

DÜŞÜN YAYINCILIK
2016

© DÜŞÜN YAYINCILIK

Bize Yalan Söylediler Dünya
Cengiz Yardım

Editör: Emre Gülsever
Kapak: Yasin Köycü
Mizanpaj: Ahmet Kahramanoğlu

Baskı ve Mücellit:
Çalış Ofset Matbaacılık Yayıncılık
San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: [0212] 645 37 72

ISBN:
Yayıncı Sertifika No:12628
1 Baskı: Mayıs, 2016

Genel Dağıtım:

EKOL YAYIN DAĞITIM

İstanbul Cad. Merkez Mah. 1. Sok. No: 33/A
Bağcılar/İstanbul
[212] 521 91 13- [212] 524 7 524 Fax: [212] 521 90 86
www.adimkitap.com - info@adimkitap.com

DÜŞÜN YAYINCILIK

Topkapı Mh. Kahalbağcı Sk. No:49/A Topkapı/ İstanbul
[0212] 524 7 524
www.dusunyayincilik.com
twitter/dusunyayincilik - facebook/dusunyayincilik

"Düşün Yay." bir "Adım İletişim Hizm. ve Prod. Ltd. Şti" markasıdır.

Copyright © 2015- Düşün Yayıncılık

Eserin her hakkı DÜŞÜN YAYINCILIK'a aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

BİZE YALAN SÖYLEDİLER

DÜNYA

Okumadığı kitaba inandığını söyleyen,
yalan söylüyordur

İKİNCİ CİLT

KALEMZÂDE | CENGİZ YARDIM

DÜŞÜN YAYINCILIK

Kalemzâde | Cengiz Yardım

•

1969 İstanbul Üsküdar doğumlu olan Cengiz Yardım ilk ve ortaokulu İstanbul Maltepe’de okudu. Kuleli Askerî Lisesi ve Kara Harp Okulu mezunu olan yazar yüksek lisansını Karadeniz Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Ekonometri alanında yaptı.

Yirmi üç yıl boyunca Türk Silahlı Kuvvetlerinde çeşitli kademelerde komutanlık ve karargâh görevleri yaptıktan sonra Ekim 2014 tarihi itibarıyla albay rütbesinde iken kendi isteğiyle emekli oldu.

Evli ve iki erkek çocuk babası olan Cengiz Yardım kalemzade.net isimli sitesinde blog yazarlığı yapmaktadır.

Kalemzâde, web sitesinde kullanageldiği ve 2010 yılından bu yana blog, makale ve edebî yazılarını takip etmiş olanlarca tanındığı mahlasıdır.

Babama
ve özlenen tüm babalara

Biz toplumun içinde görünmeyenleriz. Kavga etmeyenleriz. Sadece gelin Kuran'ı anlamak için konuştuğunuz, bildiğiniz dilde okuyun siz de, diyenleriz. Hadi aklınızı O'nun kitabını anlamak, üzerinde derin derin düşünmek için kullanın, diyoruz. Hadi kalkın ve uyarmaya siz de katılın, diyoruz. Sevdiklerinizin dilleri Allah derken gözleri ve dimağları çok tanrılı bir din yaşamasın artık, bize Allah yeter, diyoruz. Biz din ayırt etmeden, dinsiz ayırt etmeden, ırk ayırt etmeden, milliyet ayırt etmeden, siyasi görüş ayırt etmeden ve aklımıza her ne kesim geliyorsa gelsin, onları dışlamadan onlarla barış içinde yaşamak isteyen insanlarız. Biz bir cana karşılık olmaksızın bir insanı öldürenin bütün insanlığı öldürmüş olacağını bilen insanlarız. Çünkü biz Kuran'ı anladığı dilde okuyan ve anlayabileceğini bilen insanlarız. Sayımız belki çok az ama her yönüyle aza kanaat eden insanlarız. Birini sevmiyor oluşumuz bizi ona adaletle davranmaktan alıkoymaz. Biz, dinini öğrenen insanlarız. Din yoluyla başkalarına yalan söyleyenlere karşı kıyam eder, ama onların bile hakkını savunuruz.

İkinci Cilt | Birinci Bölüm

Mavicennet Öykülerine Doğru

Özet | Bize Yalan Söylediler-Venya

Venya gezegeninden kaçan üç firâri... Kaptio, Etika ve Fidelis... Kendi ülkelerindeki ruhban yönetici sınıfı olan iklezyadan kaçan iki genç âşık, o iklezyada yıllarca sakerdoluk yapan ama sonradan tanrıtanımazlığı seçen eski bir din adamı rehberliğinde dünyaya inmeyi seçmişlerdi. Kendi gezegenlerinde Mavicennet adıyla tanınan Dünya'da hem canlı bir platformda, hem de bir dünyalı olan Káni'nin geliştirdiği zihinde seyahat fanusuyla, insanlara ve onların geçmişte yaşadığı birçok anısına, tanık oldular.¹

Peki neydi bu yabancıların Dünya'da tanık oldukları bu ibret verici öyküler ve gelinen canlı platformdaki tanıklıkları? Hadi okuyalım ve öncesiyle sonrasıyla bu öykü labirentleri arasında bir gezintiye çıkalım...

¹ **Yazar notu:** *Venyalıların Venya'da başlarına gelen öykülerin büyük kısmı romanın birinci cildinin en önemli öyküleridir. Ancak romanın elinizdeki ikinci cildi, tek başına da okunabilecek şekilde kurgulanmıştır.*

İkinci Cilt | İkinci Bölüm

Dalgakıran

Geçmiş Perdesi | Dünya/Istanbul

Uzun dalgakıranın en ucunda, deniz fenerinin dibinde oturmuş, eli çenesinde derin derin düşünüyordu. Sağında solunda dolaşan martılar bile ona alışmış, önemsemiyorlardı artık. Cebinde kalan son bir jetonu vardı ve onunla da ne yapacağını iyi biliyordu. Ama yüzlerce kilometre ötedeki çaresizliği de tahmin ediyor, karar veremez bir hâlde elinde evirip çeviriyordu. Bir süre denizi, karabatakları ve hemen önünden geçen şehir hatları vapurlarını seyretti. Buharlı şahmerdanlarla çakılmış saklı kazıklar üzerinde duran tarihi Haydarpaşa Tren Garı'na ve emektar saatine baktı. Üçü beş geçiyordu.

“Herkes yoldadır şimdi.” diye düşündü...

“Allah'ım! Ne yapmalıyım?” diye sordu boşluğa doğru.

Sonra elindeki jetonu cebine koyup, ardından ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak yan tarafa bıraktı. Çıplak ayaklarını, yosun tutmuş kayaların üzerinden suya doğru uzattı ve parmaklarını yukarı aşağıya oynatmaya başladı...

“Burasını mesire yeri mi zannettin?” dedi bir ses aniden.

İrkildi ve tedirginlikle arkasına baktı.

“Oğlum senin başka işin yok mu? Gezecek başka yerin

yok mu? Daha geçen gün kovmadım mı seni buradan! İnadıma mı yapıyorsun?” diye çıkıştı adam.

Gelen yabancı değildi.

“Tamam, Nezir Abi! Birazdan Seyfi Abi gelecek, gideceğim.” diye karşılık verdi.²

“Oğlum! Seyfo her canın sıkıldığında buraya getireceğine, alıp seni de balığa çıkarırsın. Bize de laf ediyorlar. Nedir bu çektiğim senden!”

“Nezir Abi, tamam bir daha gelmem. Uzatma ne olur!”

Nezir “Oğlum psikopat oldun başımızla!” diyerek ama şefkatini de gemleyemeyerek yanı başına puflayıp oturdu.

Bir süre birbirlerine bakmadan elleri dizlerinde sessizce denizi ve önlerine konup kalkan martıları seyrettiler. Birinin ağzında bir balık olduğunu gören Nezir’in aklına sabahki kumrular geldi. Sonra tekrar yanındaki gence baktı. **Káni**’nin hâlen konuşmaya yanaşmadığını görünce martılardan bahsetmeye başladı ona.³

“Şu martılar var ya!” dedi “Bu kuşların hepsi bir mantık üzere hareket ederler. Hatta konuştuıkları lisanı neredeyse öğrendim. Şu yavru martıya bak. Demin anasının gagasına vuruyordu. Şimdi de babasının! Onlara aç olduğunu söylüyor. İşte insanlar da böyledir. Duruşlarından az çok tahmin edersin ne demek istediklerini. Ama çoğu doğruyu apaçık bildikleri hâlde mantıklı hareket etmezler.”

Káni sessiz kalınca Nezir devam etti.

² **Nezir:** (Arapça *nezir*) Uyarıcı anlamına gelen kelime. Romandaki yan karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.

³ **Káni:** (Arapça *kani*) İnanan, inanmış, kanaat sahibi, ikna olmuş anlamlarına gelen kelime. *BYS-Venya romanının yan, YYS-Dünya romanının ise esas karakterlerinden birinin adı olarak kullanılmıştır.*

“Çok da azimlidirler!” dedi “Bir vapurun ya da balıkçı teknesinin arkasında azmedip çok uzaklara kadar giderler ve dilediklerini az ya da çok elde ederler. İstanbul gibi şehirler onlarla daha da düşünölesi. Her ne kadar martuların pislik üreten kuşlar olduğu zannedilse de onlar aslında belediyele-
rin bedavaya çalışın temizlik işçileridir.”

“Nasıl yani? Anlamadım abi!” dedi Káni.

“Martılar genellikle balık, yengeç gibi şeylerle beslenme-
ye çalışsa da aç kaldıklarında hemen her şeyi yemekten de
geri kalmazlar. Bu iri kuşların özellikle denizdeki ve sahiller-
deki çöplerin ve pisliklerin önemli bir kısmını midelerine in-
direrek azalttıklarını biliyor muydun?”

“Bilmiyordum!” dedi Káni.

“Fakat mideleri her şeyi sindiremez bunların. Geçenlerde
köpekler ölü bir martıyı parçalıyorlardı. Midesinden plastik
parçalar çıktığını gördüm.”

“Anlaşılan martularla ilgili çok şey biliyorsun abi!”

“Bizimkisi yaşayarak öğrenmek! Her gün görüyorum
onları. Yemeye çok heveslidirler. Böyle koloniler hâlinde
yaşar, çoğunlukla beraber avlanırlar. Eşler kuluçka görevini
aralarında paylaşır. Birçok hayvanın aksine martı nüfusu sü-
rekli artıyor. Eskiden bu kadar çok martı yoktu. Çöpler ar-
tıyor. İstanbul kalabalıklaştıkça onlar da kalabalıklaşıyor.”

Sohbete rağmen Nezir, kaş altından onu kontrol ettiğın-
de hâlâ çok üzgün görüldüğü için dayanamayıp sordu.

“Sorun nedir Káni? Sen ona gel bakayım.”

“Bir sorun yok abi. Öyle seni dinliyorum, hayal kuruyo-
rum işte!” dedi ve başındaki hüznü kınarcasına örttü.

Nezir babacan bir tavırla konuşmaya devam etti.

“Hayal kuruyorsun demek. İyi iyi, kur! Her şey hayal etmekle başlar. Hayal kurmak iyidir. Hayal etmezsen hedefsiz kalırsın. En başında tahayyül edip işe öyle başlamak lazım. Hayal etmeyi bıraktığın anda tembelleşmeye başlarsın. Ama ona iyi bakman gerek! Bir hayal, bir bebek gibidir. Dünyaya geldiği andan itibaren bakıma muhtaçtır. Hayat da elbette öyledir. Bir roman gibi!”

“Benim hayatım roman abi!” dedi Káni, memnuniyetsizce.

Gülümseyerek “İşte şimdi tam arabeske bağladın.” diye karşılık verdi Nezir “Herkesin hayatı bir roman oğlum! Bir tek seninki mi?”

“Bir gün yazacağım!” dedi Káni acıyla tebessüm ederek “Bir gün yazacağım. Belki anlaşılır o zaman.”

Nezir Káni’ye doğru birkaç saniye manidar biçimde bakıp “Herkes senin gibi!” dedi “Herkes kendi hayatının en acayip roman olduğunu düşünür. Ona bakarsan benim de yayınlanmamış o kadar çok romanım var ki! Ama asıl büyük romanı ve onu yazanın kim olduğunu göremez insan.”

“Kimmiş abi o?” diye sordu Káni.

“Allah!” dedi Nezir “Allah!”

“Haklısın abi!” dedi Káni “Kaderde ne varsa o olur!”

“O öyle değil!” dedi Nezir “Kader, Allah’ın koyduğu düzenin ölçüsüdür. İstesen de o ölçünün dışına çıkamazsın. Ama o düzenin içindeki tüm seçenekler senin elindedir. İnsanlar kader denince insan yazması bir roman gibi zannediyorlar. Oysa Allah’ın romanının karakterleri canlıdır ve hikâyelerini kendileri yazarlar.”

Káni biraz şaşırmasına rağmen solgun hâlden çıkmıyor, Nezir ise aslında dikkatle dinlendiğinin farkında olarak devam ediyordu.

“Bence iyi yazmakla iyi okumak birbirine çok benzer. Hatta iyi okuyucu olmak daha önemlidir. Çünkü bütün insanlar iyi bir yazar değil iyi bir okur olmak zorundalar. Bizim toplum olarak esas sorunumuz zaten okumamak. Şuraya gelip oturmuşsun ama bak, elinde senin bile bir kitabın yok. Hâlbuki tam kitap okunacak yerdesin.”

“Haklısın!” dedi yine Káni.

“İster kitabı yaz oku, ister hayâtı!” diyerek devam etti Nezir “Gerçeği yazmak bazen geriye çekilip ‘o’ diye anlatmak iken, bazen içine girip onu yazarken ‘ben’ olmaktır. Okuyan da böyle yapmayı başarır, alışkanlıklarına kapılmaz, eski ve kulaktan duyma kirli bilgilerini doğruymuş kabul ederek okuma hatasına düşmez. Geleceğe de geçmişe de bakar ki, bugünü iyi anlayabilirsin. Kafası karışıyor bu kötü bir şey değildir. Bulmacayı, yapbozu birleştirir. Okurken o neydi bu neydi, şu kimdi bu kimdi, diye aklında tutmaya çalışmaz, ezber yapmaz. Acele etmeden okur, düşünür, yaşar, hisseder, parçaları birleştirir, öğrenir, anlar. Zaten önceden okuduğu için, unuttuğu şeyler olsa bile bir sonraki bölümü okuduğunda hatırlar. Çünkü yazar, onlar için ‘ben’ olmuştur zaten. Kendisi okumadığı kitabı ise başkasına anlatmaya kalkmamalı insanlar!”

“Nasıl yani?”

“Mesela adam pazarda nane satıyor ama hiç nane yemiyorsa, tadını bilip anlatamaz. Satmak için bilmediği şeyler üzerine şişirmeler yapar, yalanlar uydurur. Bilense tadını bildiği için tarif eder. Bir nane yiyememiş adam naneyi anlatamaz. Tadını bilen doğru anlatır. Mesela din adamlarını da böyle düşün. Dini anlatır ama Kuran’ın ne dediğini anlatamıyorsa hikâye üzerine hikâye uydurur. Masallarla, uçanla kaçanla yanıltır milleti. Ama Kuran’ı okumuşsa ve Allah’ın ne dediğini

biliyorsa yalanları değil, doğruları söyler. Yok, anladığı hâlde yalan söylüyorsa o da dini meslek edinmiş bir şeytan demektir zâten. Parayla ilişkisine bakarsın ve anlarsın.”

“Abi bir laf söyledim, aldın yürüdün nereden nereye geldin! Benim roman yazmak istememle dinin ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

Nezir nefeslenip devam etti.

“Din ayrı bir şey değil ki!” dedi Nezir “Din, hayatımızın ta kendisi! İşte biz hepimiz Allah’ın bizim için yazdığı romanı yaşıyoruz. Ama öyle alın yazısı falan gelmesin aklına. Bu öyle bir roman ki kalemleri bizim elimizde. Elbette kalemın asıl sahibi O. Ama Allah bizim sadece ne yapacağımızı değil, yapma ihtimalimiz olan her şeyi bilir. Biz o ihtimallerden birini seçeriz. Bizim için bir şey dilediyse karşımıza birbiri ardına o dilediği hedefe bizi koşturacak insanlar veya olaylar çıkarır ve böylece bizi yetiştirir. Ama bizim de aklımızı kullanmamız kaydıyla. Kader dediğimiz şey, Allah’ın yaratıştaki ölçüsü, dengesidir. Kalem sahibi O, ama roman karakterlerine de kendi hikâyelerine ekleme, çıkarma ve hatta kötü gidişleri silip yeni baştan güzel bir gelecek yazma şansı vermiş. Anlayacağın herkes kendi romanının yazarı olmuş durumda.”

“Okumakla yazmayı birbirine karıştırmadın mı abi?” diye sordu Kâni.

Bu sırada şehir hatları vapuru önlerinden geçiyor ve kış tarafında martılar dönüp dönüp uçarak takip ediyordu güvertesini. Bir adam elindeki simidi parçalayarak fırlatıyor, martılar ise havada kapıyorlardı. Nezir o adamı işaret parmağıyla gösterirken devam etti.

“Şu adam!” dedi “Eğer martıların romanını okumuyorsa, para vererek aldığı simidi onlara atar mıydı? Bu geçici

hayatımızın Allah'a değil bize faydası var. Hiçbir ibadet şekli ve bizim verebileceğimiz hiçbir ücret Allah'ın zenginliğine zenginlik katmaz. Ama o bizi bizden daha iyi bilir. Her karşımıza çıkan olayda bizi bize anlatır. Biz o romanı 'ben' diye yaşar, iliklerimize kadar 'benim hayatım' diye okuruz. Ama Allah sadece kendimizin değil etrafımızdakilerin romanını da okumamızı ister.”

“Bu anlattıklarınla Kuran'ın ilgisini pek anladığımı söyleyemem Nezir abi!”

“Şöyle... Kuran'ı okursan göreceksin ki Allah bazen 'o' diye bazen 'onlar' diye anlatır. Ama tam sen buna alışmışken birden kendi kendine konuşuyor bulursun kendini. Bakarsın ki 'o' diliyle anlatılan şeylerden çıkmış 'ben' diliyle okumaya başlamış, olayın içine girmişsindir. Müşriklerin 'onlar' diye anlatıldığı birkaç ayeti okurken birdenbire 'ben' diliyle kendini Allah'a 'onlar gibi olmayayım' diye yalvarırken bulursun. Allah, kitabında sadece peygamberleri ve müşrikleri anlatmaz. Okuyanın kendisini de anlatır. Kitaptaki iyi ya da kötü bir karakteri seçmek tamamen okuyanın isteğine kalmıştır. Kimisi başkahramanlardan biri olur, kimisi en kötü adam. Kimisi yan karakter olur, kimisi adı geçen bir kuş. Kuran'da bir bakarsın tane tane anlatılır hükümler, bir bakarsın bir benzetim sahnesi. Bir bakarsın ibret alınacak bir hayat hikâyesi, bir bakarsın kalbe dokunan en duygulu satırlar. Ama her şekilde vermek istediği mesajı verir: Allah'a şirk koşmayın!”

“Allah'a kim şirk koşuyor ki abi?” diye sordu Káni “Hintlilerin bir kısmı hariç putlara secde eden kimseyi görmedim ben.”

“Şirk koşanlar şirk koştuklarının farkında değildir.” dedi Nezir “Eğer farkında olsalardı zaten şirk koşmazlardı! Eğer bir insan kulaktan duyduğu dini, bilmeden doğru kabul ediyor ve

kitabına bakmaya gerek duymuyorsa atalarından gelen kirli bilgiyi Allah'ın ayetlerine tercih ediyor demektir.”

“Allah öyle bir kitap yazmış ki hepimiz birer esas karakteriz galiba abi.” diye araya girdi Káni.

“Çok güzel söyledin.” dedi Nezir “Bununla beraber Allah kendisini birlediği gibi bizim de bir olmamızı istiyor. Parça parça olduğumuzu gösterip birleştirmemizi istiyor. Bunu yapabilmek için de önce vahiyle hayâtı birleştirmemiz gerekiyor. Yani Allah'ın ipiyle yeryüzünü! Fakat aklını kullanmayan parçaları birleştiremez. Kuran işte böyle mükemmel bir kitaptır. Ama dedim ya iyi okumak bizim için daha önemlidir diye... Onu okumayı bilenlerden olmamız gerek. Onu anladığı dilde ve düşünerek okumayan anlayamaz. Arapça bilmeyen kaç kişi Arapça bir romanı Arapça ya da İngilizce bilmeyen kaç kişi İngilizce bir romanı İngilizce okur! Türkçe çevirisine bakar ve yazarın ne demek istediğini anlamaya çalışır. İşte Kuran'ı anlayabilmek için de kendi dilinde, kirli bilgileri yok sayarak ve Allah hakkında iyi bir zan güderek okumak gerekir. Kuran'ın ilk ayeti neden besmele'dir hiç düşündün mü Káni?”

“Neden abi? Her işe başlarken bismillah demek sevap olduğu içindir herhâlde!”

Nezir gülümsedi.

“Sevap hesabı yapmaya alıştırmışlar bizi maalesef. Hâlbuki onu muhasebesini tutana bırakmak gerek. ‘Bismillahirrahmanirrahim’ demek, kesintisiz biçimde en koruyucu, en merhametli olan Allah'ın adıyla demektir. Tüm merhametin de kaynağıdır. Bunları birleştirirsen O'nun adaletini de görürsün. Yani bu kitapta bir şeyi yanlış anlayıp anlamadığını test etmek için bu kıtası göz önüne alabilmen gerekir. Kimse Allah'tan daha merhametli ve O'ndan daha adaletli

olamaz. Bir ayete getirdiğin yorum eğer Allah'ın değil de başkalarının en merhametli ya da en adaletli olduğunu sana çaktırmadan söylüyorsa o şeytani bir yorum demektir. Mesela kitapta söylenmediği hâlde, peygamberimiz şefâat edecek diyenler var ve bunu bir de tutup Allah'ın ayetine bağ-
lıyorlar. Bu durumda en merhametli Allah mı olur yoksa peygamber mi? Düşün... Demek ki ayeti okuyorlar ama dışarıdan edindikleri geleneksel bilgiyi yok saymadıkları için peygamberi neredeyse Allah'tan daha üst bir makama getiriyorlar ve bunun farkına bile varamıyorlar. Hatta kendilerini dinin sahibi zannedenler var. Unutma ki insanların çoğu yanılıgdadır Kâni. Kendilerini dindar zanneder ama tam aksi bir uyduruk dini Allah'ın dini diye yaşarlar.”

Kâni bu sözlerden oldukça etkileniyor ama Kuran'ı okumamış olduğu için söylenenleri tam oturtamıyordu.

“Nasıl yani abi!” dedi “Peygamberimiz sallâllahu aleyhi vesellem efendimiz tabi ki şefâat edecek ümmetine!”

“Nereden biliyorsun şefâat edeceğini?” diye sordu Nezir “Nerede yazıyor?”

Kâni tedirgin biçimde “Kuran'da yazıyor ya abi!” dedi.

Nezir net bir ifadeyle “Kuran'da böyle bir şey yazmıyor.” dedi.

Kâni durakladı. Emin olamadı ama iddiasına devam etti.

“Kuran'da yoksa da hadislerde vardır.”

“Hangi hadislerde?” diye sordu Nezir.

“Ne bileyim abi. Aklıma gelmiyor ama bu kadar hoca yalan mı söylüyor?” diye cevap verdi.

“Bak şimdi Kâni...” dedi “Bir hadiste peygamberin ümmetinden günahı en çok olanlara şefâat edeceği de yazar, bir diğer

hadiste kızına bile şefâat edemeyeceği de yazar. Hangisine inanalım? Kuran'ı okumadığın belli. Ama sen inandığını söylediğin hadisleri de okumuş değılsin bu duruma göre. Zâten hadislerin hepsini okuyabilmen mümkün de değil. O hâlde sadece senden öncekilerin inandığını söylediği şeylere bile anlık inanıyorsun. Ertesi gün ise tam tersine! Hiç sorgulamadan, üzerinde düşünmeden... Bu doğru mu? Doğru bir davranış mı?"

Bu sözler Kâni'nin biraz kanına dokunmuştu.

"Abi böyle söyleme!" dedi "Peygamber efendimiz elbette şefâat edecektir. Kâinatın efendisidir o. Ama sarhoşlara ve namaz kılmayanlara değil tabi ki!"

Nezir bir an için sustu.

"Peygamber kâinatın efendisi değildir Kâni." dedi sonra "Kâinatın efendisi onu yaratan Allah'tır."

Kâni de duraksadı! Sonra toparlamaya çalıştı.

"Tabi ki Allah'tır abi. Ben onu demek istemedim."

Tartışmanın çözüm olmadığını bilen Nezir, her şeyin bir tekâmül sürecinde oturacağını biliyordu.

"Üstelik iman kime nasip hiç bilinemez." dedi "O sarhoş dediğin adamla bu sarhoş bir gün gelir öyle bir ipe sarılmayı becerirler ki Araf Suresinin 48 ve 49'uncu ayetlerinde tasvir edildiği gibi cennete davet edilenlerden olurlar."

"Abi o ayetleri bilmiyorum. Söylediklerini de çok iyi anlamıyorum. Belki de sen güzel düşünüyorsun. Ama inan ki, bunları konuşmak beni rahatsız ediyor. Sen şu şöyle değil, bu böyle değil dediğinde içimi bir korku bürüyor. Günaha girmekten çekiniyorum."

Nezir bu problemin elbette farkındaydı. Başını sallayıp, çok önemli şeyler söylemeye yeteri kararınca devam etti.

Gönül gözünü ilk defa kullanacak olanın gözü de acıyacak, göğsü de elbette sıkışacaktı.

Nezir “Allah şu kâinata bir bebek gibi bakmaktadır Kâni. İleride inşallah daha iyi anlayacaksın. Kuran’ı oku mutlaka.” dedi ve devam etti.

“Eskiden o kadar cahil, o kadar cahildim ki din adına ne söylenirse inanır, Allah adına kim konuşursa sorgulamadan dinlerdim. Benim eskiden köyümdeki hâlimi görse, bu adamla o adam aynı kişi olamaz dersin. Ben çok geç okudum. Sen geç kalma. İnsan ölene kadar bebektir. Hep yeni bir şeyler öğrenmeye ihtiyaç duyar.”

“Bu yüzden okul okuyoruz. Öğreniyoruz. Büyüyoruz. Bebek olarak kalmıyoruz.” diye mırıldandı Kâni.

Nezir bir nefes alıp devam etti.

“Okulun verdiği ilimden bahsetmiyorum sana. Eğer ilmi Allah vermezse biz hiçbir şey bilemez, sığ birkaç söylemle hayatımızı boşa geçirip gideriz. İşte bilirsin, bebeği büyütme için ona şefkatle, merhametle, teşvikle bakıp, ona özel zaman ayırıp, altını temizleyip, üstünü başını giydirmen gerekir. Tek başına altından kalkılması zor bir iştir. Allah yarattığı her şey dâhil tüm kâinata tek başına bir bebek gibi bakar. Ama teklik Allah’a mahsustur. Bizimse bebeğimizi hasta olduğunda doktora götürmemiz gerekir. O yüzden hayallerini de üzüntülerini de Allah’a isyan etmeden ve sana bir bebek gibi bakanın gerçekte O olduğunu unutmadan, seni sevenlerle paylaşman lâzım! Bize kötü görünen şeyler aslında kötü değil, bir dengenin muhafazası ve bizim iyiliğimiz içindir. Kötülükle mücadele edeceğiz elbette, ama asla Allah’a isyan etmeyeceğiz. Onun matematiğini az çok görmek mümkün ama çözmek mümkün değil. Sen şimdi asıl derdin ne ise, onu de bakayım bana.”

“Canım biraz sıkkın Nezir Abi! Boş ver!” dedi Káni.

Káni bir kelime edip, sonra susmayı tercih ediyor, Nezir ise onu açıp sorunu bulmaya çalışıyordu.

“Anladım da niye sıkkın? Kızlarla mı aran kötü?”

“Yok, be abi! Kızlarla ne sorunum olacak! Neyse boş ver!” diye karşılık verdi yine Káni.

“Boş ver, boş ver, her zaman söylediğin bu. Boş ver’den başka kelime öğretmiyorlar mı size koskoca üniversitede? Okul kapanmadı mı hem sizin?”

“Dün kapandı.” dedi Káni biraz da tedirginlikle.

“E! Peki sen memlekete gitmiyor musun?”

Káni bu soruya karşı sessiz kalınca Nezir durumu anlamıştı. Dudaklarını sıktı.

“Kalk!” dedi “Kalk seni sahile çıkarayım! Eşyaların neredeyse al gel, Harem’e gideceğiz.”

“Yok Nezir Abi, olmaz!” diye itiraz etti Káni.

“Kalk dedim sana! Yürü!”

“Yapma abi!”

“Yaparım ben! Sana mı soracağım?”

Birbirlerine bakıp gülümsediler...

Ayağa kalkıp Nezir’in az ötedeki girintiye bağladığı sandala kadar bir şey konuşmadan yürüdüler. Káni önüne bakarken Nezir onu izliyor ve durumuna üzülüyordu.

Sandala atlayıp eliyle ipini kenara dikilmiş olan saplama kazıktan çözdü. Sandalın açığa kaçmaması için eliyle ağacı tutarken “Hadi atla!” dedi Káni’ye.

O da sandala bindikten sonra Nezir küreklere geçerek Haydarpaşa'ya doğru kayığı çekmeye başladı.

“Abi bi saniye!” dedi Káni.

Ayağa kalkıp dalgakıranın diğer ucuna doğru elini hızla sallamaya başladı ve “Seyfi Abi! Seyfi Abii! Ben çıkıyorum!” diye bağırdı.

Uzaktaki balıkçı sandalıyla dalgakırana yaklaşmakta olan adam da anladığını belirtir biçimde eliyle “Tamam” işareti yapınca yerine oturdu ve Nezir sandalı kenara çekmeye devam etti.

İskeleden yolcularını almış bir vapur o sırada hareket etmeye başlamıştı. Nezir, vapurun oluşturduğu dalga onlara ulaşmadan önce alabora riskine karşı sandalın başını yaklaşan dalganın geldiği yöne çevirdi.

Dalga onlara ulaştığında sandalın iki ucu yukarı inip kalıyorken “Abi çıkınca önce babama telefon edeceğim, sonra çantamı alır gelirim yanına, olur mu?” diye sordu Káni.

Nezir durumdan memnun olmuş biçimde “Jetonun var mı Káni?” diye soruyla karşılık verince “Bir tane küçük jetonum var, yeter abi, sağ ol.” dedi...

Birkaç saat sonra, Nezir yolcu biletini almış, cebine de bir miktar harçlık koymayı ihmal etmemişti Káni'nin.

Otobüse binerken “Sen ne kadar dosdoğru bir adamsın Nezir abi! Teşekkür ederim her şey için.” dedi.

Nezir ise “Belki o yoldadır ama kimse her şeyiyle dosdoğru değildir. En doğru olan Allah'tır oğlum.” diye karşılık verdi.

Káni otobüse binmeden önce, aklına takılan bir başka konuyu açmak istedi Nezir'e.

“Abi biz okuyup bir iş sahibi olalım diye yırtınıp duruyoruz. Sense kimsenin aklına bile gelmeyecek bir iş yapıyorsun burada. Abi mutlu musun işinde?” diye sordu Káni “Dalga-kıranlarda yapayalnız deniz feneri bekçiliği yapmak ne veriyor ki sana? Canın sıkılmıyor mu?”

Nezir hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

“Ben yalnız değilim.” dedi “Ben rüzgârlarla, bulutlarla, lodosla arkadaşım. Martıların, karabataklarla, balıkların ve balıkçıların dostum. Yıldızlar da, Ay da, Güneş de benim mesai arkadaşım. Ben vardiyama göre her gün ya gün doğumunu ya da gün batımını yaşıyorum. Ömrü boyunca bunların güzelliklerine bir kere olsun adanmış tanık olmayanlar ve onlarla bir kere olsun muhabbet etmeyenler var şu dünyada. Benim genzimde biriken deniz tuzum, yüzlerce gemim ve bitmeyen hayallerim var. Bak bugün sen de geldin ve ortak oldun hayatıma. Söyle şimdi ben yalnız mıyım? Benden mutlu kim var ki şu dünyada!”

Káni, herkesin göremediklerini görmeyi beceren bu duygusal adamı tanıdığı için kendisini şanslı hissetti. Bazı fikirlerine her ne kadar katılmıyor olsa da ona teşekkür üstüne teşekkür ederken bu tanışıklıklarının romanını bir gün yazacağını söyledi. Ardından vedalaşıp otobüse bindi.

Cama Vuran Kumru

Geçmiş Perdesi | İstanbul

Harem otogarından onu uğurlarken gözlerinde gördüğü mutluluğu kendi çocuğunu mutlu etmişçesine hissetti Nezir. Káni'ye perondan el sallarken “Yakında benim de senin gibi bir oğlum olacak!” diye kendi kendine mırıldandı.

Hava güzeldi. Üsküdar'daki evine hep buradan geçerek giderdi zâten. Káni'yi yolcu ettikten sonra her mesai sonrası olduğu gibi sahil boyu yürüyerek Salacak'tan döndü.

Fırının camekânındaki ekmekleri görünce sabah denizlikte gördüğü kumruları hatırladı birden. Bir tane sıcak, bir de bayat çeyrek ekmek alıp bir kese kâğıdına koydu ve koltuğunun altına alıp evinin yolunu tuttu.

Sokağına girmek üzereyken üstü başı peşpaye bir küçük çocuk yaklaştı yanına.

“Abi bir ekmek parası!” dedi.

Üsküdar'da çok dilenci vardı. Sık sık gelip geçen insanlardan isterler ve rahatsız ederlerdi. Nezir kucağında ekmeği olduğu için yine onlardan birinin para koparmak için kendisini gözüne kestirdiklerini düşündü.

“Bunu yapmayın!” dedi ve “Git o sahiplerine söyle de seni kullanmasınlar hırsızlıkları için.” diye azarlayıp yüz çevirdi.

Arkasında çocuğu bırakıp yürümeye devam ediyordu ki bir daha seslendi çocuk.

“Bari elindeki ekmeği ver. Para istemiyorum.”

Bir an durdu Nezir. Durumu süzdü ve çocuğun para istemediğine göre gerçekten ihtiyaç için istemiş olabileceğini düşündü. Ama benliği, az önce söylediklerini yutmak istemedi ve aldırış etmeden yoluna devam etti.

Esnafla selamlaşarak sokağın dibindeki evine doğru yürüdü. Kapıyı çaldığında her zamanki gibi karısının açacağını bekliyordu. Biraz bekledi. Ama açan olmadı! Tekrar denedi. Yine açan yoktu! Komşuya gitmiş olabileceğini düşündü. Trenli saatinin kenarına iliştiirdiği kendi anahtarını tek eliyle köstek cebinden çıkarıp kapıyı açtı. Ekmeği bir kenara bıraktıktan sonra oturma odasına yöneldi.

“Eyvah!” diye mırıldandı... Çok sevdiği hayat arkadaşı, tek dert ortağı, orada öylece yere serilmiş yatıyordu!

Telâşla “Kumrum!” diyerek bir elini ensesine koyup kaldırıırken başının yana düşmesinden dolayı baygın olduğunu fark etti.

Koşarak bir bardak su alıp geldi. Suyu yüzüne serperken, hamile karısı da gözlerini hafifçe aralıyordu.

“Geldin mi Nezir! Galiba oğlumuz geliyor! Ona bir şey olmasın! Ben bu sancıya dayanamıyorum!” dedikten hemen sonra ağrının şiddetiyle acı bir feryat etti kadın.

“Korkma Kumrum! Merak etme! Şimdi seni hastaneye yetiştireceğim!” dedi.

Kucağına aldığı gibi evin dışına çıkarken durumu fark eden komşulardan biri kamyonetiyle önüne gelip durdu.

“Nezir, bu taraftan gel!” diyerek sağ kapıyı açtı.

“Eyvallah Sami!” diyerek arabaya bindikten sonra hızla yola çıktılar. Yol boyunca karısı kâh bayılıyor, kâh uyanıp feryat ediyordu.

Hastanedeki sıkıntılı bekleyişi dört saat kadar sürdü. Zeynep Kâmil Hastanesinin merdivenlerini defalarca çıkıp inerken kendi kendine konuşuyor, dualar ediyordu. Komşusu her ne kadar onu sakinleştirmeye çalışsa da böyle bir durumda soğukkanlılığını koruyup üzülmemek kimsenin harcı değildi.

“Nezir, hiç meraklanma. Çavreş Abla güçlü kadındır. Bebeğinizi de kucağınıza alıp eve döneceksiniz beraber.”

“Sami, niye bu kadar uzun sürdü? Niye durumları hakkında hâlâ bir şey söylemiyorlar?”

“Yakındır Nezir, yakındır. Sabırlı olalım.”

Nihâyet ameliyathane kapısı açılmış, bir doktor ve bir hemşire dışarı çıkıyorlardı. Nezir tam onlara yönlenecekti ki daha kıdemli olduğu yaşlı görünümünden belli bir başka doktor da kapıyı aralayıp çıktı ve biraz tedirginlikle ona doğru yürüyerek “Nezir Serinselvi siz misiniz?” diye sordu.

“Evet! Evet, benim doktor bey!” diye endişeyle cevapladı.

“Nezir Bey sapaşağlam nur topu gibi bir kızınız oldu. Allah bağışlasın!”

Beklentisi oğlandı. Ama önemsemedi. Karısını sordu hemen.

“Sağ olun!... Çavreş’i görebilir miyim?”

“...”

“Hanımımı görebilir miyim, doktor bey?” diye tekrarladı.

Doktor gözlerini kaçırarak ve üzgün bir tonlamayla konuştu.

“Nezir Bey! Çok üzgünüm. Çavreş Hanım’ı maalesef kurtaramadık! Başınız sağ olsun!”

Ne diyeceğini şaşırılmış vaziyette bir şeyler söylemek istedi ama konuşamadı. Öylece olduğu yere çömelirken Sami de yanına çöküp ona sarılarak destek olmaya çalıştı.

“Nezir ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok üzüldüm! Mukadderat işte!”

Gözyaşları içinde Sami’ye doğru baktı. Birbirine karışan kelimeleri ile konuşmaya çalıştı.

“Hiç camına vuran bir kumru gördün mü Sami?” dedi.

“!...”

“Ben gördüm Sami! Kumruların eşleri birbirlerine öyle bağlıdır ki Sami, eşi öldüğü zaman diğeri ömrünün sonuna kadar bir daha çiftleşmez. Bu yüzden çok yerde bir lokma et için yakalanıp yenmesi haram sayılır. Haram değildir ama güzel bir âdettendir. Biz de kumrular gibiydik on beş senelik evliliğimize rağmen Sami!”

İkisi de ağlıyordu artık. Zar zor toparlayıp devam etti.

“Evdeki yatak odasının denizliğine sık sık konan bir çift kumru vardı Sami! Geldiklerinde yesinler diye, Çavreş eklemek kırıntısı koyardı oraya. Bu sabah kalktığımda uyandırmadım Çavreş’i. Bir de baktım kumruların biri cama vurup ikaz ediyor beni. Sabah Kuran’ıma dalmışken ben de unuttum bir lokma eklemek ufalamayı. Evden çıkarken de aklıma gelmedi değil. Allah onu aç bırakmaz diye düşündüm ve yine dönmedim geri. Eğer bir gün camına vuran bir kumru

görürsen Sami, o kumruya ekme  ufala koy pencerenin önüne de aklın kalmasın! O kumrular bugün ikide bir aklıma geldi. Ama daha önemli olanı aklıma bile girmedi. Ayağımın dibine kadar gelmiş fırsatı göremedim! Yetimi doyurmayı sakın unutma Sami! Bırak namazın vakti kaçsın. Yine kııarsın. Aç olana ekmeğinin yarısını kır ver. Yine alırsın. Zamanı geldiğinde esas salâtını kaçırma Sami! Hiçbir zaman şı olacak, şunu şöyle yapacağım deme Sami. İnşallah de! Allah dilerse de! Başkasına nasihat verirken benim gibi olma, kendini unutma Sami!”

Tam bu sırada doktor ve hemşirelerin koşuşturmasını fark ettiler.

Az sonra bir tanesi sevinçle yaklaşp “Müjde Nezir bey!” dedi “Karınızın kalbi durmamış! Öyle zannedilmesi ritminin yoğunluğundanmış! Tehlikeyi de atlatacağını düşünüyor doktorumuz. Size iletmemi istedi. Kendisi hastanızın başında...”

Káni Sorgulamaya Başlıyor

Geçmiş Perdesi | Otobüs Yolculuğu

Memleket yolunda derin düşüncelere dalmıştı Káni. Otobüste sürekli içilen sigara kokusunun ter kokusuyla birleşip iç döşemeye tamamen sinmesinden dolayı rahatsız oluyor ve dikkatini camdan dışarı vermeye çalışıyordu. Otobüste bulunanların çoğunun ise sigara kokusunu önemsemedikleri belliydi. İnsanlar alıştıkları şeyler yanlış bile olsa, o yanlışlığın içinde oldukları için bunları normal görüyorlar diye düşündü.

Midesi bulandığı için uzun süre başını geriye doğru yaslayıp hem dışarıyı seyretti, hem de beğenisine hitap etmese de hoparlörlerdeki ses yayını dinledi. Çalan müzik parçaları genellikle adını sanını bilmediği arabesk şarkıcıların parçalarıydı ve inanılmaz derecede acıyla, feryatla, isyanla doluydular. Sözleri melodiyle birlikte harmanlayıp alt yapısını anlamaya çalıştı.

Sanki gizli bir el insanların ruhsal durumlarını bozmak ve onları hayatın çekilmezliğine, hâkim güçlerin asla yenilemeyeceğine, üzüntü alışkanlığına, ezilmişlik duygusuna ve bunun yanında sahte ve gereksiz bir gurur anlayışına itiyordu. Aşağılık duygusu ve onunla birlikte gelen gurur nasıl bir

arada duruyordu ki! Demek ki mesele aidiyet hissini kö-
rüklenmesiydi!

Üstteki hoparlör düğmesini kapattı. Ama kulağını cam-
dan sarkan perdeye yasladıktan sonra aklına başka şarkılar
geldi. Onların çoğunda da durum farklı mıydı ki! Zihninde
çalan çocuk şarkıları bile gerçekten çocuklara mı hitap edi-
yordu acaba!

*“Oor-daa bir-köy-var-uzaak-taa oo kööy bi-zim-köyü-
müz-düür git-meseek-tee gör-mesek-tee oo kööy bi-zim-köyü-
müz-düür lâl-lâl-lâl-lâl lâââ lâl-lâl-lâl-lâl lâââ lâl-lâl-lâl-lâl
lââ â â â”*

Tamam, duygusal, sanatsal ve birleştiriciydi belki! Fakat o
hüzünlü melodiler çocuklara göre miydi? Hem de 1979 gibi
Dünya Çocuk Yılı ilan edilmiş, çocuklar için sözde türlü fa-
aliyetler icra edilmekte olan bir zamanda.

*“Ooy-naya ooy-naya ge-liiin çocuuk-laar Eel-ele eel-ele ve-
rin çocuuk-lar Biir düün-ya bırakın biz çocuuk-laa-raa İs-laan-
mış ol-masın göz-yaş-laruy-la”* derken mesajı büyüklere gi-
den, hüzünlü melodisi çocukların yüreğine anlamsızca akan
şarkılardı bunlar.

*“Ata-tüüürk öl-mediin yüreğim-de yaşı-yoor Uuy-gaar-lık
savaşın-da bay-rağı oo taşı-yoor Her gücüü oooo aşı-yoor
Genç-liğe güç-veren devrim-ler se-niün Yur-dumaa çiz-diğin
aydın-yol se-niün Genç-lik seniün sen genç-liğin-sin Öl-medi-
in ölemez-siün Öl-mediin ölemez-siün”* diyen sözlerle çocukla-
rın yüreğine, sadece türkülerle değil marşlarla da işlenmiyor
muydu hüznün ve ilâhileştirilmiş bir milliyetçi burukluk.

Devrim de devrim, inkılap da inkılap söylemleri ve milli-
yetçi naralar atılırken ortada ne bir yenilik ne bir iyileşme
söz konusuydu. Genel geçer baskın ideolojiye aykırı her

düşünce ise hainlik ürünü sayılıyordu. Atatürk gibi bir devlet adamı acaba böyle mi olsun istemişti! Kendisinin ölümsüz mü görülmesini istemişti yoksa tam tersine doğrusuyla ve yanlışıyla fikirlerinin anlaşılmasını mı? Eğer Atatürk bu kadar ilahlaştırılırsa yeni Atatürkler ve çağa uygun yeni fikirler nasıl çıkabilirdi ki! Bu durumda önce onu ilahlaştırılanlar karşısı çıkardı yeni fikirlere!

Baskın bir eziklik kültürünün pompalandığı bu günleri hissettiği oranda “Karamsarlıktan ve acıdan zevk mi alıyoruz biz!” diye düşündü. Yoksa bize gerçekten politik bir bilinçle mi arabesk şarkılar dinletiliyor, arabesk filimler izletiliyor da, her başımıza gelen felakette bunun bedelini ödüyoruz, dedi içten içe.

Törende saygı durumunda bulunan askerin yanağına göz yaşları dökülürken nedense hoşumuza bile gidiyor, diye düşündü. Ne büyük bir tutarsızlık!

Sanatçı da öyle, diye televizyon ekranı geldi aklına. Sahne de ya da ekranda ağladığı zaman değeri artıyordu. En kötü haberler acıklı müzikler eşliğinde ekrana geliyordu. Kötü haberlere duyulanmak veya öfkelenmekle kalıyordu insanlar.

Umutsa toplumun bir kesimi için bir gün geleceği umulan ve her şeyi düzelterek adamdı! Bir gün bir adam gelecekti yine! Kimse kendisini bir şeyleri düzeltmek için yeterli görmüyor, hep birilerinin bir gün gelip başlarına lider olup düzelterekini umuyorlardı. E bu da pek tabi ki kötü niyetliler tarafından kullanıma açık olacaktı. Eğer sen kendine güvenmez ve gelecek bir kurtarıcı beklersen onu da getirirlerdi! Sen aklını kullanmazsan, aklını senin beklentilerine göre kullanan birileri çıkar ve seni sömürürdü!

Acı paylaşılınca azalması gerekir, arttırmak için acı paylaşılmaz ki, diye düşündü. Hele ki ağlamakla ve öfkelenmekle

yetinmek, ama hiçbir şey yapmamak ve bir dahaki kötü habere kadar hiç hatırlamamak ikiyüzlülük gibi bir şey değil miydi?

Ama alıştırmışız, diye geçirdi içinden. Ağlamanın mahrem ya da sessiz bir şey olduğunu unutmmuşuz. Sürekli bir karamsarlık havası vardı ortalıkta, sürekli bir umutsuzluk ve şikâyet! Çözümü ya da gerçek suçluyu değil, suçlu olmasını istediğimizi arıyoruz, diye düşündü. Sorunun nedenlerini araştırmıyor, çare üretmiyorduk! Her şikâyet ettiğimiz şeye, eğer çözümsüzmüş gibi bakacaksak, anlamı neydi şikâyetin!

Belki tutarlı bir karamsarlık, çözümü düşünmeye yol açabilirdi. Ama uyanması gereken insanların bu düşünme işi de sinema ve okuma sektörünün içine hapsedilmişti. İnsanlar acılardan kurtulmanın yolunu bulamamaları için âdeta erotik ya da porno sinema sektörüyle ya da aynı şehveti sömüren mecmua ve dergi yöntemiyle yine düşünmekten uzaklaştırılıyordu. Bunun yanında kıraathaneler kıraat etme, okuma yeri olmaktan çıkmış, dedikodu ve boş zamanla geçirilen miskin evlerine dönüşmüştü.

Kendimizi de şikâyet ediyoruz, ama dalga geçerek sanki diye düşündü sonra. Milletın başına örülen çoraplara iplik yetiştirmekten başka bir işe yaramaz saplantılı ve ideolojik yakıştırmaları hepimiz kullana geliyorduk! Biz iyi niyetle, hiçbir ırkı ya da dinî mezhebi ayırmaksızın bütünleştirici duygularla söylesek de doğru değildi; dilimize yerleştirilmiş hâliyle “Biz adam olmayız!” ne demekti! “Burası Türkiye, böyle şeyler ancak burada olur.” ne demekti! “Bizim Türklere başkası bu saçmalığı yapmaz.” ve benzeri bir yığın tümcenin ne anlamı vardı! Hani biz bir mozaiktik! Birilerini aleyhinde eleştireceksek niçin hemen Türk olduğunu ön plana atıyorduk ki! Ahmet’se Ahmet, Aleko’ysa Aleko,

Dırbaz'sa Dırbaz, Fadime'yse Fadime, Ali'yse Ali niye demiyorduk da bizim Türkler diyorduk!

Aynı şey dini istismarda da geçerli değil miydi? Yapılan her kötü iş Müslüman olmamıza bağlamamızın altında ne yatıyordu acaba!

Düşündükçe öfkeleniyordu Káni. Kendimize, senelerce iç içe yaşadığımız kapı komşularımıza ve bu topraklarda yaşayan her ırktan ve dinden insanlarımıza sövmekten vazgeçmemiz gerekmez miydi?

Radyo açıldığında fark etti ki, cızırtılı da olsa bir nebze olsun farklı sesler, haberler, programlar vardı. Ama onlar da genelde aynı tip halk türkülerinden ve ağır sanat müziğinden, muhalefetsiz bir haber anlayışından ve edebi olarak daha çok yabancı kaynaklı piyeslerden oluşuyordu. İşte! Etrafında yolculuk eden insanların nasıl ve neler konuştuğunu duyuyordu. Radyoda kullanılan dil ile halkın konuştuğu dilin yapısı ve samimiyeti aynı mıydı?

Bir süre sonra otobüsün iç aydınlatmaları söndürüldü ve kısık ses yayını tamamen kesildi. Artık kulağına şoför mahâllinden ve derinden gelen arabesk müzik dışında ses gelmiyordu. İnsanların çoğu uyumaya dünden hazırmış gibi yerlerine şöyle bir yeniden yerleşip rahat etmek istercesine hareketlendiler ve başlarını yanlarına doğru düşürdüler.

Otobüsün geçtiği yolların yer yer sırf mıcırdan ve hatta yol çalışması olan bazı yerlerde topraktan oluştuğunu sarsıntılardan anlıyordu. En çok hoşuna gidense karayolunun yerleşim birimlerinin içinden geçerek gitmesiydi. Böyle zamanlarda aydınlık artıyor, dışarıyı bir sinema gibi seyredesi geliyordu. Ama her yer yerleşim merkezi değildi. Dolayısıyla yol çoğunlukla karanlıktı.

Tam onun gözleri de uykuya yenik düşecekti ki otobüsün iç aydınlatmaları yandı. Otobüs Adapazarı Garajına giriyordu. Muavin on dakika ihtiyaç molası olduğunu söylediğinde birçok kişi uyumaya devam etti. Bir kısmı ise aşağıya inmek için hareketlendi. Káni de biraz olsun hava almak için otobüsten inmek üzere, yanındaki gençten müsaade istedi.

Yan koltukta oturan ve hemen hemen onunla aynı yaşlarda olan genç, tek kelime etmemiş, oturduğundan beri ellerini bacak arasına sokmuş, başını yana düşürmüş uyuyordu. Hafifçe yerinde büzüşerek yol verdi Káni'ye.

Dışarıda oldukça serin bir hava vardı. Ellerini cebine sokup etrafını izlemeye başladı. Diğer birkaç otobüs daha vardı peronlarda. Yeni yolcular yüklerini bagaj bölmesine bırakarak muavinlere teslim ediyor, ardından otobüslere biniyorlardı. Yüklerin arasında tahta bavullar, çuvalar, peynir tenekeleri, battaniyeye sarılı bir takım eşyalar ve hatta yatak yorganlar bile vardı. İnsanlar sanki taşıyormuşçasına otobüs altlarını tıka basa dolduruyordu. En ilginç de yumurta kolileriydi. Niçin insanlar Adapazarı'ndan Anadolu'nun herhangi bir yerine yumurta taşınınlardı ki! Cevap bulamadı.

Çok geçmedi ki, muavin herkesin binmesini istedi. Şoför inmemiş olduğundan, otobüsü kaçırma endişesiyle Káni de hemen atladı. Bu sırada sigara içmekte olanlar da sigaraları ellerinde ve söndürmeden otobüse geri bindiler.

Genç delikanlının gözlerinin yarıya açılıp kapanmasından anlaşıldığı kadarıyla hâlâ uyumaya devam gayretindeydi. Káni yine müsaade alarak yerine geçip oturdu. Genç de gözlerini tekrar kapattı.

Hareket ettikten çok kısa bir süre sonra otobüsün iç aydınlatmaları bir kez daha kapandı. Birkaç dakika sonra Káni de artık göz kapaklarına yenik düşmüştü. Otobüs ne kadar

sarsıntılı ve içerisi ne kadar duman altı olsa da, o da artık çaresiz alışmıştı...

Yolcular otobüsün sert bir zeminden geçerken sarsılmasıyla gözlerini araladılar. Bu esnada uyanan Káni de boğazındaki acımsı tadı ve üzerine sinen kokuyu hissetti. Çağrı lambaları çalışmıyordu. Bir bardak su içebilmek için hafifçe ayağa kalkıp şoförün yanındaki eşikte oturmakta olan muavine seslendi.

Sallana sallana da olsa gelen muavinden istediği suyu cam şisede getirmesi, güzel şeyler de varmış, diye düşünmesine yol açmıştı.

Teşekkür ettikten sonra “Mola ne zaman acaba?” diye sordu.

Muavin alaylı bir şekilde gülererek “Ooo birader! Bolu’da sen mışıl mışıl uyurken yemek molasını verdik biz!” diye yanıt verdi.

Káni yarı utangaç bir şekilde “Nasıl da derin uyumuşum demek ki!” dedi ve “Peki bir dahaki mola ne zaman?” diye sordu.

Muavin “Kızılcahamam ve Ankara’da kısa molalar veririz ama Kırıkkale’ye kadar uzun mola yok.” dedi “Yine de eğer acil ihtiyacınız varsa kaptana söyleyeyim bir yerde dursun.”

“Yok kardeş teşekkür ederim.” diyen Káni tekrar geriye yaslandı.

Bu konuşma yanındaki genci de nihâyet uyandırmıştı.

Muavin ayrıldıktan sonra suyunu içmekte olan Káni’ye dönüp ciddiyetle “Ben sana seslendim ama uyanmadın Bolu’da.” dedi “Ben de zorlamadım.”

Káni gencin konuşmasına sevinmişti.

“Gerçekten hiç fark etmedim. Fena sızmışım herhâlde.”

İlk defa gülümseyen genç “Yine uyursan, molada uyan-
dırayım mı seni?” diye sordu.

“İyi olur.” dedi Káni “Teşekkür ederim.”

Kısa bir sessizlikten sonra Káni hafifçe dönerek “Öğren-
cisin galiba?” diye sordu.

Genç delikanlı “Evet öğrenciyim, Marmara Üniversite-
si’nde okuyorum.” diye karşılık verdi.

“Hangi bölüm?” diye sordu Káni.

“Ah fizik ah!” dedi.

Káni şöyle bir durakladı. Konuşmanın devamını getire-
medi. Çünkü o tarihte Marmara Üniversitesi’nde en azından
fizik bölümünün olmadığını bilecek kadar okulu tanıyordu.
Gencin göz göre göre yalan söylediğini düşündü bir an!

“Fizik mi?” diye sorarak emin olmak istedi.

“Hayır!” dedi genç “Fizik okumak istiyordum. Ama ikti-
sat okuyorum.”

“Bu kadar istiyorsan ileride fizikte de ilerleyebilirsin bel-
ki.” dedi Káni.

“Kesinlikle!” dedi genç, “Fiziğin peşine düştüm bir kere,
zehri aldım. Bir gün belki de okuduğum üniversiteye fizik
bölümünü bile ben açabilirim.” diyerek gülümsedi.

Káni gencin hayallerine hayran kalmıştı.

“Ben de bu yoldayım. İsmim Káni. Senin adın ne birader?”

Genç öğrenci bir çırpıda “Kudret!” dedi.

Káni sevinmekle şaşırmaq arasında gitti geldi.

“Benim fizik hocamın da adı Kudret. İnşallah sen de en az
onun kadar başarılı olursun.”

Genç Kudret “Tanımıyorum ama inşallah!” dedi “İnşallah bir gün herkesin sevdiği ve istediği işi yapacağı bir düzen kurulur!”

Haklı, diye düşündü Káni ve deniz feneri bekçisi Nezir’i hatırladı. Gençlerin çoğu, ne Nezir kadar sevebileceği bir işi bulabiliyor ne de Káni gibi istediği bölüme girebilecek şansını yakalayabiliyordu. Yaşam kaygısı gençleri istemedikleri işleri yapmaya, istemedikleri okulları okumaya zorluyordu. Bu da onlara mutsuzluk getiriyordu.

“Özel bir üniversite düşündün mü?” diye sordu.

Genç Kudret “Keşke!” dedi “Ama bizde o para ne gezer! Burs çinse ya çok başarılı olmak ya da bin bir türlü torpil gerekiyor.” dedi.

Yine haklıydı. Ama buna rağmen sorma ihtiyacı hissetti.

“Akrabalarından sana destek olacak olan zengin birini bulamaz mısınız?”

Kudret başını öne düşürdü.

“Var!” dedi “Zengin akrabalarımız var da... Ama bir otobüs bileti parası bile çıkaramaz onlar ceplerinden!”

Káni bugünkü kendi hálini düşündü. Aynı sorun onun da başında yok muydu? Neyin ahkâmını kesiyordu ki! Kime ne akıl veriyordu! Onun da otobüs biletini Nezir almamış mıydı? Nasıl bir tesadüftü bu!

Matematiksel Sevaplar

Geçmiş Perdesi | Otobüs Yolculuğu

“**B**ilet parası derken!” diyerek açıklamasını istedi genç yol arkadaşından. O da anlatmaya başladı.

“İki yıl önce üniversiteye başladım. Babam zar zor para bulup buluşturup okutuyordu beni. Şimdi ise okul dışı zamanlarda garsonluk yapıp harçlığımı ve yol paramı kendim çıkarıyorum.”

“Yalnız değilsin Kudret!” dedi Káni “Benim durumum da pek parlak değil! Sözü nü kestim kusura bakma. Sen devam et.”

Kudret “Çok canım sıkkın birader!” dedi “Sana anlatıp içimi dökmek isterim ama lütfen beni kınama anlatacaklarım yüzünden!”

“Ne demek!” dedi Káni “Dinlerim elbette.”

Sanki bugün Nezir’in karşısındaki Káni’nin durumu, şimdi bu genç ile onun durumu gibiydi. Bu ne tesadüf böyle, diye içinden geçirdi yine.

Genç Kudret anlatmaya başladı...

“İki yıl önce babam hayattayken sömestir için son dakikada para bulup göndermişti bana. Ama o yol parasını buluşu hiç aklımdan çıkmıyor.”

Káni dikkatle dinliyordu genci...

“O sabah şehir terminaline indiğimde babam karşıladı beni. Bana sarıldı, sarmaladı ama bir yandan da çaktırmadan gözlerinden dökülen yaşları silme peşindeydi. Belli ki her zamankinden farklı bir şey vardı. Çünkü daha önce bu kadar hisli görmemiştım onu. ‘Baba geldim işte! Eskiden bu kadar hislenmezdin. Yaşlanıyorsun galiba!’ diyerek aklımca espri yaptım ona. ‘Yok, ondan değil oğlum’ dedi.

Meğer babam o ara çok parasız kalmış. Perişan olmuş. Son dakikaya kadar para gönderemediği için benim yüzüme bakmaktan bile utanıyordu. Sonradan öğrendiğime göre para bulamayınca son çare olarak zengin bir akrabamıza gitmiş. Durumu anlatmış ve bana otobüs bileti alabilmem için göndermek üzere borç olarak para istemiş.”

“Akrabanız neyiniz oluyordu?” diye sordu Káni.

“Abi o önemli değil. Oldukça yakın bir akraba işte! Kim olduğunun ne önemi var!”

“Peki devam et.” dedi Káni.

“İşte ona gitmiş. Ama arabasının mafsallarından ses geldiğini, onları yaptıracağını ileri sürerek üç kuruşu vermemiş. Babam gittiğine gideceğine pişman olmuş.”

“Belki onun da parası yoktur da öyle söylemiştir!” dedi Káni.

“Yok, abi yaa!” dedi Kudret “Koskoca müteahhitte bu karcık para olmayacak da kimde olacak!”

“Bu kadar mı kötü insanlar yani!” diye sordu Káni.

“Yok birader!” dedi genç Kudret “Kötü demiyorum. Kötülüklerinden değil, cahilliklerinden! Dini, kitabı gereği gibi anlamamış olmalarından yapıyorlar bunu!”

“Anlamadım.” dedi Káni “Açar mısın?”

Kudret de açtı...

“Birader! Dediğim gibi seni tanımıyorum ama beni kınama! Kötülük nedir ki! Hiç kimse kötülük yapmak için kötülük yapmaz ki! Kendileri iyi bir iş yaptığını zannederken bilmeden kötülük yaparlar. Hele hele yaptıklarının Allah’ın doğrusu olduğunu düşünüyorsa bırak kötülüğü, takvalı bir müslüman olarak iyilik yaptıklarını bile düşünürler. Şeytanları onları Allah ile aldatır. Çünkü Allah, kitabını anlamak için okuyana değil, aklını kullanmayıp ne dediğini bile bilip kabul etmeden onları sahiplenene, ayetlerindeki gerçeklerden yüz çevirene sardırır şeytanı. Şeytan da onlara yaptıklarını güzel ve süslü gösterir. Üstelik hiç iyilik yapmıyorlar da değil. Yer yer ve zaman zaman iyilik de yaparlar. Ama yaptıkları iyiliklerin karşılığını gerçekte bu dünyada umdukları için bu dünya nispetince alırlar.”

Káni bu yaşta bir gencin bu kadar tahlil yapıyor olmasına şaşarak merakla dinlemeye devam etti.

“İnsanların çoğu yanılığında abi.” dedi “Bu insanlar da müslüman. Hem de en katılarından, en sofularından. Ama babam hakkında daha önce ne dedikodular çıkarmış, hatta biz çocuklarına bile onu olur olmaz zamanlarda onun olmadığı yerlerde kötölemişlerdir! Müslümanlığı kimseye bırakmazlardı oysa! Babamın ne ayyaşlığı kalırdı ne imansızlığı! Ama ne zaman başları belaya girerse ‘Bi gel de şu işi halletsene!’ derlerdi. Babam her şeye rağmen gider işlerini yine de halleder, yakınlaştığını düşünür ve bundan dolayı mutlu bile olurdu.”

O anlatırken Nezir’in söyledikleri aklına geliyordu Káni’nin.

“Unutma ki Dünya’daki insanların çoğu yamılgıdadır. Kendilerini dindar zanneder ama tam aksi bir uyduruk dini Allah’ın dini diye yaşarlar.”

Genç delikanlı devam ediyordu...

“Böylelerini bilirsin mutlaka abi!” dedi “Evet inançlıdırlar ama inançlarını düşünmeden, kavramadan, akıllarını kullanmadan yaşarlar. Namazlarını ve oruçlarını asla aksatmazlar ama başkalarının aksatıyor olduğunu şikâyet ederler hep. Dertleri kendilerinin değil başkalarının hatalarıdır sanki! Besmeleyle kalkıp besmeleyle oturduklarını başkalarının kuşağına doğru bağırarak gösterirler. Allah’ın işittiği yetmez âdeta onlar için!

Peygamberin adını anmaları ise zâten özel ritüeller gerektiren bir durumdur. Sarıkla ve özel kıyafetlerle namazlarını kılarlar, camide önde gelenlerden olurlar. Yeri gelir müezzinliği, yeri gelir imamlığı kimseye bırakmazlar. Dinî konularda duymadıkları hadis, bilmedikleri gayb yoktur. Ehli Beyti, sahabeyi, evliyaları, imamları, seyyid olduğu iddia edilenleri ve din ağzıyla konuşan siyasetçileri över de överler. Şeriat yönetimini arzular ve her şeyin dinî yönetim altında düzeleceğini, herkesi böylece kendileri gibi imanlı yapabileceklerini ve de böylece Allah’ın dinini kurtaracaklarını samimi olarak düşünürler. Oysaki kurtulmaya ihtiyacı olan Allah’ın dini midir, yoksa insanlar mıdır? Allah dinini koruyamaz mı birader!”

Kâni hem dinliyor hem de düşünüyordu... Dalmıştı. Soruyu algılamış ama cevap vermek yerine sadece bakmıştı.

Bu esnada “İsmin Kâni’ydi değil mi?” diye ekledi Kudret.

Kâni sadece başını sallarken o devam etti...

“Kâni, senin etrafında da vardır. Evlerine girildiğinde bir elleriyle gelen erkekleri selamlığa alır kadınlardan ayrı bir

odaya götürürler. Duvarlarında çeşitli ayetler, Arapça dualar ve hadislerden oluşan hat sanatı posterler asılıdır. Defalarca hacca ve umreye gittikleri için oradaki serüvenlerini ve hissiyatlarını anlatır anlatır bitiremezler. On defa giderler de en yakınlarından parasızlık yüzünden gitmemiş birine ‘Al şu parayı da bu sefer de sen git.’ demezler. Zekâtlarını ve hatta fazlasını camilere, dinî eğitim gören talebelere, imam hatip okullarına, çeşitli mezhepsel teşkilatlara, tarikat oluşumlarına, çeşitli cemaatlere ve onların kurumlarına ve dinî yardım derneklerine verirler. Ama sıra muhtaca, fakire gelince ya çok zorlanırlar da verirler ya da gramajını bile geçmezler. Hatta yeri gelir, verdiklerini başına bile kakarlar. Hele biriyle parasal anlaşmazlığa düştüler mi, onları düşman edinir, her türlü gıybetlerini yapar, herkesi aleyhlerine kışkırtırlar.

Her bayram kurbanın en iyisini alır ya da en büyüğüne ortak olurlar. Kurban etlerini öyle bir bölüştürürler ki gramı gramına tartıp paketler ve en ciddi biçimde kurâ çekerler. Fakat en yakınlarında olduğu hâlde fakirlik çeken ve onur sahibi oldukları için isteyemeyen akrabalarını gözleri görmez. Zannedirim ki ya onları olduğundan iyi durumda zannederler ya da dini onlar gibi yaşamadıkları için görmezden gelmeyi tercih ederler.

İşkembe, yumurtalık ve beyaz ciğerleri orada, kurban kesilen yerde akrabalardan ya da komşulardan bir fakire övünçle hemen verir kurtulurlar, diğerlerini arabaya atıp çabucak eve götürür, korumaya alırlar. Ancak evlerine el öpmeye gidersen bir poşete bir parça kemikli et koyup vererek infak etmeyi de ihmal etmediklerini gösterirler.

Başkalarının da hakkı olduğunu bildikleri hâlde, hâlen mal onların kontrolünde olduğu için, mirası bile dağıtmakta isteksiz davranırlar. Bir sürü problem çıkarır ‘Şurasını rahmetli

bizim oğlana söz verdiydi. Şu öbür yer dağıtıma dâhil değil-di!' gibi yazılı olmayan vasiyetler öne sürerler. Mirası değersiz gösterme çabasına girip, maddi zorlukları olduğunu bildikleri hâlde âdeta fakir olanlardan mirastan feragat etmelerini bekleler. İşlerine gelirse bir hadise, işlerine gelirse Kuran'a uyar, işlerine gelirse herkese eşit, işlerine gelirse kadına yarım pay verilmesi gerektiğini savunurlar. Ama hangisinin Kuran, hangisinin rivayet olduğunu bile genellikle bilmezler.

Hele bir gün ailece deniz kenarına gittiğinizi öğrenirlerse veya bir gün kız kardeşinin başının açık olduğunu görmüşlerse fasık olduğunuzu hatta zinaya yaklaştığınızı bile ima ederler. Onlarsa Allah'ın rahmetinde ve her zaman muhafazasındadırlar! Yüzüne karşı bir şey söylemeseler de sizin için üzüldüklerini, keşke başını kapatmış olanlardan olmanızı ve ezbere Yasin okumayı biliyor olsaymış'lığınızı başka akrabalar vasıtasıyla sana duyururlar. Tabii ki bu aşamadan önce ailece onların bu konuları istişare etmediklerini düşünmek safdillik olsa gerek.

Onlar, kendilerine göre tam iman sahibidir abi! Kendilerinden o kadar emindirler ki bu kadar hakkıyla ibadet edip bu kadar dinle oturup kalktıktan sonra cennetin kapılarının kendilerine sonuna kadar açıldığını düşünürler ve bunu söylerler de. Çünkü onlar bu kadar ibadeti harfi harfine yaptıklarına ve Allah'ın da bir adaleti olduğuna göre, onların yerine ya da onlardan önce herhangi bir alelade müslüman cenneti hak edecek değildir ya!

Ama biraz para görmüş zengin biriysen iş değişir. Bırak yakın akrabaları, Avrupa'dan gelen uzak akrabaları ile bile birlikte oturup kalkmaktan, onları ağırlamaktan haz alırlar. Hatta onların saygısız üslubuna ve abartılı baştan geçmişliklerini dinlemeye katlanırlar. Çünkü zengin akraba olduklarına göre

onların kadınlarının yanında oturacak yeterli ehliyetleri de var demektir! İşte bu tam iman sahibi kişiler imanlarını kendi başarılarıyla elde ettiklerini ve bu sebeple Allah'ın onları çokça rızıklandırdığını zannederler! Ama Allah'ın Kuran'da iman konusunu da rızık konusunu da nasıl anlattığını bir kez bile anlayarak okuduklarını zannetmiyorum.

Onlar Arapça olarak öğrenip ezberledikleri sureleri tekrar tekrar okuyarak, ne söylendiğini anlamasalar da, çok büyük sevaplar kazandıklarında iddialıdırlar. Öğrendikleri bütün dinî bilgiler, Kuran'ı anlatanlar da dâhil olmak üzere, Kuran dışındaki dinî kitaplardan, hadis ve rivayetlerden, dinî gazete ve mecmualardan, ilmihâllerden, cübbeli cübbesiz sohbet dinletilerinden, cami önü muhabbetlerinden ve zandan ibarettir. Kuran'ı Arapça okumayı savunurken sıra rivayetlere ve hadislere geldiğinde nedense Türkçesini okurlar! Tutar-sızlık iliklerine kadar işlemiş ama bunun farkında değildirler.

Onlara Kuran'ın anlamından bahsedersen sana hak verir görünmek üzere 'elbette' derler 'Türkçesini de bilmek lazım, ama Arapçasını okumak daha sevaptır!'

500 defa Yasin okumak, 1500 defa Ayetel Kürsi, 10 bin İhlas, 70 bin Kelime-i Tevhid... uzar gider. Matematiksel sevaplara çok meraklıdırlar. Paralarını nasıl biriktiriyorlarsa sevaplarını da öyle biriktirdiklerini ve bu yolla cenneti satın alacaklarını mı zannederler, bilmiyorum.”

Kâni Nezir'in sözlerini hatırladı yine.

“Sevap hesabı yapmaya alıştırmışlar bizi maalesef. Onu muhasebesini tutana bırakmak gerek.”

Kudret devam ediyordu...

“İster tek başına namaz kılarken, ister dua ederken, ister Kuran okurken sen istediğin kadar Allah'a gönülden yalvar,

içten hıçkırıklarla Allah'ın varlığını ve şefkatini ürperen tüylerinde hisset, kalbinin manevi heyecanıyla dünyayla irtibatını kesip seni Yaratan'a yaklaş, onlar için hiçbir ehemmiyeti yoktur. Çünkü vakit namazı da olsa her namazı cemaatle kılmak yirmi kat daha sevaptır onlar için! Hem Allah dostu şeyhlere mahsus kerametler bizim neyimize! Biz kimiz ki Allah bizi kaale alıp duamıza mukabele edecek!

Evet, babama beş kuruşluk otobüs parasını vermekten imtina ederlerdi... Ama üç kuruş ucuza veriyor diye köylüsü bakkaldan üç bidon tuzlu peyniri tek seferde 'keş' ödeyerek alırlardı. Böyleleri arada bir verseler de istemeye istemeye verirler Káni kardeş. Canlarını veriyor gibi verirler. Hesap yapmak ciğerlerine işlemiştir bunların.”

Káni daha bugün Nezir ile dalgakıranda konuştukları konunun bir başka açıdan da olsa bir kez daha karşısına çıkmasına anlam verme çabasındaydı.

“Kudret kardeş!” dedi “Bir solukta o kadar çok şey söyledin ki, ne diyeceğimi şaşırdım açıkçası. Söylediklerinden şunu fark ettim ki; insanların çoğu gerçekten büyük yanılgıda. Bu anlattıkların gibi yapmayanlar bile onların yaptıklarını genellikle dine uygunmuş ve kendisi o kadar dindar olamıyormuş gibi kabul ediyor. Benim gibi her insanın aklına da zaman zaman inancının doğru olup olmadığını sorgulamak geliyor. Ama çoğumuz, şeytani tarafımızın bizi Allah ile aldatmasına galiba mani olamıyoruz. Çünkü ‘Sorgularsan dinden çıkarsın, düşünme bunları!’ diye bir fısıltı hep geçer içimizden. Oysa dine hiç girmeden, dinden nasıl çıkabiliriz ki!”

Araf'taki Adamlar

Geçmiş Perdesi | Otobüs Yolculuğu

“Peki, hâlâ söylemedin. Baban parayı nasıl bulup göndermişti sana?” diye sordu Káni.

“Zorlayınca babam anlatmıştı.” dedi genç Kudret. “Ne yalan söyleyeyim parayı bir meyhanede bulmuş. Akrabamızdan borç alamayınca o çaresizlikte canı çok sıkılmış. Bu durumda bir meyhaneye gidip veresiye sarhoş olmaya kalkmış. Ama orada dertleştiği öyle bir adama denk gelmişti ki ‘Al şu parayı çocuğuna yolla, ona mahcup olma!’ diyerek gerekenden de fazla vermiş adam ona. Babam ‘Borç olarak alıyorum!’ dediği hâlde adam ‘Eğer bana bu parayı geri getirmeye kalkarsan beni çok üzersin. Ben senin çocuğuna harçlık veren bir adamım sadece.’ demiş.”

Bu olayı duyan Káni, dalgakıranda Nezir’e söylediği sözü hatırlayınca içten içe utandı.

“Abi böyle söyleme! Peygamber efendimiz elbette şefâat edecektir. Ama sarhoşlara ve namaz kılmayanlara değil tabi ki!”

“Kendi yaşlarımda birinden böyle şeyler duymak beni şaşırttı! Dinî konularda bu kadar farklı ve derin düşünmen ilginç!” dedi Káni.

“Bu olaydan bir süre sonra babamı kaybettim kardeş!” dedi Kudret “Babasını kaybetmek insanı olgunlaştırıyor. Bu bilinçle Kuran’ı okumaya başlayınca, şükürler olsun ki Allah bir yol gösterdi. İnsanların çoğunun din diye yaşadıklarının gerçekte Allah’ın dini olmadığını her geçen gün biraz daha anladım.”

“Peki, sen yeterince doğru olduğunu, doğru yolda olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu Káni.

“İnsanlar günah işleyebilirler abi!” dedi Kudret “Günah işlemek iyi bir şey de değil elbette. Şu anda benim moralimin bozuk olması da benim zayıflığımdandır biliyorum. Ama Kuran’ı okuduğumda, Allah’ın kendisine ortak koşulması hariç tüm günahları dilerse affedebileceğini de gördüm. Babam da günaha girmiştir elbette ama şirk koştuğuna hiç tanık olmadım. Babam arada bir içerdi, arada bir de namaz kılardı. Ve o kıldığı namazlarda onu seyretmeye kalkanlar neredeyse uçtuğunu zannederlerdi. Onun hakkında iyi zan duymaktan hiç vazgeçemedim ve onun için hep dua ettim. Babam olduğundan da değil, merhametine şahidim onun ben.”

Káni’nin aklına yine Nezir’in sözü geldi.

“İman kime nasip hiç bilinemez. O sarhoş dediğin adamla bu sarhoş bir gün gelir öyle bir ipe sarılmayı becerirler ki Araf Suresinin 48 ve 49’uncu ayetlerinde tasvir edildiği gibi cennete davet edilenlerden olurlar.”

“Bu nasıl bir tesadüf ki Kudret!” dedi Káni “Bugün bir abim de bana sarhoşlardan bahsettiğimde Araf suresinden iki ayet hatırlattı. Ama ben ne olduklarına bakmadım, sordum bile.

“Hangi ayetler abi hatırlıyor musun?”

“Yanlış hatırlamıyorsam 48 ve 49’du.” diye cevapladı Káni.

Kudret “Bir bakayım!” dedi ve koltuğunun üstündeki tepe ışığını yaktı. Sonra cebinden küçük bir Kuran meali çıkarıp ayetleri buldu ve okumaya başladı.

7 Araf 48,49 Araf üstündeki adamlar, kendilerini yüzlerinden tanıdıkları adamlara seslenerek derler ki: “Ne toplamış olduklarımız, ne büyüklük taslamamız size bir yarar sağladı. Kendilerine Allah’ın bir rahmet erişirmeyeceğine yemin ettiğiniz kimseler bunlar mıydı? Sizse girin cennete. Sizin için korku yoktur ve mahzun da olmayacaksınız.

“Tam isabetmiş abi!” dedi Kudret “Ama bunları tesadüf zannetme. Ben Kuran’ı okumaya başladığımdan beri öyle anlar olmuştur ki aynı ayeti aynı gün üç dört ayrı yerde ve farklı durumlarda yaşatmıştır bana Rabbim. Allah bize ayetlerini hem kitapta, hem kendi yaşantımızda hem de çevremizde sürekli gösterir. Biz de onları bilip tanırız.”

Káni “Peki babanın inancı konusunda emin misin? Arada bir, iki rekât namaz kılmakla oluyor mu bu iş?” diye sordu.

“Abi onu Allah bilir. Ben bilemem. Kendim için de bilemem. Hepimiz kusurluyuz. Ama umarım ki Allah kusurlarımızı affeder. Yeter ki O’na ortak koşmayalım. Ben babamdan razıyım kardeş. Onun kadar merhametli başka bir insan tanımadım. Ama Allah ondan da merhametlidir. Hatalarını da inşallah Rabbim affeder. Eğer babam bugün hayatta olsaydı bunu ona söylerdim. Allah’a çok yalvardım onun için. Umarım karşılıksız bırakmaz. Pek malı mülkü yoktu. Parasız yaşadı. Ama bana öyle bir anahtar bıraktı ki dünya malıyla mukayese bile edilemez. Ben biliyorum abi! Tüm yoksulluğuna rağmen kimseye borçlu kalmadı. Babamın kazandığı ve bize harcadığı para, ister patrondan gelsin, ister sarhoştan tek kuruşunda haram yoktu. Kazandığı her kuruşu ona Allah verdi. İçinde alın teri, ailesine bağlılığı ve safi Allah’a iman

vardı. Hem de öyle bir iman ki matematiksel sevap meraklılarının cemaatle kıldığı bin rekât namazın ederinin babamın tek kuruluşunun içindeki helâl kadar edeceğini sanmıyorum. Ben biliyorum! Ben biliyorum abi! Ama insanların çoğu bilmezler... Ve Allah kimseye zerre kadar haksızlık etmez.”

Káni bu gencin erdemine hayran kalmıştı. Bu yaşta bu bilinçte olmasını kıskanmıştı hatta. Demek ki gerçekten imanın kime nasip olduğunu ancak Allah bilirdi.

“İnşallah sen de ben de iyi birer baba oluruz!” dedi Káni.

“İnşallah!” dedi genç delikanlı “Babamdan gördüklerimle ona şahidim. Seninki de mutlaka sana öyledir. Bana göre baba demek katlanmaktır! Kol kanat olmaktır! Koşmaktır! Uçmaktır! Uçan kuşu tutmaktır! Atılmaktır aslanın ağzına! Siper etmektir göğsünü cihana!

Baba demek üstlenmektir! Kendi derdine aldırmadan önemsemektir! İçin kan ağlarken gülümsemektir! Ki hele, gülümsetmektir!

Baba demek hissetmektir! Onca yüreği yüreğinde! Acıları ciğerinde! Baba demek merhamettir! Merhamet edilmediğinde! Baba demek düşünmektir! Düşünülmediğinde! Baba demek üşümektir! Üşümesinler diye! Baba demek titremektir! Hepsinin üzerine!

Baba korkmamaktır! Güvenmektir sonuna kadar! Dinlemediğin öğütlerinin olmasıdır! Zamanı gelince bir bir hatırlanan, aslında hiç unutulmayan! Sevilmeyi hiç umursamadan gösterişsizce seviliyor olmandır! Bir düşünenin olmandır, hiç durup duraksamadan!

Baba, iki dilim ekmektir, ayrılmıyorsa da! Bayramlığın demektir, bayramı olmasa da! Sancısı bitmemektir, doğuran olmasa da! Değer verendir, vereni olmasa da!

Baba demek, huzur bulman demektir. Elinden tuttuğunda kalbinin soluk alması, soluğununsa ritim bulmasıdır. Varlığı bile direncidir, dayanabilme gücüdür, dik duruşundur, efkârsızlığındır!... Ağlamamandır!...

Yokluğuysa!... Hep taze!... Öyle taze!..."

Kudret'in gözleri nemlenirken Káni, onun baba sevgisinden çok etkilenmişti. Konuşmaları bittikten sonra kendi babası ile çalıştığı günleri düşündü. Daha küçücük bir ilkokul öğrencisiyken onun yanında olduğu zamanları hayalinde canlandı...

Birlikte çalışıp işi bitirmeye gayret ediyorlardı. Küçük Káni her ne kadar bıcır bıcır uğraşsa da yaptığı iş babasının yaptığıın zerrisi olamazdı. Fakat babası, hem ekmek parasını kazanmanın zorluklarını kelimelere dökmeden anlatabilmek ve hem de onunla birlikte olabilmenin hazzını yaşamaya devam etmek için "Çok iyi çalışıyorsun, aferin sana." diyerek oğlunu cesaretlendiriyordu.

Bir süre daha geçti ve "Baba!" diye seslendi küçük Káni "Ben çok acıktım!"

Babası yaptığı işi hemen terk etti. Temiz elbiselerini bıraktığı yere gitti. Pantolonun cebini karıştırdığında bozuk parası olmadığını anladı. Devrin en büyük ikinci banknotunu çıkarıp oğluna verdi.

"Git bununla iki sokak aşağıdaki bakkaldan salam ekmek yaptır ikimize, kendine de bir gazoz al gel" dedi.

Káni parayı cebine koyup yola çıktı. Babası da çalışmaya devam etti. Ama bakkala doğru yaklaşmışken cebindeki paranın olmadığını fark etti. Düşürmüştü!

Korka korka geri döndü ve "Baba parayı düşürmüşüm!" dedi çekinerek.

Tepki beklediği babası "Olsun" diyerek tekrar kıyafetlerinin yanına gitti.

Aynı banknottan bir tane daha verdi oğluna. Káni azarlanmamış olmanın sevinciyle parayı cebine koyup tekrar yola çıktı. Bakkala gittiğinde elini cebine attı! Tüh! Yine para yoktu! Bir de baktı ki cebi delik ve yol boyu hoplaya zıplaya gelirken para delikten paçalarına düşerek yine kaybolup gitmiş.

Bir kez daha geri döndü ama bu kez ayakları geri geri gidiyordu. Nasıl söyleyebilirdi bir kez daha parayı kaybettiğini! Belki de inandıramayacaktı! Babasının yanına bile yaklaşmadan uzaktan iki elinin avucunu birbirine vurarak parayı yine düşürdüğünü işaret etti.

Babası bir an durakladı. Belki de o günkü yevmiyenin tamamını uçup gitmişti. Yine de kızmadı.

Eliyle işaret ederek “Gel” dedi oğluna.

Cebindeki son banknotu çıkarıp oğlunun avucuna verdi ve “Cebine koyma! Elinde sıkı sıkı tut. Para üstünü alıp getirirken de aynı şekilde getir.” dedi gülümseyerek.

Káni hâlâ azarlanmamış olduğuna sevinerek çıkarken babası seslendi arkasından “Sadece kendine al tamam mı? Ben o kadar acıkmadım oğlum, yemeyeceğim!”...

Gözleri sızlarken “Hakkını helal et baba!” diye mırıldandı ve uyuyakaldı Káni. Sabaha doğru uyanıp cam kenarından dışarıyı seyrederken önceki gün Nezir’le ve gece genç Kudret’le konuştuklarını düşünüyordu. Bütün söyledikleri tek tek aklına geliyor, bazılarını daha yeni anladığını hissediyordu.

Káni o otobüste giderken, Kuran’ı anlamak üzere okumaya karar verdi. Onun için hiçbir şey, bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Dalgakıranda geçirdiği kısa süre Káni’nin fazlaca kirlenmemiş bilinci için bir dönüm noktası olmuştu. Kendinden yaşça epey büyük Nezir de, kendinden bir yaş küçük bu genç de onun uyarıcıları olmuşlardı. Demek ki

okumadığı kitaba inandığını söyleyenler yalan söylüyordu... Aklından geçenler bir uyanışın işaretiydi.

“Hayatımızda öyle dalgakıranlar var ki!” diye düşündü “Allah’ın kader dediğimiz ölçüsü, dengesi gereği varlar. Eğer o dalgakıranlar olmasaydı kötülük alıp başını giderdi. Bizim kötülük gördüğümüz her şey demek ki kötülük değil, bir dengenin gereğiydi. Birileri ‘kötülük neden var’ diyerek Allah’ı reddediyor ya da kendilerini Allah’tan daha merhametli görüyorlarsa bir daha nefes de alıp oksijeni karbondioksit dönuştürmesinler bakalım olacak mı? Madem öyle, nefesleriyle Allah’ın temiz yarattığını da kirletmesinler! Eğer kendileri bu kadar merhametliyse bir daha bir sivrisineği de öldürmesinler! Ama yapamazlar. Çünkü doğrulara değil doğru bildiklerine inanmışlardır.”

“On dokuz harflik bir besmele ayetinden o kadar çok şeyi fark ettim ki!” diye vicdanıyla konuşmaya devam etti Káni “Kuran’ın bütün ayetlerini okuduğumda kim bilir ne kadar çok şeyin farkına varacağım! Demek ki abdestsiz olanlar değil bilinçlerindeki kirlerinden arınamayanlar Kuran’a ulaşamamışlar. Allah istemedikçe burnumuzun dibini görmemiz bile mümkün değilmiş. Allah anlatacağı her şeyi tek bir besmelede birleştirmiş. Şeytani bir anlayış dalga dalga saldırmış insanların üzerine. Ama şu besmele kadar etkili bir dalgakıran mı var!”

Döner dönmez Nezir’le bu kez daha bilinçli olarak görmeye heves etti o otobüs penceresinin kenarında. Sömes-tir tatilini ise Kuran’ı ilk defa anlayarak okumayla geçirdi. Bir zamanlar okuyup okuyup anlamadığı kitabı şimdi âdeta elinden bırakamıyordu. Dönüşünde Nezir’e soracağı sorular da biriktirdi. Arınmak bir anda olup bitecek kadar da basit değildi. Gececeğı daha çok kapı vardı...

İkinci Cilt | Yedinci Bölüm

Sadákátname

Geçmiş Perdesi | İstanbul

Daha yirmisinde bir kız olarak başıma öyle işler açmıştım ki! Babamı dinlemeyip Mark'ın peşine takılıp İstanbul'a geldiğim için ne kadar da pişmandım! Ama artık çok geçti. Hamile olmama rağmen üniversiteye bir sömestir devam etmiş, ardından iki sömestir dondurmuş, bu arada çocuğumu da doğurmuştum.

Mark, hamile olduğum dönemde, kızıp köpürüp çocuğu aldirmamı istemiş ama söylediklerimden sonra ikna olmuş gibiydi. Evlenme konusunu ise hep ertelemişti. Üstelik sürekli Amerika'ya gidiyor, yeni bir iş peşinde koştuğunu söyleyip duruyor, üç dört ayda bir yanıma geliyordu. Banka hesabımdaki annemin gönderdiği paraları bile sözde bu işe yatırmıştı. Benim cüzdanımda ise kirayı ödeyecek kadar bile param kalmamıştı.

Ben çocuğumuzu doğurduktan sonra ilk defa gelmişti o gün. Mark içeri girdiğinde çocuğu küçük odada yeni uyutmuşum. Kapıyı açtığımda ilk işi her zamanki gibi bana güzel sözler söyleyip yatak odasına götürmek oldu...

Ben banyoya girip çıktığımda, o hálâ yatağın üzerinde yatar biçimde sigara içiyordu. Sıkıntılarımı ona anlatmaya

başladım. Hem destek istedim hem de bir daha gitmemesi için yalvardım.

Bu isteğim onun diğer yüzünü bir kez daha ve acı bir şekilde görmeme sebep olmuştu. Az önceki romantik adam gitmiş, yatağa uzanmış olan bir kurt adama dönüşmüştü âdeta!

“Bir şeyler yapmalısın, zor durumdayım.” dedim.

Ama o, sigarasını yere fırlatıp ayağa fırladı. Süratle gömleğini ve pantolonunu giymeye başladı.

“Bu sağır çocuğu dünyaya getirmeni ben mi istedim senden?” dedi “Şimdi karşıma geçmiş, bir şeyler yapmamı istiyorsun!”

Sanki beni çıldırtmaya çalışıyordu. Bunları söyleyen adam, benim alev saçlı, yakışıklı, centilmen sevgilim olamazdı!

“Mark tüm bunları sen mi söylüyorsun gerçekten?” diye sordum “İnanamıyorum sana! Nasıl bu kadar duygusuz olabilirsin?”

Kendince mazeretler sıralamaya devam etti.

“Duygusuz değil habersizim! Hatırla!” dedi “Hamile kaldığını zamanında söylemiyorsun... Çocuktan zamanında haber vermiyorsun... Gidip aldırmiyorsun... Tüm bunlar yetmezmiş gibi hamileyken bu yaşta kızamık virüsü kapıyorsun! Buna rağmen bana karşı çıkıp bebeği doğurup, bu senin engelli çocuğun, sahip çıkacaksın, diyorsun. Yok öyle Lynn!⁴ Ben bu işte yokum!”

Şiddetli bir tartışma yaşamaya başladık. Beni anlamamakta diretiyordu!

⁴ **Lynn:** (İngilizce Lynn) Güzel, hoş, sevimli, zarif anlamlarına gelen kelime. Romandaki yardımcı karakterlerden birinin adı olarak kullanılmıştır.

“Mark sana kaç defa söylemeye çalışmıştım. Biliyorsun! Ama sen bütün zamanını Minnesota’da Winona’da ya da Vegas’ta hedonist bir hayatın peşinde geçirdin. Her aşamayı geç öğrenmen, benim değil senin ilgisizliğin. Eğer sadece kendi paran bittiğinde veya canın beni istediğinde gelmemiş olsaydın şimdiye kadar çok daha başka bir hayatımız olabilirdi!”

“Unutma ki o hedonist dediğin kural tanımaz hayatın içinde bir zamanlar sen de vardın Lynn! Günah çıkarmak için kiliseye gidecek olsak hangimizin rahibi daha çok meşgul edeceği tartışılır! Okumak için Türkiye’ye geldin de buralarda başımıza müslüman mı kesildin yoksa!”

Nasıl bu kadar duygusuz olabilmişti! Bir çocuk aramızdaki her şeyi bitirecek miydi?

“Ben o hayatın içinde seni sevdiğim için vardım Mark! Haz peşinde koşmak için değil! Senin buradaki işin olmasaydı, bir Türk üniversitesi yerine şu anda Amerika’da okuyor olurdum.” dedim.

“Çok uzatmak istemiyorum Lynn. Bu sondu!” dedi “Bir daha görüşmeyelim! Bitti artık!”

İnanamıyordum. Bu kadar kolay mıydı?

“Ya çocuk!” dedim “Çocuğunu görmeden mi gideceksin? Sen nasıl bir babasın!”

“Çocuğu bakamıyorsan ver bir yurda!” dedi “Ne güzel oh! Baksın büyütsünler. Türk kadınları anaç olurmuş. Korkmana gerek yok!”

“Sen ne diyorsun!” diye bağırardım “İşine geldiğinde hıristiyanım, sevgi doluyum diyorsun. İşine geldiğinde müslümanları mı övüyorsun? Bu davranışların ne dinine ne de sevgiye uyuyor!” dedim.

Çok sinirlenmişti. Parmaklarıyla gırtlakımı sıkıp nefret dolu bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

“Senin gibi bir kadına mı kaldı?” dedi “Sana mı kaldı benim dinimi bana öğretmek!”

Bıraktığında nefesimi toparlamakta zorlanıyordum. O ise salınmış kemerini takabilmekle uğraşıyordu.

Duvarı tuttum ve az bir süre sonra kendime gelince “O senin çocuğun Mark! İnanamıyorum sana! Beni yüz üstü bırakma!” dedim.

Acı ve aşığlayıcı bir gülümsemeyle bana baktı.

“Benim çocuğummuş! Peh! Üstelik!..”

“Üstelik ne?” diye sordum “Üstelik ne!”

Her dakika biraz daha çirkinleşiyordu.

“Üstelik nereden bileyim benim çocuğum olduğunu! Buradaki, ne diyorlar, esmer güzeli mi yağız mı, Türklere birinin olmadığını!”

Mark’ın bu son sözleri beni iyice çileden çıkarmıştı. Eli-me ne geçirdimse onun üzerine fırlatmaya başladım. Bir yandan ağlıyor, diğer yandan çılgınlarla bağırıyordum.

“Defol! Senin gibi insan olmaz olsun! Defol! Bir daha gelme sakın! Seni öldürürüm!”

Mark eliyle üzerine attığım eşyaları savururken “Gelmem zâten hiç heveslenme!” diyerek hızlıca uzaklaşıp kapıyı çarparak evden çıktı gitti.

Olduğum yere çöküp başımı iki elimin arasına alıp ağlamaya devam ederken bebeğim de içerideki odada ağlamaya başlamıştı. Ama aldırış edecek durumda bile değildim. Ben yere yığılırken, komşu kadınlardan biri açık kalmış kapıdan

içeri girdi ve yüzüme su serpti. Ardından içeri geçerek çocuğu susturdu.

Çaresiz kalmıştım. Ama ne anneme ne de babama haber vermek istiyordum. Hele babama hangi yüzle dönebilirdim!

Vay Müşrik Vay!

Geçmiş Perdesi | İstanbul

Okulun son senesi Káni için çok kazançlı bir yıl olmuştu. Kuran'a ve gerçeğe olan uyanışıyla doğru kararlar vermeyi öğrenmiş, Nezir'le sık sık görüşerek Kuran'ın zamana izdüşümü ve hayâtın gerçek manası üzerine fikir alışverişi yaparak ilimde derinleşmiş ve bunun yanında çok başarılı bir eğitim yılı geçirerek mezun olmuştu.

Fakat Kuran'a uyanışı ile birlikte, tevhidi henüz bulamamış tüm insanlara müşriklermiş gibi bakmaya ve neredeyse insanlardan nefret etmeye başlamıştı. Bunu Nezir'e dillendirdiği bir gün ondan ihtiyacı olan cevabı da almıştı.

“Bizler elçi değiliz!” diye söze başladı Nezir “Bizler olsa olsa birer neziriz, uyarıcıyız. Şehrin ötesinden koşarak gelip, elçilere uyun diyen adamlar ve kadınlar olabiliriz ancak. Son haberci gelmiştir. ‘Hatemül nebiyyin’ olan Muhammed’dir o da. Haber getirenlerin sonuncusudur. Allah’tan kitaben haber getirme dönemi o tarihte bitmiş demektir. Ondaki beri Kuran’ı dillendirenler ancak ona uyup, Muhammed’e, yani onun getirdiği ve uyduğu habere uyun diyenler olabilir. İşte Kuran’da ‘o elçiye itaat edin’ emrinin gereği de budur. Onun getirdiği ve uyduğu haberdir. Yani biz o elçilik belgesini getiren değil, okuyup, anlayıp, o hızla koşu koşu

insanları uyarmaya başlayan insanlarız. Sadece tevhitte haber olmaya değil birbirimizi de uyarırız. Müddessir 2'deki *"kum fe enzir"* emriyle bize söylenen de budur. Kalk ve uyar, kalk ve nezirlik yap, denir bize... Kalk ve elçilik yap, kalk ve nebilik yap denmez."

"Nereye varmaya çalışıyorsun abi?" diye sordu Káni "Benim buna itirazım yok zaten."

"Peki, nezirler kimi uyarırlar?" diye yokladı Nezir "Müşrikleri mi?"

"E tabi ki müşrikleri. Başka kimi olacak!" dedi Káni.

"Eğer uyarılmamışsa nasıl müşrik olabilir ki bir insan?" diye sordu Nezir "Kuran'ı rehber edinenlerle mücadeleye girişmemişlerse nasıl düşman edinilir! Biz barışçı insanlar olmak zorundayız. Müminlerle mücadeleye girişenler elbette kendilerini gösterecekler ve bunu bir şekilde dile getireceklerdir. Bunun dışında ortalıkta müşrik aramak ve onu bunu tekfir etmek bir mümine yakışan bir iş değildir. Eğer müşrikler varsa onlar kendilerini zaten belli eder. Sokaktaki ihtiyar amcaya ya da evdeki yaşlı teyzeye cübbesiyle ün salmış bir din bozguncusu ya da müşrik muamelesi yapamayız."

"Ama Nezir abi!" diye araya girdi Káni "Her türlü şirki din diye yaşıyorlar mı?"

"Olabilir." dedi Nezir "Ama iyi niyetli, umutlu ve affedici bir bakış açısıyla bakabilirsek, bazı hataları görmezden gelebilir ve bir kitabın içinde 'bu kitabı oku' yazsa bile o kitabı okumayan kişiler onun okunacağını bilemeyebilirler ve duvara asıp bırakabilirler, diye düşünebiliriz. İşte bu iyi niyetle bakabilirsek, bu noktada bir uyarıcıya ihtiyaç olduğunu görürüz. Yani 'Oku!' demesi gereken bir kişiye... Allah en merhametlidir, unutma. Ve en adaletlidir. Eğer birileri

kaybedecekse hiçbir mazereti kalmamalıdır. İşte uyarıcılar, eğer bir toplum uyarılmamışsa o toplumu uyarırlar. Şehrin bir ucundan öbür ucuna, ülkenin bir köşesinden diğer köşesine, dünyanın bir bucağından diğer bucağına koşarak ne konuda uyaracaklarsa o konuda uyarırlar ve ‘ben de elçiyim’ demez ‘elçilerin haber verdikleri doğruymuş’ derler. Çünkü vahyi işitmiş ya da okumuş ve gerçeği fark ederek ona tanık olmuşlardır. Hem ‘Son nebi ve elçi gelmiştir.’ diyoruz, hem de ‘Kendilerine uyarıcılar gelmeden yok edilmiş toplum yoktur.’ diyoruz. Demek ki bugünkü toplumlara da uyarıcılar gelmeli ve ‘Ey halk elçinin getirdiği haber doğruymuş.’ demelidirler. Uyarıcıların ‘Bana da elçilere vahyolunduğu gibi vahyolundu.’ demek gibi bir iddiaları olamaz. Uyarıcılar sadece okur, işitir ve işittiğinin doğruya yönelttiğini anlayıp, o hızla kalkıp kendi halklarını uyarmaya başlarlar. Aynen Ahkâf 46’da olduğu gibi...”

“Okur musun abi?”

46 Kum Tepeleri (Ahkâf) 29 Hani cinlerden birkaçını, Kur’an dinlemek üzere sana yöneltmiştik. Böylece onun huzuruna geldikleri zaman, dediler ki: “Kulak verin” Sonra bitirilince kendi kavimlerine uyarıcılar olarak döndüler.

O ana kadar uyarıcıların toplumları uyarılmış olmayabilir de. Eğer uyarıcılar kendi toplumlarına hemen ‘müşrik’ yaf-tası yapıştırırlarsa halklarını uyarmadan onlardan kopmak istedikleri anlamına gelir. Bu durumda uyarıcılık görevlerini yapmamış, hatta kötüye kullanmış olurlar. Gerekmedikçe kimseyi tekfir edip de açıkça şirk koşanlar hariç, toplulardan nefret etmeye başlayanlar ne İbrahim gibi, ne Musa gibi, ne Lut gibi, ne İsa gibi, ne Nuh gibi, ne de Muhammed gibi davranmış olurlar. Çünkü uyarılmamış toplum şirk bile koşuyor olsa uyarılmış olmamak gibi ciddi bir mazereti

vardır. Bu mazeretin Allah katında geçerli olup olmadığı ve uyarılmamış toplumların hâlinin ne olacağı Allah'a kalmıştır. Bizim bilmediklerimizi Allah bilir. Haklarında bir iyiliğe mi kötülüğe mi karar verdiği hususunda bizim zannın ötesinde bir matematiğimiz olamaz.

Şirkin önde gidenleri ve küfrün liderleri ile toplumun bilmeyenini aynı kefeye koyarsak, hükmü biz vermiş oluruz ki bunu elçiler bile yapmamış, son dakikaya kadar uyardıya devam etmiş ve hatta Lut vakasında İbrahim'in yaptığı gibi neredeyse helake engel olmak için son ana kadar çabalamışlardır.

Uyarılmamış toplumu illa bir isimle isimlendirmemiz gerekirse o isim 'müşrik' değil ancak 'ümmi' olur. Çünkü ümmiler kitap nedir, iman nedir tam olarak bilmeyen insanlardır. Doğruya muhtaç hâldedirler. Kuran peygamberi bile kendisine vahiy gelmeden önce 'kitap nedir, iman nedir' bilmediği hâlde eğer müşriklerden olmamışsa, İbrahim'in putperest bir toplumda kâinattaki melekûta tanık olup ve vahiy alıp uyardıya başlayana kadar, hiç müşriklerden olmadığı söyleniyorsa, biz nasıl uyarılmamış toplumumuzu müşrik diye sınıflandırabiliriz! Hayır, onlar müşrik değil ümmidirler. Elllerinde bir kitap olması, yeryüzündeki diğer kitaplardan haberdar olmaları ve bugüne kadar din hakkında kendilerine doğru yanlış birçok şey öğretilmiş olması onların mümin bir uyarıcı tarafından gerçekte uyarılmış olduğu anlamına gelmez. Mekke toplumu da öyle değil miydi? Etraflarında Tevrat da, Zebur da, İncil de vardı. İbrahim'den gelen dinî bir gelenek de. Ve uyarılmamış kabul edilip, sonunda uyarıldılar. Doğduğundan beri kendisine ateşin tanrı olduğu söylenen bir insan bile hiç uyarılmamışsa doğruyu bulamama hususunda mazeret sahibidir. Örtüsüne bürünmüş ümmilerdir onlar.

Kendisine uyarıcı gelmemiş toplumları Allah helak etmeyeceğini söylüyor. Her kasabaya uyarıcı gelmesi de gerekmez, belirtilen şey, uyarıcı gelmemiş yerlerin helak edilme-yeceğidir. Bu yüzden neresinin altı üstüne getirilecekse orada uyarıcılar türemeye başlamıştır ki orada kurtuluşa layık olanlar bu yok oluştan, bu siliniştten kurtulsunlar. Yani uyarıcıların türemesi belki de son şanstır o toplum için. Ümmiler şirk koşşalar bile müşrik değil, mazeret sahibidirler. İşte gerçek uyarıcılar o mazereti de ortadan kaldırmak içindir.”

“O hâlde kimseyi uyardıyalım da kıyamet günü sevindiklerimizin mazereti olsun abi!” dedi Káni “Akla bu geliyor sen böyle söyleyince. Uyarıp da niye onları riske atıyorusuz o hâlde?”

“İşte bu şeytani bir fısıltı Káni. Eğer öyle yaparsak da Yunus’un düştüğü hataya düşmüş oluruz.” dedi Nezir “Allah’ın emrine karşı duran kurtulabilir mi? Hatırla! Yunus kavmine kızmış ve terk etmişti onları. Bundan dolayı sıkıntıya uğramayacağını da zannetmişti. Ama kınandı. Ve unutmıyalım Yunus bu hatasından dönmeseydi yüz binden çok kişinin kurtulmasına vesile olabilir miydi? Kuran’da gördüğümüz kadarıyla Yunus, kavminin hepsi iman eden belki de tek elçidir.

Tüm bunlara rağmen bir insan doğru yolu bulduğunu da düşünse, nezir de olsa, elçi de olsa, nebi de olsa kendisi hakkında ne karar verileceğinden ve cehenneme yollanıp yollanmayacağından emin olamaz. Sırtına aldığı yükten dolayı belki de ümmilerden bile daha zordadır. Ben kurtuldum, kimin ne hâli varsa görsün diyen kişinin bir davası olabilir mi! Davası yoksa değeri olabilir mi! Allah Kuran’ı görmesi için onu seçtiyse, neden seçmiştir hiç mi düşünmez insan! Bakara 213’ü hiç unutma...”

... O kitap hakkında aralarındaki çekememezlik yüzünden ayrılığa düşenler, kendilerine verilenlerden başkası değildi...

“... Bu hataya sakın düşme Káni! Ümmi insanlara sen müslüman değilsin, sen müşriksin deme! Kuran’ın gerçek tevhid anlayışını ilk fark ettiğinde, kendi eski hálini unutup sağa sola kâfirler, münafıklar, müşrikler diye saldıran düşünmezler gibi olamayız. İlmin kendisine açılıyor olması bir inanan için denenme sürecidir. Cenneti kazandığı ve süreci doğru yaşadığı anlamına gelmez. İlme talip müminler olarak, Kuran gerçeklerini gördükten sonra dünyayı bir anlamda terk etmenin ve gece gündüz sadece kendimizi abartmanın da manası yok. Vahyi okuyup işittikten sonra bu bilinçle hayatımıza kaldığımız yerden devam etmeliyiz. Ve bu kez yanlışlarımızdan arınmakta olan, doğru işler yapan ve Allah’ın kitabından öğüt alıp, akıl ettiğini hayatına tatbik etmeye ve bu bilinçle uyarmaya çalışanlar olalım. Bölünüp parçalanıp, akrabalık bağlarını koparmayalım. İlk sözümüzde doğruya şıp diye inanmalarını bunca arınmamışlıktan sonra beklemeyelim insanlardan. Bir hıristiyana, bir yahudiye, bir hinduya veya hiç tanımadığımız herhangi bir yabancıya ve hatta Tanrı’nın varlığını ve kitabı reddedenlere gösterdiğimiz iyi tavrı, güler yüzü ve hoş sözü, kendi toplumu-na göstermez bir tutarsızlıkta olmalıyım.

İçimizdeki öfkeyi değil, barışı, sevgiyi ve merhameti canlı tutalım. Onların çoğu, uyanmaya aday olan bizim canımız ciğerimiz, eşimiz, kardeşimiz, arkadaşımızdır. Onlar müşrik değil ümmidir. Müşrikler net bir şekilde haberli, ümmiler ise habersizdirler. Biz de öyle değil miydik? Daha önce yaptığımız iyi işlerden dolayı mı yoksa bundan sonra yapma potansiyelimiz olduğundan dolayı mı Allah bizi kitabını fark etme lütfuna nail etti? Hangimiz Kuran kendisine açılana kadar hep dosdoğru işler yaptığımızı iddia edebilir! Hatırla... Sen de

habersizdin. Daha önce ben de habersizdim. Eğer Kuran'a yönelmişsek bizi de bir şekilde, bir biçimde birileri uyarmıştır öncesinde. Oluşların sahibi ise elbette Allah'tır.

Ben doğru yolu buldum deyip ilk iş olarak onu karnında taşımış annesine müşrik diyen hayırsız gafillerden olmayalım. Bir İbrahim gibi olalım. O, ortak koştuğu besbelli babasından, apaçık işareti alana kadar hiç yüz çevirmemiş, şirk koştuğunu bile anlatmaya çalışırken, ona hiç 'müşrik' dememiş 'babacığım' diye hitap etmiştir. İnşallah Kuran'ı hayatının merkezine almış müminler olarak da hatalarımızdan günden güne arınıyoruz. Kuran kolaylaştırılmıştır ama basit değildir. Müminliğe adım atmak da kolaydır ama asla basit bir iş değildir. Yük oldukça ağırdır. Ancak taliplisine Allah kolaylaştırır.

Müddessir suresini tekrar hatırla... Bize kalk ve uyar dendi. Ardından elbiseni temizle diye ilave edildi. Elbiseni çıkar da çıplak kal denmedi. Mesele üzerimizdeki elbiseyi temizleyerek, Rabbimizi yücelterek, üzerimize o ana kadar bulaşmış olan şirk pisliğini temizleyip, o takva elbisesini temiz olarak giymeye devam ederek uyaraktır. Kendi farkındalığımızı insanların başına kakmak için uyarıyoruz, onların da uyanması için uyarıyoruz. İyilik 'Vay müşrik vay! Nelere tapıyorsun!' diyerek tebliğ ettiğimizi de başa kakmak değildir. Rabbimiz için sabrederek mücadele etmeliyiz. Allah'ın ayetlerine karşı birisi inatçı kesilmiş olabilir. Kimse boşa yaratılmamıştır. Ne amaçla yaratıldığını ve tüm çabamıza rağmen neden ikna olmadığını bilmediğimiz bir kişiyi Allah'la baş başa bırakmamız gerekmez mi! Şirkin önderleriyle ümmileri nasıl aynı kefeye koyarsınız! Öfkemize nasıl teslim oluruz! Yoksa biraz bir şeylerin farkına vardık diye sur'a üfürülecek o günden hiç mi korkmuyoruz artık! Deneniyor ve büyüdükçe küçülüyoruz. Haddimizi

aşmayalım... Biz, doğruya ileten bir Kuran dinledik/okuduk sadece... Ve unutmayalım Kuran da şefaatçi değil, sadece şifadır. Şefâatin tümü Allah'ındır.”

Káni, gerçek dini, gerçek tevhidi bulmada çok önemli bir kapıyı daha geçmişti Nezir'in bu sözleriyle.

“Abi ağzıma tıkadın sözlerimi!” derken güldü Káni “Ama iyi de yaptın. Buna ihtiyacım vardı.”

Şimdi sırada söz verdiği gibi memleketteki babasını da yanına alıp İstanbul'a yerleşmek vardı. Babasına tevhid gerçeğini anlatmak içinse daha bir sabırsızlanıyordu.

Ama memleketine gittiği günün sabahı, ummadığı bir yerde buldu kendisini.

Yaz Bitti mi!

Geçmiş Perdesi | İstanbul

O günden sonra ücret karşılığı Türkçeden İngilizceye çeviri yapmaya başladım. Oradan kazandığım gelirle hem çocuğumu kreşe veriyor, hem de üniversiteye devam ediyordum. Gecem gündüzüm birbirine girmiş ve sürekli uykusuzluk çekiyordum. Bir gün yine evdeyken, bir yandan çocuğumu emzirirken bir yandan da aldığım işlerden birini, çevirisini yapmak üzere okumaya başladım...

“Yaz bitti mi! Bitti mi gözlerindeki sevda ateşi; aşkı ile yarkarken tenimi, gönlümden tutarak raks eden güneşimin! Ya da pırl pırl sabahlarda, cıvı cıvı aşk şarkıları söyleyen serçelerin “günaydın” demeleri! Karşılamayacak mı artık beni, kapıdan çıktığımda mahâllenin kedileri! Söylemeyecek mi bir daha ağustos böcekleri, en sevdiğim türküleri!

Yaz bitti mi! Açmayacak mıyım penceremi yazılarımı yazarken, ılık rüzgârından nefes almak için! Çıplak ayaklarımla balkona çıkamayacak mıyım, bir bardak çayla hararetimi yolcu ederken! Mavinin kızıp köpürmesine dayanabilecek miyim, yeşilin sararmasına zar zor katlanmışken!

Yaz bitti mi! Hadi dakikalar saatler tükensin, yapraklar niçin terk ediyor manzaramı! Kovmaktan vazgeçeceğim bir sivrisineğim

olmayacak mı? Sırtımı bir ağaca dayayıp, gölgesinde kitap okuyamayacak mıyım? Hâlâ çocuk gibi unutup iftara çeyrek kala, bir bardak soğuk su içemeyecek miyim?

Yaz bitti mi! Umarım ki daha güzel bir hazanı ve tertemiz bir kışı karşılamak için bitmiştir...”

Yazıyı okurken ağlamaya başladım. İnanılmazdı! Okuduğum satırlar sanki beni anlatıyordu. Daha yirmisinde hayatımın yaz'ı bitmiş gibi hissederken bu duygulu satırlar unutulmuş bana. Hele ki son okuduğum cümle! Daha güzel bir hazanı ve tertemiz bir kışı karşılayabiliyordum.

Neden olmasın, dedim kendi kendime. Her şeye rağmen okumaya da, çocuğuma bakmaya da devam edebiliyordum. Müslümanlar Ramazan ayında tüm gün aç kalarak oruç tutuyorlardı. Yazıdaki iftara az kala unutulmuş su içen çocuğu düşündüm. O çocuğa karşı Tanrı merhametsiz olabilir miydi?

Ümitlendim. İşte ben de aynı durumda değil miydim? Hayatında Tanrı'nın adını unutulmuş bir kadın olarak, Tanrı beni de affeder ve önüme güzel bir mevsim açamaz mıydı? Açmalı değil miydi? İsa'nın bizim için çektiği çile Tanrı'ya yetmemiş miydi? Ellerimi kavuşturup İsa'ya da Meryem'e de dua ettim. Ne olur gelin bana yardım edin, dedim. Ama ad-res mi yanıştı ki etmiyorlardı...

Sorunlar bitmiyor ve ben karşıma çıkan her basit sorunu bile hayatın en büyük çıkmazı gibi görüyordum. Çok sık başım ağrıyaya ve şiddetli uykusuzluk nöbetleri geçirmeye devam ettim. Öyle ki bazen uykusuzluk uykuya dönüşüyor, çocuğum ağlarken ben uyumuş oluyor ve onu duymuyordum bile. Tanrı benim hayatıma bir türlü dâhil olmuyordu. Âdeta beni unutulmuştu. Ya da ben onun ne olduğunu!

O günden sonraki dört yılını işte böylece geçti. Kâh engelli çocuğumun peşinde kâh kendi akademik çalışmalarının üstünde!

Asıl engel çocuğumun kulaklarında değil, benim yüreğimdedi. Sevdiğimi zannettiğim adam işitme özürlü çocuğumla birlikte beni yüz üstü bırakıp gitmiş, dört yıldır uğramamıştı bile. Hayâta olan alınganlığım, küskünlüğüm geçmiyordu. Hele ki John'un geleceğini düşündükçe!

Yaşadığım bütün kötülükleri unutmak istiyordum. Ona bakarken "Keşke olmasaydı!" bile demiştim. Neyse ki John'la en az benim kadar ilgilenen tertemiz bir çiftte ait bir kreşe vermiştim onu. Soner Bey ve eşi her gün geçerken John'u alırlar, dönüşünde bana bırakırlardı. Kreş sahibi bu çiftin güler yüzlerini gördükçe onlara özeniyordum. Ama benim bir kez daha evlilik yapacak ne cesaretim ne de erkeklere güvenim kalmıştı!

Mark'a karşı sevgiden gelip nefrete dönüşen duygularının etkisiyle insanların çoğuna da sevgisizce bakıyordum artık. Tanrı'nın, kötülük yapanları yeryüzünden temizlemesini istiyordum âdeta. İyiler varken, niçin izin veriyordu ki kötülere! Bazen içimden "Bir hıristiyan olarak kimseden nefret etmemem gerekmez mi!" diyordum. İyi taraflarını hatırlamaya çalışıyor, kinimden kopup nefretimden arınmaya çalışıyordum ama yaptıklarını ve bencilliğini hatırladıkça bu uzun adamı sevmeme vicdanım hep engel oluyordu.

Kafam benzer düşüncelerle çok karışmaya başlamıştı. Bir anda kendimi başka türlü düşünüyör buluyordum. Kötülük yapan her insan gerçekten kötü müydü? Yoksa kötü tarafları baskın olduğu için mi kötü görünüyörlardı gözüme! Acaba kötü olan insanlar mıydı, yoksa insanları kötü ya da iyi gösteren baskın tarafları mıydı?

Ya ben! Başıma gelen kötülüklerden dolayı benim hiç kabahatim yok muydu? Ben çok mu iyiydim! En başta babamı terk etmek ve uzun boylu bir sahtekârın yakışıklılığına kanarak hayatımı mahvetmek olmak üzere ne de çok haltlar karıştırmıştım! O hâlde başıma gelenlerden ötürü Tanrı mı sorumluydu yoksa ben mi! Eğer beğenmediğim insanları Tanrı'nın yeryüzünden temizlemesini istiyorsam, onların arasında benim de temizlenmem gerekmez miydi?

Kafamdaki böyle git geller beni öylesine yormaya başlamıştı ki her çare aradığımda kendimi kilisede, kucağındaki bebeği İsa ile ve masum gözleriyle bana bakan Meryem'in karşısında bulur olmuştum!

Bir Avuç Küçük Jeton

Geçmiş Perdesi | Kâni'nin Memleketi

“**C**ebimde bir avuç küçük jetonum vardı baba! Birer birer bölüştürüp herkesi arasam da sana her zaman bir tane-sini ayıracak, onu başka birisi için kullanmayacaktım.

İskelenin ucuna çok yanaşmayacak, benim tuttuğum kaya ba-lıklarından yem yapacaktık.

Orası İstanbul'du. Minibüse binerken cebime, cüzdamma dik-kat edecektim. İneceğim durağı kaçırmayacaktım.

En iyi peyniri ve biberi senin gibi seçecektim. Sıcak ekmeği-mizi hep fırından alacaktım. Ekmek arasına tane karabiberli sa-lam koyup yiyecektik çalışırken.

Senin bana anlattığın ve yapma dediğin hataları ben yapma-yacaktım. Kimseye anlatmadığım yaramazlıklarımı sana anlata-caktım.

Sevdiğim insanlar bana kötülük yapıp, kötü söz de söyleseler cevabımı esirgemeyecek ama onlara yine de merhamet edecek, on-lar beni sevmeseler de ben onları içten içe koruyup, gözetip, sev-meye devam edecektim.

Çocuklarımı yatılı okullara verip de ardından gizli gizli ağ-lamayacaktım. Dostlarımı iyi seçecek, hayal kırıklığına uğrama-yacaktım.

Elbet bir gün dönecektim, öyle demiştin. Geldiğimde her şey daha güzel olacaktı. Hiçbir sorunu dert etmeyecektik ondan sonra.

Geldiğimde beraber denize açılacaktık. Dalgalara ne zaman dik tutacağımı bilecektim sandalımızı. Rüzgârlar bizle değil, biz rüzgârlarla oynayacaktık.

Dağlara beraber çıkacak, kırlarda yürüyecektik. Bir köpeğimiz olacaktı, kulakları kafasından büyük. Ciğerin karasını ızgara yapacak, beyazını ona verecektik. Senin beni aldığın gibi ben de torunlarını omzuma alacaktım. Isırgan otlarına sürtünüp acıyla ağlamayacaklardı.

Arabamız olacaktı bizim de. Gecenin bir vakti işkembe çorbası içmeye ya da kokoreç yemeye gidecektik.

Döndüğüm zaman ne de çok çok şey yapacaktık baba! Her şey daha güzel olacaktı. Dünyanın derdine haydee diyecektik!

Ben geldim baba, sen niye gittin ki!”

Annesinin yokluğuna bile bir türlü alışmamışken şimdi de babasız kalmıştı Kâni. Üstelik işini garantilediği ve nihâyet onu da alıp İstanbul’a götürmeyi düşündüğü bir zamanda! İyice çömelip mezar taşının dibine, gözlerini kapadı. Dua etmeye başladı.

“Allah’ım!” dedi “Biliyorum ki onlar artık beni duyamaz ama Sen her şeyi her zaman duyarsın. Sen zamandan münezzehsin.

Cahildik bilemedik... Bilemedik de diyemedik... Uyanmış değildik, iletemedik... Gözlerimiz kapalıydı göremedik... Kulaklarımızda ağırlıklar, duyamadık... Kalbimizin kilidini... Bir türlü açamadık... Takvim yine bir günü gösteriyor. Ama o günü, o takvimi bize veren Sensin. Ve Sen, verdiğin zamandan münezzehsin.

Yıllar öncesinde... Seni beklesin... Seni beklesinler son nefeslerinde... Dosdoğru yoluna ilet öncesinde... Çok özlesek de... Çok çok özlesek de... Çok çok çok özlesek de... Öyle özlesek de... Öyle bir özlesek de... Gözlerimiz buğulansa, burnumuzun direği sızlasa da... Sabretmek düştü bize, bilsek de... Bilemesek de...

Onu... Onları affet... Onu, onları çok affet... Onları hep affet... Onlar bizim yaramazlıklarımızı hep affetti... Ne olur Sen de onların yaramazlıklarını affet. Onlar bizi hep sevdi, korudu... Ne olur Sen de onları sevmekten, korumaktan vazgeçme.

Ve çocukları için gözyaşı dökmüş tüm mümin babaların da... Tüm mümin anaların da... Çocuğu olmayıp ağlamışların da... Bir hanıma, bir kocaya isteyip, varamamışların da... Son nefeslerinde yardımlarına koş... Bir kez daha uyandırılmış da uyanmış kıl... Biliyoruz yaparsın... Sen bilirsin hak edenleri... Hele uyandırıp da gidenleri... Biz diledik ama yetmez... Sen dile Rabbim... Son nefeslerinde olsa da dile... Sen dilersin... Biz diyemedik. Biz bilemedik. Çok geç kaldık. Sen dile Rabbim. Sen zamandan münezzehsin.”

Sonra kalktı Káni. Onu memleketine bağlayan pek de bir şey kalmamıştı. Hatırına birkaç yıl önce otobüs yolculuğunda konuştuğu genç yol arkadaşının sözleri geldi.

“Babasını kaybetmek insanı olgunlaştırıyor. Bu bilinçle Kuran’ı okumaya başlayınca, şükürler olsun ki Allah bir yol gösterdi. İnsanların çoğunun din diye yaşadıklarının gerçekte Allah’ın dini olmadığını her geçen gün biraz daha anladım.”

Şimdi gidip insanlara faydalı olacağı şeyi başarmak için uğraşmalıydı. Hem hayallerinin peşinde koşmalı hem de her neyi varsa hayata ve topluma ikame etmeliydi. Akademik kariyerini devam ettirip hayaline ithal ettiği enstitüyü

hayáta geçirerek insanlara faydalı olmak için elinden her ne geliyorsa yapacaktı! Önce Profesör Kudret Görkem'in çalışma grubuna katılarak başladı.

Káni, Kaptio isimli bir Venyalıyı bilmiyor, öyle birini tanımıyordu. Onun Venya'da geliştirilmiş tablet simülasyonları okuduğundan da Kaptio'yla yollarının bir şekilde kesişeceğinden de henüz haberi yoktu.

Káni bir gün gelecek üniversitede fizik dersi verecek ve orada Erdem isimli bir öğrencisine verdiği projeyle aydınlanarak bilimsel olarak da basamakları yükselmeye başlayacaktı. Zihinde zamana seyahat edeceği şekilde geliştireceği fanusuyla, Kaptio'nun okuduğu tabletlerin bir benzerini Dünya'da icat edeceğini o günlerde bilmiyordu.

Bu arada her gencin başına gelmesi çok muhtemel olan şey onun da başına gelmek üzereydi... Aşk!

Hüzünler Eylemde

Geçmiş Perdesi | Zor Aşk

Islak sokakları şöyle bir gezdim enstitüye gelmeden önce. Hüzünler ve mutsuzluklar eylem yapmak için sanki meydanlardaydı. Bir değil, üç değil, beş değil! Ne kadar da çoktular! Haksız da değillerdi, çok haklı da! Ya da haklı saymak gerekirdi aynaya baktığımda! Ama çok çok ileri gitmişler de görüyordum hayatın cenderesinde! Bugün görüp çehrelerde hissettiklerimle beni de bir üzüntü bastı, sağanak gibi tepemden aşağıya.

Mádem öyle, bir şeyler söylemek gerekirdi klişe olsa da, olmasa da! Sona erdiğini zannetmekle başladığı, yeniden başlamak... Ölüm de öyle değil miydi? Güvenini kaybettiğin anda var gücünle güvenmeye başlamak... Yeniden başlamak... Fakat her şeyi silmeden, küsmeden! İsyan etmeden...

Tanıdığını zannettiğin kendini tanımaya başlarken, yeniden nasıl yapacağını tasavvur edemezdi insan. İşe yarayacağından emin olmadan, kendini zorunlu hissettiğine inandırmaya başladığı. En kolayıydı oysa bırakmak ve terk etmek, yok olmanın huzurunu özlemek, hiç yaşamamışken.

Olasılık denizi önündedir insanın ama şartlanır bir iki seçeneğe. Biri her zamanki gibi en kolayıdır, yokluktur ve pusedir. Planlar anlamsız, konuşmalar terane, iknalar

yetersizdir. Ama önündeki yokluk zirvesi kifayetsiz müderis kesilir, uzaklaştırır insanı, zirvesinden düşürür eteklerine, kovar yanı başından “git be yoluna” der, iknâsı güçlü bir ek-si kutup misali.

Gülmeyi, kakhahalar atmayı, ne derler diye düşünmeden bas bas bağırarak ve saçma cümleler kurarak dünyanın çivisine kendince umursamadan sövmeyi özlemiş hâldedir. Kimin ne düşüneceğinin önemi kalmamışken, bilmişlik alır başını gider. Ego yerlerde sürünür. Utangaçlık dikenli tellerin arkasına hapsolürken, acılar kendi güçsüzlüğüne kanaat eder. Mutluluğu zirve yapar, kafesinden kurtulmuş bir kuş misali.

Ama bütün bunların hepsi zamanın elindedir. O işini bitirmeden yaşananlar yaşanacak, ne için yaşandığını sana ders edecektir. Çünkü sen istemişsindir! Mutluluk iksirinin, mutluluk şerbetinin tadı acıydı. Zaman ilacını içmek gerekirdi sabah akşam tok, gecenin bir yarısı aç karnına!

Keşke bunları söyleyebilseydim iki yıldan fazladır gözümü alamadığım, dertli ama dünyalar güzeli arkadaşşıma! Bir çay demlemek istiyordum odun ateşinde. Karşısında oturup derdine ortak olmaklığımı bilsin istiyordum, hüznünü paylaşmak istediğimin. Mutlu yarınlara ve yeniden başlamaya başlayabilmek için, hem kendime hem de ruhsal sıkıntılar çeken arkadaşşıma “Yaşadığın her şey normal seyrinde ve söz veriyorum geçecekler.” diye çılgınlıklar atarak! Bir çay ısmarlamak istiyordum! Kabul eder miydi acaba!

Ama bir kez daha yapamadım işte! Yine önce dalıp yeşil gözlerine, sonra onu hiç görmemiş gibi geçtim önünden. Onu sevdiğimi, her gün kabaran denizler gibi sevgimin kopardığını biliyordum. Fakat dalgalarını Lynn’in sahiline vuramıyordum bir türlü!

Ona her gözüm kaydığında uzun saçlarına, okyanus yeşili gözlerine ya da pürüzsüz tenine değil, belirgin bir biçimde yüzünde sabitlenmiş olan o çare ararcasına ama ümitsiz bakışa takılıyordum. Çok güzel bir kadındı. Buna rağmen etrafında pervane olması muhtemel erkeklere ümit verir hiçbir mimiğini ya da davranışını yakalayamıyordum. Cesaretimi toplayıp her yaklaşıma çalıştığımında ondan faydalanmaya çalışan kalbi hastalıklı bir erkek gibi görülebileceğimden ürkerek vazgeçiyordum.

Onu her gördüğümde, onun bulunduğu her ortama girdiğimde, yanından geçip gittiğimde ve hatta durup dururken aklıma geldiğinde bile içimdeki anlaşılabilceğime dair gizli bir ümit kısıntısı harekete geçiyor, kalbimin hızla çarpmaya başladığını, nefesimin sıklaştığını açık seçik bir biçimde hissediyordum. Hiçbir şey konuşmasa bile sırf onunla aynı ortamda bulunabilmek için ilave bir çaba sarf ediyordum. Üstüne üstelik herhangi bir sebeple yanına yaklaşan başka bir çalışan olduğunda kendi kendime yarı küskün bir ruhsal duruma giriyordum. Ya ben daha ona açılmamışken, bir başkası benden önce gidip benzer bir şeyler konuşursa Lynn'le diye öyle korkuyordum ki!

İkimiz de hem bölümde asistanlık yapıyor hem de doktoramızı yapıyorduk. Benim çalışma masamla onunki birbirimizi çaprazdan görecektiğim biçimde karşı karşıyaydı. Benim bir elim çenemde yine dalmış gitmiş, Lynn'in gözlerindeki yeşil okyanusta, uzun siyah saçlarından yaptığım salla bilinçsizce geziniyordum. Lynn'in önündeki elektronik daktiloda gezinen narin elleri ve parmakları boşlukta dans eden kuzey ışıkları gibiydi.

Ne olduysa o sırada oldu ve bir anda gözlerimiz kilitlendi. Bir iki saniye kadar süren göz temasının ardından Lynn'in belki de ilk defa gülümsediğini gördüm.

Ne yapacağımı şaşırđım. Yakalanmıştığım! Bel üstüne kaykılmış vaziyette oturduğum hareketli koltuk çenemden elimi çekmemle çalışma masasının altına doğru kayınca oluşan saçma sapan durumum, Lynn’i daha bir güldürmüştü. Beni daha fazla utandırmamak için olsa gerek gözlerini kaçırdı. Ama yüzündeki gülümseme ifadesi hâlen gitmemişti. Bense kendimi aptal gibi hissediyordum. Ona bakarken yakalandığıma inanamıyordum. Kim bilir hakkımda neler düşünmesine sebep olmuştum!

Doğrulup işime yönelir gibi yaptım. Ama o kısacık an aklımdan çıkmıyordu. Devekuşlarının saklanmak için kafa-larını kuma gömmelerine benzer biçimde Lynn’in bulunduğu tarafın ters yönüne doğru koltuğumu çevirdim ve parmaklarımı anlamsız biçimde kendi daktilomun üzerinde gezdirmeye başladım. Oysa durumun farkında olanlar sadece ben ve Lynn değılmışiz!

“Eğitim şart hocam!” dedi genç kız gülümseyerek.

“Anlamadım Eylül!” dedim.

“Hocam herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız varsa ben talibim! Gerekli eğitimi verebilirim isterseniz!” dedi bölümün yeni asistanı, muzip gülümsemesine aynen devam ederken.

“Eylül, ne demek istediğini anlamıyorum. Herhangi bir yardıma ihtiyacım yok. Sağ ol!” dedim.

“Hocam anlamazdan gelmeyin. Yakaladım sizi bakışırken!”

“Eylül, başka işin gücün yok mu senin? Yok öyle bir şey. Sadece tesadüfen göz göze geldik!”

“Hıı! Evet!” diye mırıldandı Eylül alay edercesine.

Başını çevirip kendi işiyle meşguliyetine devam eden Lynn'e bir bakış attıktan sonra tekrar bana dönüp "Ne var burada hocam? Ondan hoşlandığınız net biçimde anlaşılıyor. Niye gizlemeye çalışıyorsunuz ki?" dedi.

"O kelimeleri kullandığını Kudret Hoca duymasın. Hiç sevmez!" dedim ben de.

"Kudret Hocam ilgilenmez kimin kimden hoşlandığıyla, merak etmeyin hocam!" dedi yine gülümseyerek.

"Ben ondan bahsetmiyorum. O konuyu kapat artık." dedim.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Bu bakışma konusunu açacaksan, hiç oturma." dedim.

Eylül benim çalışma masamın önündeki koltuklardan birine otururken "Yok, aslında bana verdiğiniz çalışmayı tamamladım, onu getirmişt看!" diye asıl maksadını açıkladı.

İşine odaklanmış olan Lynn'in bu esnada göz ucuyla Eylül'ün benim karşıma oturduğunu fark ettiğini ve az önceki gülümsemesinin yerini yine o eski mutsuz ifadesine ve çevresini umursamaz hâline bıraktığını gördüm.

"Tamam! Bırak şuraya, bakarım." dedim.

Eylül elindeki metni masa üstüne bırakırken "Neymiş Kudret Hoca'nın nefret ettiği kelimeler hocam?" diye sordu.

"Eğitim şart, dedin ya! O klişe sözcüklerden bahsediyorum."

"Nasıl yani? Neden sevmesin ki? Kendisi de eğitimci değil mi sanki?"

"Bir defasında ben de o klişeyi kullandığımda beni öyle bir haşlamıştı ki, inanamazsın!" dedim.

Gözlerini kocaman açıp "Neden?" diye sordu.

“Sözüm meclisten dışarı ama Kudret Hoca haklıydı beni haşlamakta.” dedim “Birileri güzel bir şeyler anlatır anlatır ve üç beş şey öğrendi diye peşinden pat diye kendini övmek adına ‘eğitim şart’ der. Kendileri eğitimin tavanına vurdu, âlim oldu, her bi şeyi öğrendi ya derhâl başkalarını küçümsemeye başlarlar. Oysa bir insan ne kadar öğrenmişse o kadar cahil olduğunun farkına varmalı değil mi! Oldun mu sen! İşte Kudret Hocam da bunu anlatmaya çalışmıştı.”

Eylül az bir süre düşündü ve atıldı.

“Bence de haklı.” dedi “Biz dinleyici ve izleyici olup ahkâmcıları takip ederken göz ardı ettiğimiz bir gerçek var hocam. Birileri insanlara ‘eğitim şart’ derken aslında kendi aldığı eğitimden bahsediyor, bizim ihtiyacımız olan eğitimden değil. Toplumun eğitmek demenin onları kendi ideolojisini kabul eder hâle getirmek demek olduğunu zanneden papağanlar aslında kendi aldıkları eğitimin seviyesini ortaya koyuyorlar. Ben oldum, diyen hiçbir ideolojinin müritleri gerçekte olması icap eden seviyede değildir. Hayallerin ve daha iyilerin sonu olmaz.”

Karşımdaki kız sanki yirmili yaşlarının başında çaylak bir stajyer değil de görmüş geçirmiş bir akademisyen gibi konuşuyordu. Kudret Hoca'nın gözünde ayrıcalıklı olması boşa değildi demek ki! Onayladım sözlerini.

“Aynen öyle! Hangi pencereden ya da felsefeden bakarsan bak hayat bir tekâmül trenidir. Kimisi birinci mevkide, kimisi yük vagonunda gider. İlk mevkide rahat koltuklarında giden yolcu bilmesi lâzım ki bir kaza anında kendi vagonu da raydan çıkabilir. Yük vagonunda gidene kömür kokuyor diye küçümseyemezsin, onun görevi de o biçimde seyahattir. Trenin nereye gittiğinden haberdar olan yolcu için vagonun değil, lokomotifinin önemi vardır. Bir trenin de bir

lokomotifi olur. İkinci bir lokomotif de arkaya doğru çekerse tren parçalanır ve çoğu yolcu yoldan çıkar. O yüzden doğruyu bilenlerin kimseyi küçümsemeden lokomotifin nerede olduğunu da göstermesi gerek.”

Eylül memnun biçimde gülümsedi.

“Vallahi hocam! Süper benzetmeydi, tebrik ederim!”

“Sen de az değilsin Eylül!” dedim.

“E! Yaşımız küçük diye hiçbir şeyin farkında olmadığımızı düşünmeyin hocam! Bu arada ciddiğim. İsterseniz Lynn Hocamla konuşabilirim.”

“Eylüül!”

Eylül etrafına neşe saçan ifadesiyle kalkıp “Tamam hocam! Ne zaman isterseniz! Hadi kolay gelsin.” dedi ve dönüp giderken tekrar Lynn’e kinayeli bir bakışla gülümseyerek baktı.

Aynı anda hareketi fark eden Lynn de Eylül’le göz göze gelince o da benzer bir utangaçlıkla gözlerini kaçırdı.

Karanlığın Utancı

Geçmiş Perdesi | Enstitü

Önümde geçerken “Lynn Hocam nasıl gidiyor iş-
ler?” diye selamladı Eylül “Karadeniz’de gemileri-
niz batmış gibi görünüyorsunuz?”

Başımı kaldırıp bir an durakladıktan sonra “Anlamadım!”
diye karşılık verdim.

“What the hell is going on here, diyorum hocam, You
seem so sad!” diye yine bilindik muzip yüz ifadesini takındı.

İçimden “Ne saygısız bir kız!” diye geçirirken aslında bu
muzipliğini ona yakıştırmıyor da değildim.

“Türkçe biliyorum Eylül, ingilizce konuşmana gerek
yok!” derken aslında az önce Káni ile ne konuştuklarını me-
rak etmiyor da değildim.

”Oturmaz mısın?” dedim.

”Oturayım bari!” derken dünden razı olduğu belliydi.

Bir süre konuştuktan sonra yaptığı şakalarla benim bile
yüzümü güldürmeyi başarmıştı Eylül ve niháyet konuyu dö-
nüp dolaştırıp aşk meşk konularına getirdi.

“Bölümde bütün gözler sizin üzerinizde hocam!” dedi.

“Neden ki?” diye karşılık verdim.

“Ne bileyim, göz kamaştırdığınızı düşünenler var!”

“Eylül, lütfen! Böyle şeyler söyleme bana. Ben bu tip şeylerle ilgilenmiyorum. Sorumlu olduğum bir çocuğum var. Benim bütün ilgim onun ve işimin üzerinde!”

“Bilmem! Sizin öyle olabilir ama bütün ilgisi sizin üzerinizde olanlar da var!” dedi gözlerini kaydırarak.

“Ne demeye çalışıyorsun Eylül?” diye sordum.

“Ne demeye çalıştığımı gayet iyi biliyorsunuz hocam. Yapmayın, siz de farkındasınız!”

Utanmıştım.

“Lütfen kapatalım bu konuyu!” dedim.

Ama Eylül üstüme gelmeye devam etti.

“Ben kapatırım ama Káni Hocamın kapatacağını hiç sanmıyorum!”

“Ben böyle bir şeyle ilgilenmek istemiyorum.” dedim.

“Hocam, adamcağız sizin için deli oluyor, farkında değil misiniz?”

“Eylül, kapat dedim. Kırıcı olmak istemiyorum. Lütfen!”

“İyi tamam, tamam!”

“Sen nasılsın? Alışabildin mi bizim bölüme?” diye sordum.

“Ben her yere alışırım. Asıl siz nasıl bu ekibin içine girip alıştınız, onu merak ediyorum ben?”

“Neden alışamayayım?”

“Ne bileyim! Buradaki herkesten farklı bir hâliniz var!”

Her seferinde ben konuyu değiştirmeye çalışıyordum. Eylül ise, sadece Káni değil ekipteki hemen herkes hakkında bir şeyler anlatıp durdu. Ama kimse hakkında kutileyici bir şey de söylenmedi. Kiminin para sıkıntısı çektiğini, kiminin hastası olduğunu, kimininse kendi sağlık problemleri olduğunu ve onlara bir şekilde yardım etmemiz gerektiğini anlattı.

Ben de “Senin hiç sıkıntın yok mu?” dedim “Herkesi düşünüyorsun güzel. Ama belki senin de sorunların veya kalbinde birilerinin yankısı vardır.”

Gülümseyerek “Bana talip yok hocam!” dedi Eylül “Olursa bakarız ama benim tek derdim, projesinde Káni hocama yardım etmek. Bu konuda ona çok güveniyorum.”

Eyll belki çok güzel bir kız değildi. Ama yüreği çok güzeldi ve hiç de basit bir ğrenci olmadığını giderek daha çok anlıyordum.

Bir şey diyemedim ve “Yaa!” diye gayri ihtiyari bir ifade çıktı dudaklarımdan.

“Yaa hocam!” dedi o da “Sıkıntılarınız olduğunu söylüyorsunuz. Bakın millette ne dertler var, ne fedakrlıklar yapıyorlar sevdikleri için. Siz de dertlerinizden azıcık sıyrılırsanız da etrafınızda sizin için delirenlere baksanız bence biraz!”

“Eyll, yapma dedim!”

O ise yine o esprili hlini takınıp devam etti.

“Valla, benden söylenmesi! Yakışıklı adam da sayılır. Kaçırmayın bence Káni Hocayı!”

Ben konuyu uzatmak istemediğimi belli eder tarzda aretsizce gülümseyerek emir kipinde konuştum.

“Eyll, git işinin başına dn. İşim çok benim. Hadi görüşürüz sonra!”

“Görüşürüz görüşürüz! Görüşeceğiz hocam!” dedi ve kalkarken gülümseyerek “Çok geçmeden oğlunuzu da alıştırmaya bakın cici babasına. Hadi öptüm hocam! Kolay gelsin.” diye de ekledi.

“Eylül!”

“Kaçtım!”

Tüm densizliğine rağmen arkasından başımı iki tarafa sallayıp gülümsedim.

Başlarda benimle ilgilenmediğini zannediyordum ama iki yıldan sonra Kâni'nin bana olan ilgisini, bir kadın olarak hissetmemem düşünülemezdi. Yine de bu duygudan bunca yıl utandıktan ve kaçtıktan sonra nasıl karşılık verebilirdim ki! Bir yemin hâline gelmiş dayanmış kararlarım, bir adım geride durmalarım, sadece çocuğum için kurduğum geleceğe adanmışlığıma nasıl ihanet edebilirdim! Belki de ihanet sayılmazdı bu! Ama!...

Biliyordum. Yeniden başlamalıydım. Sünger çekmeliydim geçmişe ve yeniden uyanmalıydım hayâta. Ama bunu yapabilmem için bir kibrit alevi, bir kıvılcım gerekiyordu. Her sabahın yeni bir başlangıç olduğunu çok iyi biliyordum. Hayâtım boyunca olumlu yönde en çok etkilendiğim sözlerden biriydi. O kadar kolay söylenebilen ama tam aksine çok derin anlamlar yüklü, sonu gelmez tozlu kitaplardan müteşekkil bir kütüphane gibiydi “Her sabah yeni bir başlangıçtır.” demek.

Öyle bir sözdü ki bir hayat suyu gibi sarıyordu bedenimi ve ruhumu. Kıtalara uzanan uzun ırmakların dağlardan doğduğu, buz gibi serin ve berrak kaynaklardan akan su gibi bir deyişti. Akıl gibi akıllı, vicdan gibi vicdanlı, ahlak gibi ahlaklı ve heves gibi hevesli bir özden deyişti. Her sabah

yeniden başlamak, güneş gibi yeniden doğmak, günebakan gibi yeniden açmak... Gece boyu hissettikten sonra karanlığı, yıkanmak çığlıkları dökerken seher yapıklarından...

Sıfırdan başlamak, elinde olmadığını düşünsen de, sorumluluk şartıyla en baştan ödüllendirilmiş olduğun hayata! Silmek sayfandaki karalanmış yazıları ya da yepyeni bembeyaz bir sayfayı çevirmek daha iyisini yazmak için. Ümitle uyanmak gündüze, sokaklara, evlere ve denizlere! Doğmak doğaya yeniden! Akordu tamamlanmış sazının yeniden teline vurmak... Cinsellik değil mesele, seslenmek en güzel bestenle sevdana bir kez daha. Daha bir kuvvetle, daha bir neşeyle, daha da bir inançla ve heves ederek!

En büyük hasretlerini göğsünde taş ettiği gecenin şerrinden, kavuşmaya meyleden sabaha uzanmakta güzel olan. Çünkü zifiri karanlığın günün ışığından utandığını hissederdin hafiften esen seher yelinde. Vazgeçerdin karanlıkta meylettiğin kızgınlıklarından, kinlerinden, günahlarından. En affedilmezi bile soğuturken yüreğinde, affederdin kızgınlıklarına neden olanları. Korkular korkardı sabahın aydınlığından. Kaçamaz yok olur, ölümlerdi aydınlığın zindanında. Dertlerini, sıkıntılarını bırakırdın yalnız başına karanlığın içinde. Yalnız gecelerin uydurma trafiği biterdi. Başaracağım azmi ile cesaret dolardı yüreğin. Kırmayacaksın kimseyi bugün derdi sana vicdanın, ezmeyeceksin bir karıncayı diye söylenirdi. Bitmiş gibi rehavetle değil, başlamış gibi hevesle!

Aklıma ölüm gelmişti çok defa. Ölüme koşmak! En kolayına ve Anadolu kızlarının yaptığı gibi kıramayacağım sevgilime bohçamı alıp kaçarcasına! Ama ölüm bile istenen bir sevgili olabilir miydi? Oysa vazgeçmezdim sabahleyin, vazgeçemezdim, bırakamazdım... Vazgeçmemeliydim sabahların ışığını gördükten sonra. İncamı, cesaretimi,

azmimi, sevgimi, gücümü, ümitlerimi güçlendirme ve büyüme zamanıydı. Hepsiyle birlikte yok etmek değil sonsuz hayatı... Kastettiğim ve yok ettiğim sadece gördüğüm dünyam değil, görmediğim dünyam da olurdu.

Son nefesimde bunu anlayacağımı bilir uçururdum böyle uçuk düşüncelerimi. Çünkü inanıyordum yine de, vicdanım yol gösteriyordu bana da!

Yıllardır sevgimi sadece küçük John'uma vermiştim. Onu bırakamazdım. Babasız büyütsem de anasız bırakamazdım! Ben babasızlığı bilmiyordum ama sevdiğinin bir anda ortadan yok olmasının acısını herkesten iyi biliyordum!

Ah! Mark! Ah! Kahrolası adını yaşatıyordum, sen yaşamasan da artık yüreğimde! Seni sevmiştim be çocuk! Sen beni hiç sevmemiş olsan da! Seni istemiştin, senle kuracaktım hayatımı be yakışıklım! Meğer senin yüreğin bir hilkat garibesiymiş! Çirkin ve kan emici bir vampirmişsin meğer! Ve şimdi bu hâlde Kâni'ye, benzer bir sevgiyle nasıl bakabilirdim!

Ben “Hayır! Hayır olmaz!” diye düşünürken sanırım tüm cesaretini toplamış ola ki yanıma geldi...

“Biraz yürüyebilir miyiz Lynn?” diye sordu.

Birkaç saniye içinde “evet”i de alıverdi kolayca.

Meğer teslim olmaya ne kadar da hazırmışım!

Onu yanlış anlamamdan korktuğunu ve Eylül'ün cesaretlendirmesi ile fikrini değiştirip konuşmaya karar verdiğini söylerken, kelimeleri törende şiir okuyacak heyecanlı bir çocuğun dizeleri gibi titriyordu. Ama biraz yürüdüktan sonra sakinleşti ve konuyu benim üzgün yüz ifadelerime getirdi.

“Kendine hiç şefkatle baktın mı Lynn?” diye sordu bana.

“Nasıl yani?” dedim.

“Bir kedinin, bir köpeciğın ya da bir kuşun gözlerine baktın mı hiç? En saldırgan hâlindeyken bile okudun mu yüreğindeki pır pır atışları? Ya küçük bir çocuğun gözlerine bakıp mimiklerini yorumladın mı? Görebildin mi o masumiyeti? Duyabildin mi kalbindeki o heyecanı, korkuyu, güvenebilme isteğini?”

“Ben zaman zaman farkına varıyorum ama...” dedim “Aynaya bakınca aklıma yaptığım, yapmaktan bunaldığım hatalar geliyor!”

“Bugün aynı şefkati duyarak aynada kendimize bakmış olsak bile şimdiki ben’imizi görürüz ilk bakışımızda.” dedi “Yüz hatlarımız, gözlerimiz ve mimiklerimiz kendimizden saklamayı başaramadığımız duygularımızı ve düşüncelerimizi vurur suratımıza. Başkalarına yapabildiğimiz gibi rol yapamayız kendimize. Hep kendimize haksızlık ederiz geçmişimizi düşündüğümüzde. O günlere ait pişmanlıklarımız, hatalarımız, cahilliğimiz, başarısızlıklarımız kendimize olan kızgınlığımızı arttırır. Oysa biraz daha derine inmeyi başarabilirsek hâlihazır yaşımıza göre on yıl, yirmi yıl, yaşımıza göre daha da fazla yıllar önceki ben’imizi görebilir ve şefkatimizin sınırlarının ne kadar genişlediğini fark edebiliriz. Böylece aynanın derinliğine ineriz ve masumiyetimizi görürüz.”

“Doğru belki!” dedim “Ama nasıl?”

“O kişiye bakmayı kendimize bakmak gibi değil de bir başkasına bakmak gibi yapabilirsek eğer, işte o zaman sınırsız görüş alanımızda en masum duygularımızı bir minik kedinin, bir başka küçük çocuğun ya da bir başka eli öpülesi ihtiyarın samimiyetsizlikten ve günahtan soyut hisleri olarak okumaya başlarız.” dedi “Kendimize dışarıdan bakmayı başardığımız o anda zamanda ve bilinçte yolculuk yapıp o küçük çocuğa yardım edesimiz gelir. Bugünkü ben’imizin

edinmiş olduğu bilgi birikimini ya da tecrübesini kullanarak bir başkası gibi gördüğümüz ben'imize merhamet hisleriyle ve sevgiyle bakarız. Gerçekten zamanda yolculuk yapabiliydik, geçmişe dönüp de o küçük masum Lynn'e yardım etmek, yol göstermek istemez miydin?"

"Bu davranışın sonu nereye varır?" diye sordum.

"Kendimizi sevmeye varır Lynn!" dedi "Bir başka çocuğu sever gibi kendimizi sevmeye! Başkalarını da sevmeye varır, sadece kediyi, kuşu, köpeği, böceği, insanı, çiçeği değil her şeyi sevmeye varır. Hayatın gerekçesini okumaya varır, perde çekip kapatmamışsak yüreğimizi."

O kadar güzel sözler söylüyordu ki tam da ihtiyacım olan şeylerdi bunlar. O devam ederken gözlerine ve dudaklarından dökülenlere kilitlenmişim âdeta.

"Kızacağız elbet çok şeye, eleştireceğiz yine! Bildiğimiz doğruları savunmaya devam edeceğiz tabi ki." dedi "Fakat bileceğiz ki hepsinin bir nedeni var. İnsan etmekte bizi bu kısacık hayatta sorunlarımız ya da insan olamamışlıklarımız. Öğrenmeye devam edeceğiz insan olarak ne olduğumuzu. Ama kendimize bu kadar da yüklenmeyelim. Suçlamayalım artık o küçük çocuğu."

"Kendimizi hak ettiğinden fazla hırpalamamak, daha bir şefkatle bakabilmek lazım, evet! Çok haklısın." dedim "Ama yaşamışlıklardan sonra bu masumiyetle bakamıyor artık insan!"

İlk defa Káni ile bu kadar uzun konuşmuştuk. Bu ilki başarıldıktan sonra daha da sık görüşecektik. Ama esas derine dalışımız, beni kiliseye girerken gördüğü gün olacaktı. Neticede Káni bir müslümandı. O gün, alıştığım müslümanlardan hiç beklemediğim şekilde davranacaktı bana. Dinî inancıma rağmen!

İncil'i de Oku'madılar!

Geçmiş Perdesi | Kilise Günü

O gün yine depresyonumun derin kuyusunda idim. Káni'yle geçen gün konuştuklarımız beni biraz daha rahatlatmış olsa da onun tüm bu desteğine rağmen düşüncelerim, korkularım ve ümitsizliklerim yalnız kaldığımda bana acı vermeye devam ediyordu. Tüm bu karmaşık düşüncelerime saplandığım bir gün yine kendimi kilisenin kapısında buldum. Meryem'le özdeşleşmek ve İsa'yla ve kutsal ruhla birlikte olduğumu düşünmek bana geçici de olsa bir huzur veriyordu.

Yanımda mum götürmediğim için girişte kiliseye bir miktar bağış yaparak iki tane aldım. Dileğim sadece daha mutlu olabilmektir. İlk mumu yaktım. Duamı İsa'ya yaptım. İkincisini ise Meryem annemizin ikonasının önünde yaktım ve ona dua etmeye başladım. İstavroz çıkardıktan sonra, ayini beklemek üzere ortalarda bir sıraya geçip oturdum.

Tam o sırada yanıma bir adam gelip oturdu ve "Selam!" dedi. Dönüp baktığımda ilk gördüğüm gülümseyişiydi. İhtimal vermediğim için önce inanmadım. Hayret! Bu adam Káni'den başkası değildi. Onu yanımda görünce o kadar sevindim ki elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırdım.

Ben daha bir şey diyemeden “Yedi tane oldu mu?” diye sordu.

“Anlamadım Káni!” dedim.

“Yedi farklı ülkede mum yakarsan dileğiniz gerçekleşmiyor muydu sizin dininize göre?”

Gülümsedim.

“Daha yedi olmadı!” dedim “Ama Tanrı daha şimdiden beni mutlu edecek bir işaret verdi.”

“Neymiş o?” diye sordu Káni.

“Seni burada gördüm ya!” dedim “Bu da bir mutluluk benim için.”

Bu sırada ayinin başlayacağını ve sessiz olmamızı öğütledi bir görevli. İkimiz de utangaç bir tebessümle önümüze döndük.

Káni'nin burada, yanı başımda olması beni o kadar heyecanlandırmıştı ki ikide bir dönüp ona bakmaya ve onu izlemeye çalışıyordum. O da arada bir bunu fark ediyor ve gülümsüyordu.

Bir müslümanın, üstelik Káni gibi dinini kitabını iyi bildiğini düşündüğüm bir müslümanın kilisede bulunması pek rastlanır bir durum değildi. Ayin boyunca tüm ritüellere iştirak etmese de bizle beraber ayağa kalktı, bizle beraber oturdu, bizle beraber ilahileri dinledi. Kutsal suyun serptirilmesini, buhuru, kurbanı ve rahibin vaazlarını dikkatlice izledi.

Dışarıya çıkarken “Neden buradasın?” diye sordum.

Yüzü kızardı.

“Hiç!” dedi “Buradan geçerken seni görünce eşlik edeyim dedim!”

Taksim'e doğru beraber yürümeye başladık. Kendimi inanılmaz mutlu hissediyordum.

“Seni burada gördüğüme sevindim.” dedim yine “Genelde müslümanlar kiliselere yaklaşmazlar bile.”

Gülümsemekle yetindi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Tabi ki!” dedi ve konuyu daha da açarak konuşmaya başladık.

“Hıristiyanlık hakkında, yani benim dinim hakkında ne düşünüyorsun?”

Başını kaşdı ve tebessüm etti.

“Ortaçağdaki gibi cadı avlamıyorlar!” dedi “Ama yine de iyi durumda değil!”

“Anlamadım!”

“Elbette aktararak gelen doğrular da var ama bugünkü hristiyanlık dininin İsa'nın getirdiği din olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama müslümanlık doğru diyorsun, öyle mi?” diye sordum kinayeli biçimde.

“Hayır!” dedi “Ne yaşanan Hıristiyanlık ne de yaşanan Müslümanlık İsa'ya ve Muhammed'e indirilmiş dini tam yansıtıyor. Her ikisi de, tıpkı daha önceki dinlerin başına geldiği gibi şirk öğretilerine bulanmış durumda.”

“Şirk!” diyerek açmasını istedim.

“Tanrı tektir!” dedi “Birden fazla tanrı olamaz! Hiç kimse Tanrı'yla beraber dinî bir hüküm koyamaz. Tanrı'nın berisinde başkasına ibadet edilmez.”

“Sen de herkes gibi üçleme inancımıza mı getireceksin konuyu?” diye sordum “Ya da tahrif olmuş diye iddia ettiğiniz kitabımıza mı?”

Derin bir nefes çekti ve “Tahrif beynimizde.” dedi “Allah kendi zikrini korur!”

“Bana örnek ver!” dedim “Benim şirk koştuğumu iddia ediyor musun?”

“Mumu yaktığında kime dua ettin?” diye sordu.

Bir an düşündüm ve “Bakire Meryem’e ve İsa’ya!” dedim.

“O sırada Allah neredeydi?” diye sordu “Tanrı neredeydi?”

Anlamaya çalışıyordum.

“Bak şimdi!” dedim “Tabi ki Allah’a dua ediyoruz. Bizim Meryem’e ya da İsa’ya ettiğimiz dualar O’na ulaşır. O’ndan ayrı değildir ki!”

“İşte!” dedi “Siz hristiyanların inandığı dinî gerçekler, aslında İncil’de olmayan iddialar. Aynen bizim gelmiş geçmiş bir takım rivayetlerin Kuran’da olmadığı gibi. İncil dediğinizde sadece kanonikleri değil onun arkasına eklenmiş Pavlus mektuplarını, kilise kararlarını ve azizlerin hikâyelerini de din kabul ediyorsunuz. Bu durumda İncil’de geçmeyen hükümleri İncil’denmiş gibi kabul edip uyguluyorsunuz.”

“Bizim dinimiz sevgi dinidir.” dedim “Biz okuduğumuza da inandığımıza da sevgi ölçütünden bakarız. Affetmek, bağışlamak, güzel söylemek, saygı duymak gibi insani hasletlerimiz ön plandadır bizim.”

“Peki, öyleyse söyle!” dedi “Kilise günahları affedebilir mi?”

“Evet!” dedim “Affetme yetkisi vardır!”

“O hâlde niçin içinizdeki pişmanlığınız sizi acıtmaya ve vicdanınız hükmetmeye devam ediyor?”

Yine anlamamıştım. Kâni devam etti.

“Kiliseler, Tanrı namına günahları affetme yetkimiz vardır diyorlar. Oysa bugünkü İncil’de bile günahları affetme yetkisi kiliseye değil Allah’a aittir. İnsanoğlu ise bunun sadece tanığıdır. Ayrıca pişmanlık ve yanlış yaptığını kendine itiraf, yani ‘confession’ hâlinde tövbe mekanizması sizde de bizde de vardır. Ama sadece Allah ile kul arasındadır. Arada ne kilise ne de başka bir ruhban vardır! Bu aralıkta İsa da yoktur Meryem de Muhammed de!”

“Hayır!” dedim “Markos İncilinde yazar. İnsanoğlu’nun, İsa’nın affetme yetkisi vardır.”

“Evet, okudum!” dedi “Kendi döneminde ‘Allah’ın kelimesi’ sıfatıyla İsa, Allah’tan aldığı vahiyle karşılaştığı kimi kişilerin günahlarının affedildiğini söylüyor. Ama dikkat et. İsa ‘günahını affettim’ demez oralarda “günahın affedildi” der. Arada çok ciddi bir fark vardır. İsa aldığı vahiy haberiyle söylüyor bunu. Affeden Allah’tır. Bununla birlikte kendine yapılanı affetmek insan olmanın vasfıdır. İsa bunu söylerken mecazen insanların kendisine yapılanı affedebileceği buradan anlaşılmalıyken tutup zâten İncil vasıtasıyla reddedilen ruhban sınıfına bu yetkiyi yakıştırmışlar. Oysa bu yetki Allah’ın günahları affetme ve her insanın kendisine yapılan hakkında karşısındakini affedebilme yetkisidir. Matta İncilinde geçenleri okuduysan bilirsin. Yeryüzünde bağlayacağınız her şey gökte de bağlanmış olacak, yeryüzünde çözeceğiniz her şey gökte de çözülmüş olacak, denir. Kuran da bunu bize İncil’in size söylediği gibi aynen söylüyor ve ihtilafa düştüğünüz bu konuya açıklık getiriyor. Şöyle ki, herkes kendisine yapılan kötülükleri affedebilir.”

Kuran'da nasıl geçtiğini sorduğumda cebinden küçük bir Kuran meali çıkardı ve birkaç yeri bulup sayfaların kenarını kıvrarak işaretledi.

Sonra bana dönüp “Bak şimdi şu ayetlere...” dedi ve okudu.

5-Maide 45: ... *Kim kısası bağışlarsa, bu bağışlaması kendisi için günahlara bir perde olur. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridir.*

24-Nur 22: *Sizin lütuf ve imkân sahibi olanlarımız; akrabaya, çaresizlere, Allah yolunda hicret edenlere bir şey vermemeye yemin etmesinler, affetsinler, hoş görsünler. Allah'ın sizi affetmesini istemez misiniz? ...*

“Ancak burada çok ince bir detayı atlamamak gerek.” dedi ve devam etti.

“Bir insanı ‘affettim’ derken O’nu Allah’a havale edersek gerçekten affetmiş olmayız. Bize yapılmış bir kötülüğü gönülden affetme taraftarıysak gerçekten affederiz. Ben bunun cezasını veremediğim için Allah’a havale ediyorum, demek affetmek demek değildir. Bize yapılmış bir kötülüğü gerçekten affetmişsek Allah’ın da onu affetmesini istiyoruz demektir.

Şimdi sana bir soru... Bizim gerçekten affedebildiğimiz bir kişiyi Allah da o konuda affeder mi affetmez mi?”

“Sanıyorum affeder, affetmeli! Ama emin değilim.”

“Emin değilsin! Çünkü Allah’ın en merhametli olan olduğunu unutturmuşlar bize. Biz insanların çoğu kendimizi de, peygamberleri de, melekleri de, azizleri de, türlü âlimleri de hep Allah’tan daha fazla övüp duran nesillerin çocuklarıyız. Sana ‘İsa affeder mi?’ diye sorsaydım kesinlikle ‘affeder’ derdin. Ama ‘Tanrı affeder mi?’ diye sorduğumda emin olmuyorsun. O hâlde Tanrı kim?”

Káni aslında çok haklıydı. Ama bu durumda İsa hakkında ve onun tanrılığı hakkında hataya düşmekten çok korkuyordum. Káni anlatıyor, benim kafam iyice karışıyordu.

“Allah bize ‘affedin’ dedikten sonra bizim bize yapılanı affettiğimizi, elbette ki adaleti çerçevesinde, affetmezlik yapar mı? Biz Allah’tan daha mı şefkatliyiz Lynn?”

“Tabii ki değiliz!” dedim tereddütle ve sordum “Ya sen de bir hristiyan ailede doğsaydın!”

Hiç tereddüt etmeden cevapladı.

“Biz, Hıristiyan bir toplumda doğmuş olsaydık kaçımız kilisede günah çıkarmaya gitmeyecektik ki? Ama meselemiz kendi kitabımızı okumuyor oluşumuz. Din, akıl ve okuma işidir. Ben Müslüman oldum demekle Müslüman da olunmaz. Bizimkiler Kuran’ı sizinkiler de İncil’i okumuyorlar. Okusalar da kiliselerin ya da din adamlarının anlattıkları şeyleri doğru kabul ederek okudukları için kutsal kitabı anlamıyorlar.”

“Ama siz, İsa Tanrı değil, Tanrı’nın oğlu da değil, diyorsunuz!”

“E değil elbette Lynn!” dedi “İşte Yahudi din adamları İsa’ya bunun için, bu anlayışsızlıkları nedeniyle zulmetmediler mi? Zannediyorlardı ki İsa Allah’a hakaret ediyor, kendisini Allah yerine koyup insanların günahlarını affettiğini söylüyor! Oysa bahsettiği Allah’ın affediciliği idi. İsa sadece bir elçiydi. Şimdiki Hıristiyanlar da o günkü Yahudi din adamlarının İsa hakkında iddia ettiğini doğru kabul ederek İsa’ya inanıyor, onu Tanrı gibi görüyorlar! Tutarsızlığı fark edebiliyor musun?”

“Káni çok farklı şeyler söylüyorsun. Tamam, Allah affedecektir ama insanlar neden etmesin?”

“Ben insanlar edemez demedim ki Lynn. İnsanlar, kiliseler, ruhbanlar Allah adına edemez diyorum. İnsanlar kendisine yapılanı affeder. Kiliselerse Allah adına, başkalarının başkalarına ya da Allah’a karşı yaptıklarını affedebileceklerini iddia ediyorlar. İnsanın affediciliği ise elbette Allah’ın affediciliğindedir. İçine üflenen ruhun gereğidir. Yoksa Allah oğul mu edinir de ona affetme yetkisi versin! Bu sadece insanların Allah’ı kendi gibi hayal etmelerinden, bir ádemoğlu gibi kişileştirmelerinden ileri gelen bir yanılgı.”

“Belki haklısın Káni ama” dedim “İncil’de babadan oğuldan kutsal ruhtan çok yerde bahis vardır. Kitabımda bu yazarken nasıl reddedebilirim!”

“Bizim kitabımızda benzeşim denen bir kavram vardır Lynn.” dedi “İşte bu benzeşim İncil’de çok daha fazladır. Allah’ın birkaç sözle anlattıklarını yazmaya denizler mürekkep olsa, ağaçlar kalem olsa yettiremeyiz. Her insan kendi yaşına, kendi mesleğine, kendi cinsiyetine, sağlık durumuna, kendi dünyevi makamına, yaşadığı topluma, kültürüne, kırsacası hayat çizgisindeki her etkene göre farklı ama birbiriyile çelişmeyen manalar çıkarabilir ayetlerden. Bunlar birbiri ile de çelişmezler. Ancak gerçek tevilini Allah’ın bildiğini unutmamak şartıyla... O’nun sözleri gönül ve akıl sahibi olup gereğince düşünebilen her insanla ayrı ayrı konuşabilir özelliindedir. Kuran’da bu böyle.”

“Peki, İncil’de de mi böyle diyorsun?” diye sordum.

“Evet! Ve hatta daha da fazla!” dedi “Çünkü İncil’deki mecazların ardına düşerek ‘oğul’ deyince İsa’nın Tanrı oğlu olduğunun, Rab deyince İsa’nın Tanrı olduğunun, kutsal ruh deyince bunun da üçüncü bir tanrı olduğunun ya da Meryem’in ileri sürülmesi bu yanılgının eseridir. Eğer okumuşsan biliyorsundur... İsa da İncillerde mealen birçok

yerde defalarca diyor ki... Ben benzetmelerle konuşuyorum. Siz kıt imanlılar, benzetmeleri gerçek zannedip, orada gömülü olan dersi anlamak için aklınızı kullanmayı beceremiyorsunuz! Bunun neden böyle olduğunu da size anlattığım hâlde!

Tohum Benzetmesini hatırla! Anlatır ve işitecek kulağı olan işitsin der İsa. Zâten adı bile benzetmedir birçok kıssanın.”

“Peki, neden benzetme? Neden hepsi açık değil?” diye sordum.

“Çünkü aklını kullanan düşünür.” dedi Kâni “Neden açık değil de benzetme! Çünkü hak eden, yani anlamak için düşünmek isteyen anlamalı değil midir? İncil’de onu anlamayı hak etmeyenler için ‘Bakıp bakıp görmesinler, duyup duyup anlamasınlar, hak etmeyenler bağışlanmasınlar.’ denmez mi? Allah insanları akıl edenler ve etmeyenler olarak ayırmıyor mu? Kuran’da da böyledir. ‘Biz, kâfirlerin kalplerinin üzerine Kuran’ı anlamamaları için kabuklar geçirdik’ denir. Ama tabi ki bu baştan bir ceza değil, hak edenin hak ettiği karşılıktır. Allah merhametli olduğu kadar adaletlidir de. Tutup küçük çocuklara tecavüz edenleri, kadınlara ikinci sınıf muamele yaparak her gün şiddet uygulayanları, insanları kandırıp onları yoksullaştıranları, doğru işler yapmaya dönmedikçe neden affetsin Allah!”

Şüphelerim devam etse de Kâni yine haklıydı. Hakikaten de İncil’de İsa ne zaman bir benzetme okumuşsa ardından benzetmenin manasını da çoğunlukla havarilerine bile açıklamak durumunda kalıyordu. Çünkü insanların çoğu akıllarını iyi biçimde kullanmazlardı.

“Peki, Kuran!” diye sordum.

“Kuran İncil’e göre de kolaylaştırılmış bir kitaptır.” dedi “Ama çoğumuz Kuran’ın bu kıymetini bilmiyoruz. Buna rağmen İncil de düşünebilen için zor değildir. İncil de gördüğün gibi elbette hak söz barındırır. Çünkü Allah’ın vahyini, en azından o vahyin ifade edilişlerini farklı biçimlerde içerir. Bunun derken, eklenen Pavlus mektuplarını, diğer ilaveleri ve piyasada dolaşan kitapları bu kapsamda saymıyorum. Çünkü oralarda çok çok fazla sıkıntı var. Kutsal kitabın içine eklenmiş mektuplar ise neticede din kitabı da değil doğrular ve yanlışlar içeren tarihi vesikalardır ama Kitab-ı Mukaddesin içine çeşitli iddialarla sonradan sokuşturulmuşlardır.”

“Bilmediğim için bir şey söylemiyorum!” dedim “Ama bu söylediklerinden sonra Kuran’ı da okuma isteği belirdi içimde. Daha önce konuştuğum müslümanlar hiç böyle yaklaşmamışlardı konuya. Genellikle bize gâvur demekle ve tahrif olmuş bir kitabın peşindeki cehennemlikler olduğumuzu söylemekle yetinirler. Ama İsa’nın oğul oluşu konusunda söylediklerin hâlâ oturmadı bende. Yanılıyorsun bence.”

“İsa elbette özel bir kişidir.” dedi Káni “Bağcının oğlu hüviyetindedir. Ama bu da bir teşbihtir. İsa’nın verilmiş özel yetenekleri vardır ki bunlar esasen her mümin için potansiyel yeteneklerdir. Ayrım günü İsa da diğer elçiler de gelip toplumlarına tanık olacaklardır. O geldiğinde söylemediği bir şeyin ona sorulduğu günü düşünmen gerek. ‘Benim söylediklerim sadece bunlardı ama benden sonra gelenler başka iddialar ekledi’ derse ne diyebilirsiniz!”

O anlatırken aklıma gelen bir soru işaretini daha konuşmak istedim Káni’yle.

“Çoğu Yahudi ve Hıristiyan diyor ki ‘Muhammed Tevrat, Zebur ve İncil’i okuyup öğrenmiş, kafasına göre bunları toparlayıp Kuran’ı kendisi yazmıştır!’ Ne diyorsun bu konuda?”

“Kuran’ı anlamak niyetiyle okuyanlar bunun böyle olmadığını, Kuran’ın da daha önce gönderilen kitaplar gibi Allah’ın kelimeleri olduğunu bilirler.” dedi “Bak, iddia ederler değil, bilirler diyorum. Çünkü bunu iliklerine kadar yaşarlar Kuran’ı okurken. Siz İncil’i okurken aynı şeyleri hissetmiyor musunuz? Hissetmiyorsanız kitabı okuma biçiminizde ya da elinizdeki çeviride sorunuz var demektir.”

“Bu yuvarlak bir laf değil mi Kâni? Kendi kitabınızı övüp durmak için böyle söylüyor olamaz mısınız?”

“Varsayalım ki senin dediğin gibi olsun! Bir düşün... Hıristiyanların ya da Yahudilerin beğenmediği peygamberimiz Muhammed kötü bir iş mi yapmıştır sana göre? İşte sizin kitaplarınızı onayladığını göstermiş ve ihtilafa düştüğünüz hususları kendisine göre bile deseniz çözümlenmiştir. Yanlış bile yapmış olsa, sizin kitaplarınıza inanarak ve inceleyerek yapmış olmuyor mu bunu? Bu eğer bir insanın tefekkürü ise saygı duyulacak ve oturup konuşulacak bir iddia değil midir? Bilimsel olarak bunu irdelene yolunu neden seçmiyorlar da ‘o bir yalancıdır’ diyorlar, hem de doğru dürüst hiç okumadan!”

“İncil’de İsa gelecekte haber veremeyen sahte peygamberlerden bahseder!” dedim.

“Çok haklısın!” dedi “İşte o sahte peygamberler şu anda İncil’in eklerindedir. Ama şeytani öğretiler bunu size Muhammed’miş gibi tanıtıyor. Oysa Kuran’da öyle haberler vardır ki değil 1400 yıl evvel yirmi yıl evvel bile bilinmeyecek kadar kesin tespitlerdir. Ama İncil’in eklerinde adı geçen geçmeyen sözde peygamberlerin kaçının doğru haberlere ulaştığına şahitsin? Söylediklerinin çoğu kiliseleri, Pavlus’u ve bazı azizleri yüceltmekten öte değildir. Kuran’ı da oku bak! Söylediklerimi daha iyi anlayacaksın.”

“Ben bu dakikadan sonra kesin okurum zâten!” diyerek tebessüm ettim.

O da memnun bir ifadeyle açıklamaya devam etti...

“Herkes senin gibi biraz zaman ayırıp bir kontrol etmeye karar verse, Kuran’ı anlayacaklar belki de! Ne kaybederler değil mi? Dinlerini mi? Eğer Hıristiyanlıklarını kaybetmekten korkuyorlarsa zâten inanmış da sayılmazlar ki! Kalbe inmemiş bir İncil’in ve üstünlüğünü ortaya attıkları İsa’nın öğretisi bu kadar kolay silinebilecekse kalplerinden, iman etmiş sayılılar mı? Eğer iddia ettikleri gibi Kuran’ı bir Arap kendisi yazmışsa, Allah adına yalan uydurmuş olur. İddialarının peşindeyseler Kuran’da yanlış olarak gördüklerini, İncil’e göre ve bilimsel biçimde ortaya koymalıdır. Ama bunu yaparken kafalarına göre değil İncil’e göre yapmalıdır. Pavlus ifadelerine ve İncil’de olmaması gereken mektuplara göre değil. İncil’e göre...

Görecekler ki İncil’e uymayan, daha doğrusu İsa’nın İncil’deki sözlerine uymayan hiçbir şey bulamayacaklar. Bulduk dedikleri de, ki bunların sayısı birkaç kalemi geçmez; Kuran’da da anlamak isteyenlere hitap eden benzetmeler olduğunu görecekler. Onlar sadece reddetmek üzere itiraz ediyorlar. Aslında itiraz ettiklerinden bile bir kuşku içindedirler. Çünkü İsa’nın da insanlara niçin ‘kıt imanlılar’ dediğini çok iyi biliyorlar. Aynen bizim tarafta sizin kitabınıza ‘tahrif olmuş kitaptır, ne diye okuyacağım İncil’i’ diyenler gibi. Hâlbuki Kuran’da, İncil veya Tevrat tamamen tahrif olmuş denmiyor. Ya ne deniyor? Onaylandığı belirtiliyor ve gizlenen, bu da kitaptandır denilerek ilave edilen ve ihtilafa düşülen hususlar dolayısıyla Musa ve İsa’nın takipçilerinin bölündüğü, ifade ediliyor. İşte Kuran bu ihtilafı ortadan kaldırıyor. Tamamen tahrif yoktur da diyemeyiz ama işte bu

tahrif Tevrat'ın içine bir sürü paragraflar hâlinde girmiş, İncil'in ekine ciltler hâlinde eklenmiş ve hatta Kuran'ın etrafına da rivayet kitapları olarak duvarlar şeklinde örülmüştür. Yani bir tahrif varsa hepsinde bir şekilde vardır.

Diyebilirler ki 'Siz önce kendi gözünüzdeki mertegi çıkarın, kendi bölünmüşlüğünüzü giderin!' Doğru söze ne denir? Bizde keçinin yediği iddia edilen bir ayet ileri sürülerek Yahudi âdeti ve Tevrat ilavesi bir konu olan kadınları taşlamayı din diye kabul edenler varken, sizde de bireysel ahlâka dair birçok zafiyeti mübah bırakan zihniyet, insan dininin içinde ya da dışında hep var olacaktır.”

“Anladığım kadarıyla herkesin birbirini suçladığını ama kimsenin gerçeğin peşinde olmadığını söylüyorsun!” dedim.

“İçinizde kim günahsızsa ilk taşı o atsın demiyor mu İsa! Çok doğru.” diye cevap verdi “İşte maalesef bütün insanlık, senin de dediğin gibi aynı durumdayız. İçimizde ilk taşı atacak kimse yokken birbirimizi uyarmak yerine birbirimizin kitabını taşıyoruz.”

İlk defa bir müslümandan bu kadar derin tahliller dinliyordum. Kâni gerçekten de farklıydı.

“Gelin kitabınızı ve kitabımızı okuyalım olmaz mı!” diye hayıflandı “Çünkü siz de biz de kitabımızı hak ettiği biçimde ve üzerinde derin derin düşünerek okumuyoruz.”

“İsa'nın dönüşü hakkında ne diyorsun?” diye sordum.

“Kilise İsa dönecek ve sadece hristiyanları kurtarıp dünyaya hükmedecek diyor. Oysa İncil'de İsa geleceği günün tasvirini yapmıştır. Geleceği gün, kendi toplumunun üzerinize tanıklık yapacağı yargı günüdür. Kuran'da da zaten bu söylenmektedir. İsa gibi diğer bütün peygamberler de kendi kavimleri, ümmetleri üzerine o gün tanık olacaklardır. Diğer

toplumları nasıl görmezden gelir ve herkesin Hıristiyan olması gerektiğini iddia ederler! Onlar Hıristiyan bir aileden gelmeyip de bizim gibi bir ailede doğsaydı ya da Budizm’le haşır neşir olan bir coğrafyada doğsalardı yine de Hıristiyan mı olacaklardı! Allah o kadar acımasız mı ki bizi hiçbir suçumuz yokken daha doğuştan cehennemlik kılsın! İncil demiyor mu; O gün göksel egemenliğe giren en küçük kişi bu dünyadaki gibi bir Davut’tan, bir Yahya’dan veya bir İlyas’tan bile çok daha nitelikli bir vasıfta olacaktır. Aklını kullanmayanlar ise kaybedecektir. Sadece İsa yoktur, sayısız peygamber vardır.”

“İncil’i benden bile daha iyi okumuşsun Káni.” dedim
“Ama oğul konusundan tam olarak ne anladığını daha açık anlatır mısın?”

“İsa Tanrı’nın oğludur, diyorsunuz ya!” dedi “Yahudi din adamlarının veya Vali Pilatus’un karşısında mahkeme edilen İsa’nın İncil’deki ifadesini aynen kullanayım... ‘Söylediğiniz gibidir.’ İsa neden bu cevabı vermiştir hiç düşündün mü? ‘Söylediğiniz gibidir.’ derken İsa ‘Anladığınız gibi değildir.’ demek istemiştir. ‘Söylediğiniz gibidir’ demek bir ironi ve bir uyarıdır. Bu da bir teşbihtir. Benzetmedir. Allah’ın söz söyleme sanatıdır ki bu şekilde aynı cümleleri okuyanların bir kısmı ikna olurken bir kısmı inkâr ederler. Çünkü bir kısmı doğru, çoğu ise yanlış yoldadır. Allah ise dilediğine, yani hak edene anlama imkânı verir.

Oğul tüm iman etmiş müminler için bir tabir, Baba ise tüm veli edinilenler için, takip edilenler için bir sıfat, bir lakap, bir “nickname” gibidir. Luka’da İbrahim’e de baba dendiğini okumuşsundur. Belki de okumadın bilmiyorum. Ya da okudun ama Pavlus’a ve kiliselere göre yorumlandığı için anlamadın. İsa Tanrı için oğul hüviyetindedir. Ama Tanrı evlat edinmiş değildir. Tanrı asla yarattıkları gibi değildir. Ne

doğurulmuş, ne doğmuş ne de doğurmuştur. İstese yarattıklarından birini elbette çocuk edinebilirdi. Ama o yarattıkları gibi olmaktan, bir çocuğu olmaktan münezzehdir. İsa'nın ve tüm müminlerin Tanrı önündeki duruşunu, konumunu anlayasınız diye 'baba oğul' benzetmesi kullanılmıştır. Söylediğiniz gibidir, anladığınız gibi değil. Mesele manayı anlamaktır, içi boş sözler söyleyip, benzetmelerin peşine takılıp giderek, Allah'a bilmediğimiz şeyi yakıştırmak değil. İncil'in 'oğul' dediği kavram Kuran'da 'salih kul' olarak geçer.”

“Ya trinity!” diye sordum “Onu da açsana!”

“Tanrı üçtür diyorsunuz... Teslis diyorsunuz... Gökte baba tanrı, İsa oğul tanrı, kutsal ruh da öbür tanrı oluyor derken bunların üçü de birdir diyorsunuz... Lynn kırılma bana ama aslında ne bilime ne de vahye güveniyor sizinkiler. İçlerindeki şüpheye mantıkları ile son vermeye çalışmıyor, bunu ifade etmekten bile korkuyorlar. Kiliselerinizin klasik, taraflı ve mantıktan yoksun savunmasını Allah'ın gerçeği zannediyorsunuz. Kitabınız size tek tanrıdan bahsederken, şeytanın onu en sevdikleriniz üzerinden çoğaltmaya çalıştığını görmelisiniz.”

“Hayır, kırılmıyorum Káni. Aksine hoşnutlukla dinliyorum seni. İnan ki aklıma hiç gelmemiş şeyler söylüyorsun. Bu akşam nasıl uyurum bilmiyorum. Sen devam et lütfen!”

“Mádem tanrı üçtür, hálihazırda yaşadığını iddia ettiğiniz İsa, varsayalım ki Rabbine karşı yarın isyan ederse kimden taraf olacaksınız, bir düşün. İçinden ‘o asla isyan etmez’ diye geçirdiğini duyar gibiyim. Peki, İncil'in sonunda çarmıha gerili bedeninin sahibi ‘Rabbim beni neden terk ettin?’ diye serzenişte bulunurken neden gözleriniz nemlenip, burnunuzun direği sızlıyor! Hiç itiraz edip de kendisini kandırmasın hristiyanlar... O noktada ya çarmıha gerili İsa'dan yana ya da

her şeyin en doğrusunu bilen Tanrı'dan yana olursunuz. Ya da her ikisini de reddedip sadece kendi duygunuzu sahiplenip onu tanrı edirsiniz. Hani tanrınız üçtü! Hani üçü de birdi! Bu sorununuzu çözmek için kiliseniz İsa'yı çarmıhtan indirip oraya İncil'de adı geçen geçmeyen başka birini asmak durumunda ya da İsa'nın sadece etten kemikten ve önceden ruhu yükseltilmiş dünyevi bedenini asmak zorunda. Yoksa kilisenin bütün tezi çürür!"

"Tanrı'dan yana olmakla İsa'dan yana olmak arasında fark görmüyoruz ki!" dedim.

Gülümseyerek "Hiç cedelleşmeyin bence kalbinizle!" dedi "Siz bu hâlinizle İsa'dan yanasınız, İsa'nın Rabbinden yana değil. İsa'nın Rabbinden de yana olduğunuzu söylemeniz sadece Allah korkunuzdandır. Hem İsa'dan, hem sözlerinden, hem de tek olan Baba'dan yana olsaydınız, kitabınızda İsa'nın dediği gibi 'İyi olan sadece Tanrı'dır' derdiniz. Hıristiyanların kendi inançlarını gözden geçirmeden, Allah yerine Muhammed'e tapanları eleştirirken, kendilerinin de aynı-sını İsa üzerinden yapmakta oldukları hiç akıllarına gelmiyor. Sana Duha suresinden bir bölüm okuyayım Lynn."

93-Duha 1-7 Kuşluk vaktine and olsun, karanlığı iyice çöktüğü' zaman geceye. Rabbin seni terk etmedi ve darılmadı da. Şüphesiz senin için son olan, ilk olandan (ahiret dünyadan) daha hayırlıdır. Elbette Rabbin sana verecek, böylece sen hoşnut kalacaksın. Bir yetim iken, seni bulup barındırmadı mı? Ve seni yol bilmez iken, 'doğru yola yöneltip iletmedi mi?

Kâni'nin Kuran'dan okuduğu pasajı dinlerken âdeta Allah'ın İsa'yla konuştuğunu düşündüm.

"Rabbim beni neden terk ettin!" diye soran İsa'ya "Seni terk etmedim." diyen bir Tanrı'yı anlatmış Kuran! Tüylerim diken diken oldu. Gözlerim buğulandı.

“Devam eder misin lütfen!” dedim Káni’ye.

“İsa’yı biz de elbette seviyoruz. Ona insanlık dışı işkence-leri reva gören Yahudi kâhinleri ve din adamlarını sizin gibi biz de lanetliyoruz. Ama bunu bugüne iz düşürüp ırksal yahudi karşıtlığı olarak yapmamamız gerekir. İsa üzerinden bu güne kadar örülen duygusal hassasiyetlerinizin de farkındayım. Ama biz size dışarıdan baktığımızda işte bu duygusallığınızın kullanılmakta olduğunu ve maddi manevi İsa arabeski üzerinden kiliselerce sömürüldüğünüzü de görebiliyoruz. Ancak sizin çoğunuz denizin içindeki balık gibi yaşıyor ve kendi deniziniz dışında bir hayat olabileceğini, Muhammed’in de peygamber ve Kuran’ın da hak kitap olma ihtimalini göremiyorsunuz. Çünkü sizi uyarması gereken kiliselerinizin işine böylesi geliyor. Eminim ki içlerinde ilimde derinleşmiş öyle rahipler vardır ki bizim peygamberimizi de kendilerini bilir gibi bilirler.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Şu da var!” diyerek ekledi Káni “İçinizde İsa’nın babasız doğuşunu hâlâ sindiremeyenlerin içindeki fitneyi çok iyi biliyorsunuz ve bunu İsa’ya küfrederek dile getiren Hıristiyanlar olduğuna bile her gün şahit oluyorsunuz. Peki, Muhammed’i takip edenlerin ve hatta Muhammed’e bilerek ya da bilmeyerek tapmakta olanların bile İsa’ya böyle bir küfür etiklerine hiç şahit oldunuz mu? Neden bu, İsa’ya küfretme kültürü sadece sizde var da İncil’i takip etmeyenler daha rahat küfredebilecekken onlarda yok? Şeytan bu konuda sizi kullanıyor ve İsa’ya olan sevgi ve bağlılığınızı kendi lehine döndürüyor olmasın! Hıristiyanlar artık uyanmalı Lynn.”

Geçen her dakika Káni’nin inancına olan güvenim artıyordu. Bugüne kadar ne bir müslümanın ne de bir rahibin böyle konuştuğuna şahit olmuşum. Biraz olsun Yehova

şahitleri benzer şeyler söylemiş olsalar da böyle bütünleştirici ve reddettikleri kiliselere rağmen kitaptaki ruhbanlara bağlılıkları son bulmuş değildi. Káni çok doğru konuşuyordu. Bir an önce hak ettiği biçimde İncil'i de Kuran'ı da okumalıydım. Hayatta bundan daha önemli ne olabilirdi ki!

“Sizin de Rabbiniz bizim de Rabbimiz birdir.” dedi Káni “Aynı Tanrı’dır. Allah’ın kelimesi olan İsa’yı Âdem gibi gönderen ve Müjde’yle yeryüzüne elçi olarak ileten O’dur. Aynı Allah İbrahim’i de, Musa’yı da, Davut’u da, Süleyman’ı da, İlyas’ı da, Yahya’yı da, Yeşeya’yı da ve Muhammed’i de elçi olarak göndermiştir. Nasıl İsa’yı Müjde’yle indirmişse, Muhammed’i de son mesajı ve antlaşması olan Kuran’la göndermiştir. Kuran asla İncil’i, Zebur’u, Tevrat’ı, Avesta’yı, Vedaları ve diğer tüm kitapların içindeki gerçek vahiyleri reddetmemiştir. Sizin de bizim de en büyük sorunumuz kitabımızı okumamamız, Allah’ın vahyi yerine geleneksel inanışlara ve insanların sözlerine itibar edişimiz ve okusak bile hem İncil’i, hem Tevrat’ı, hem Zebur’u ve hem de Kuran’ı dıştan gelen ve kulaklarımıza doğduğumuz günden beri fısıldanan kirliliğiyle okumamızdır. Oysa arınmış bir yürekle Allah’ın kelimelerine sarılırsak oradaki benzetmeleri kalbimize apaçık ve kendini açıklayan ayetler şeklinde indirebiliriz.

Sizin İsa’nın şahsında, bizim de kendi peygamberimiz şahsında bir kalp testine tabi tutularak sınandığımız gibi ortak bir durumumuz var. İsa’yı eleştirenler onun sadece baba-sız doğuşunu değil, günahkâr Ferisiler, günahkâr vergi memurları ve bir kısmınızın fahişe olduğundan şüphelendiğiniz kadınlarla oturmasını ve şarap içmesini nasıl vesveselerine sebep ediniyorlarsa, bizim peygamberimiz Muhammed’imizi eleştirenler de onun savunma savaşlarını ve çok eşli evliliklerini sorun ediyorlar. Doğruları anlamak yerine bu fitnelere takılıyorlar.

Nasıl ki İncil'deki son fısh yemeğinde İsa, bir daha Göklerin Egemenliğine kadar şarap içmeyeceğine yemin ediyorsa, Kuran'daki Ahzab Suresi 52. ayette artık güzelli-leri hoşuna gitse bile evlenmek Muhammed'e haram kılınıyor. Bu benzerlikler sence tesadüf mü? Sizin kitabınıza göre geleceği bilmeye yönelik ayetler sadece peygamberlere özgü değil miydi?

Dinden ve kitaptan soğutma metotları farklı olsa da peygamberlerin aileleriyle birlikte kişiliklerine iftiraları ve şahsına ait işleri şeytan ön plana çıkararak kitabın önüne koymaya yelteniyor. Oysaki İsa, görüştüğü günahkâr Ferisiler ve kadınlarla aynı masada şarap içerek eğlenmeyi değil de neyi amaçlamışsa, Muhammed'in evliliklerinde de toplum için benzer hassasiyetler olduğu mecazen saklıdır. İsa'ya ve annesine iftira eden, Muhammed'e şehvet düşkününü diyen zihniyet sizi İncil'den, bizi de Kuran'dan kopartmak peşindedir. Ne İsa ne de Muhammed gibi tertemiz kullar bu iftiraları hak ediyor. Buna rağmen İsa'nın İncil'deki ifadesiyle "En iyi olanın Tanrı olduğu" da unutulmamalı.

Siz İncil'e, biz Kuran'a sarıldıkça aynı zamanda birbirimizin kitabına ve tek olan Rabbimize sarılmış olacağımız gerçeği beliriyor, elçileriye birer beşer olarak sevmemiz gerektiği ortaya çıkıyor. Ancak tevhidi gerçek manada kabul etmek için insanın tüm kirli bilgilerinden korkmadan arınması şarttır. İncil'i bu gözle, yani tevhid gözüyle okuduktan sonra ister istemez İncil'de haber verilen Kuran'ı okumak isteyeceksiniz, istemelisiniz.

Çünkü ne sizin çoğunluğunuzun yaşamakta olduğu din birebir İncil'e, ne bizden olanların çoğunluğunun yaşadığı din birebir Kuran'a uymakta. Sizden farkımız şu ki; biz sizin de kitabınızın Allah'tan olduğuna, sizin peygamberinizin de

Allah'ın elçisi olduğuna inanıyor ve aynı İlah'a iman ettiğimizi biliyoruz.

Aynı zamanda şu da bir gerçek ki; her iki dine mensup kişiler olarak sizden de bizden de birçokları kendisinden olmayanlara, ifade etmekten çekinseler de, dinen nefretle ve kesinlikle kaybetmiş kâfirler olarak bakıyorlar. Sizden biriniz Kur'an'dan bahsetse kınanıyor, bizden birimiz İncil'den bahsetse kınanıyor. Oysa sizin de bizim de dinimiz tevhid dini ve her ikisi de İslam ve barış dini. Ama bunu görenler o kadar az ki! Kendi kitabını bile okumayanlar doğuştan beri gelenekle dayatılarak reddettirildikleri öbürünün kitabını okurlar mı? Sadece nefret ediyorlar, aldanıp da karşı dine geçme ihtimallerinden korkuyorlar. Çünkü kendi kitaplarını bile anlamış ve o kitaplara tam manasıyla inanmış değiller. Çünkü akıllarına ve kalplerine güvenmiyorlar. Çünkü aslında kendi kitaplarına güvenemiyorlar. Çünkü şeytan, kitabını okumayana sağdan sarılıp, öyle fisıldıyor onlara. Taşla diyor! Hâlbuki taşlamaktan vaz geçip okusalar pişman olmayacaklar.

‘Gök ve yer ortadan kalkacak ama benim sözlerim ortadan kalkmayacak’ yani ‘Allah’ın zikri her türlü korunacak’ diyen İsa’nın bu sözleri sence kendi sözleri midir? Kendisi mi konuşuyor yoksa desteklendiği kutsal ruh sayesinde bizatihi Allah’ın ayeti mi dökülüyor dudaklarından.”

“Şimdi seni çok daha iyi anladım.” dedim “Maalesef Káni, olağanüstü hikâyelere inanmaya meyilliyiz. Olağanüstülüklerle inanmak gerçeği arayıp bulmaktan daha kolayımıza geliyor. Ben senin bugün söylediklerinden çok faydalandım.”

“Vücut ergenliğe ulaşmış da beyin ulaşmamışsa, hâlâ çocuk gibi masallara inanır insan. “dedi Káni “Hâlâ çocuk gibi öcülerle korkutulur. Hâlâ çocuk gibi oyuncak bekler. Din onun için oyuncaktan başka bir şey değildir henüz.

Okumaya, duaya, düşünmeye her neye kalkıyorsak, ona üşenerek kalkıyorsak, ekmek almak için bakkala gönderilmeye direnen bir çocuğuzdur hâlâ.

Beyin ergenliğe ulaşmamışsa, hâlâ çocuk gibi mucizeler bekler insan. Hâlâ çocuk gibi iyi kalpli perilerin etrafında uçtuğunu zanneder. Hâlâ çocuk gibi sihirli değnekler arar oyuncaklarının içinde. Hep büyüklerden bekliyor da kendimiz cesaretle haykırmıyorsak gerçeği, ilkokul öğretmenin arkasına saklanıyoruzdur hâlâ.

Böyle insanlar ne kadar büyüseler de, korunmak için hâlâ çocuk gibi onun bunun eteğine sarılmak, kucağına oturmak isterler. Büyük sorunlarını çözmeleri için hep bir takım yüklerin bir şeyler yapmasını bekliyorsak, babasına mahâlle arkadaşını şikâyet eden bir çocuğuzdur hâlâ.

Fikren büyüyememişsek, hâlâ birilerinin bize harçlık vermesini bekleriz. Hâlâ çocuk gibi büyüklerimizden isteriz. Zekât verirken aldım kabul ettim denmesini bekliyorsak, hesap yapıyorsak infak için, babası öyle dedi diye, kardeşine elindeki çikolatasının ucundan mecburen veren bir çocuğuzdur hâlâ.

Artık çocuk değiliz, büyüdüğümüzü kabul etmemiz gerek Lynn. Dinimizi zor zamanımızda oyalanacağımız bir oyuncak olmaktan çıkarmalıyız. Masalları değil kitabımızı okumalıyız. Sakalımızı çekiştireceğimize, mumlar yakacağımıza aklımızı çekiştirmeli, kirlerimizi yakmalıyız. Bırakmalıyız büyük aramayı, büyüdüğümüzün farkına varmalıyız. Biz, çikolata dağıtmalıyız artık çocuklara. İstemedен yaptığımız iş ne kadar makbul, idrak etmeliyiz. Kalbimizi belimizin altına düşürmemeli, en üstte olan beynimize yükseltmeliyiz. Hayat bizim sorumluluğumuz, farkına varmalıyız. Annemiz babamız kızacak diye değil, kendimiz istediğimiz için

yapmalıyız ne yapacaksak. Bizi Yaratandan başka hiç kimse-
den, kendi hayatımız için istememeliyiz hüküm. İsteyerek
gitmeliyiz sadece O'na doğru... Şu ayeti de okuyayım sana.”

41-Fussilet 11: *Sonra duman hâlinde bulunan göğe yöneldi;
ona ve yeryüzüne, “İsteyerek veya istemeyerek gelin” dedi. İkisi
de, “İsteyerek geldik” dediler.*

Az biraz daha zaman alacak olsa da artık hem dinimi hem
de aşkımı bulmuştum. Káni beni o kadar etkilemişti ki, kısa
süre içinde önce bir kez daha İncil'i, sonra da Kuran'ı oku-
dum. Aynı dinden olduğumuzu, Allah'ın katında bütün din-
lerin aynı din olduğunun farkına vardım. Günler sonra ben
de artık bir müslümandım. Ben de artık bir muvahhiddim.
Zâten bu kadar şey söylemesinden ziyade “Biz aynı Tanrı'ya
iman ediyoruz.” demesi bana fazlasıyla yetmiş, bütün kilitle-
rimi çözmüştü.

Ama Káni'nin de benim de hâlâ çözülemeyen bir kilidi-
miz vardı. Birbirimizle ilgili duygularımızı bir türlü net ola-
rak açamamıştık! Ta ki o güne kadar...

Sırılısklam

Geçmiş Perdesi | Yağmurlu Gün

Genç çift aniden dökülen sağanak yağmurun altında çevrelerinde ıslanmamak için koşuşturan insanların tam aksine hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ediyorlardı. İlk anda genç adam ıslanmaması için onu bir kenara çekmeye çalışsa da yirmili yaşlarının ortalarındaki güzel kızın buna hiç niyeti olmadığını anlayınca ona uydu. Ama yine de üzerindeki montu çıkarıp sevdiği kızın omuzlarına koymayı ihmal etmedi.

Şiddetini bir an olsun kesmek bir yana gittikçe hızlanan yaz yağmuru genç kızı öylesine mutlu etmeye yetmişti ki, kırmızı dudaklarından akarak düşen damlalar sözlerinin insicamını bozmasına rağmen, o hâlen sevdiği gence yağmuru ne kadar çok sevdiğini anlatma çabasındaydı.

“Küçüktüm Káni!” dedi “Saatlerce yürüyebilirdim yağın sağanak yağmur altında. Sırılısklam olmak isterdim. Gün boyu bakabilirdim pencereye coşarak vuran kocaman damlalara. Her şimşek çakıp gök gürlendiğinde birileri konuşur benle mi zannederdim acaba, yoksa gülümsemekte miydiler bana anlamlandıramazdım! Neden bilmiyorum ama ben yağmuru çok seviyordum. Varsın çamurlansın, kirlensin elbisem! Sokaklar nehirler gibi akarken ya da burnumu

toprak kokusu sararken seyrin ve genzin tadına varırdım. Rüzgârla gelir bazen, savrulurdu yerdeki yapraklar. Öyle hoşuma giderdi ki! Neden bilmiyorum, ben yağmurun sesini de çok seviyordum. Herkes işi gücü bıraksın yağmuru seyretsin isterdim. Hálâ istiyorum belki de.”

“Yağmuru ben de severim ama durup dururken sucuk gibi ıslanmak da istemem! Yine de sen eğer istiyorsan ben de seninle saatlerce yürürüm, yağmur da olsa kar da olsa çamur da olsa!” dedi Káni.

Lynn ise öyle kaptırmıştı ki kendisini...

“Yağmur çoşunca dünyam değişti zannediyorum belki de. Bitti bütün dertler şimdi tek meselesi bu oldu insanların diye düşünürüm bazen. Kabanının yakasını kaldırmış koşarak sığınacak yer arayacak birisini gördüğümde, işte derdim. İşte bu adamın hangi derdi belası olursa olsun şu anda düşüneneceği tek sorunu ıslanmaktır yağmurun altında. Başka dert yok, sıkıntı yok! İşte bak! Otobüs durağına sığınanları görüyor musun Káni?”

Devam etmesini istercesine başını salladı Káni.

“Böyle bir topluluk gördüğümde, tamam işte budur derdim. Bakın nasıl birlik olabiliyormuşsunuz! Aynı hedef, aynı dert hepinizin aklında... Aynı şeyi düşündükleri için sevininler isterdim. Doyasıya yaşardım an'ı... Yağmuru, şimşegi, gürültüyü. Hele ki havayı iyice kararttıysa bulutlar, değmesindi kimse keyfime.”

“Sanki ‘işte bitti!’ der gibi değil mi Lynn? Geldik işte, belki de gitmeyeceğiz bir daha! Korkmaz mıydın gök gürültüsünden peki?”

“Yoo! Korkmazdım.” dedi Lynn “Varsın öyle olsun diye içimden geçerci bir şeyler. Birisi yanaşsa yanıma, bitti dese,

işte kıyamet, dönüşü yok, dinmeyecek fırtına! Varsın olsun be derdim, ben de onu bekliyordum, nihâyet! Hâlâ bekliyorum belki de!”

“Aman Lynn, yapma! Her şey hayırlı olduğunda!” dedi Káni.

“Ben öyleyim! Yağmuru hâlâ seviyorum, gök gürültüsünü, bulutu, ıslanmayı, kıyameti! Sırılsıklam olmayı yine!”

Lynn’in bu heyecanlı ve duygulu sözleri biterken genç adam gözlerini sevdiği kızın gözlerine dikmiş sevgiyle bakıyordu. Lynn muzip bir gülümsemeyle sordu.

“Neden öyle bakıyorsun bana?” dedi “Yoksa beni dinlemiyor musun?”

“Seni ilk defa bu kadar mutlu bir duygusallıkta görüyorum Lynn. Bir yağmur mu yaptı bunu?”

Lynn manidar gülümsedi.

“Bunun için mi gözlerime diktin gözlerini!”

“Güneşten sakındığım kadar gözlerinden sakınamadım gözlerimi, ona baksaydım bu kadar kamaşmazlardı!”

“Ooo! Beyimizde de ne güzel laflar varmış öyle! Bir öpücüğü hak ettin bak bu sefer!”

Káni'nin hiç beklemediği bir anda Lynn onun yanağın-
dan hızlıca öptü ve sırtındaki montunu sevdiği gencin kolu-
na bırakıp, bir çocuk gibi gülümseyerek kollarını yanlara
uzattı. Avuç içlerini şiddeti bir türlü azalmayan yağmurun
altında açarak ve yüzünü gökyüzüne çevirerek gözlerini kısıp
kendi etrafında iki kez döndü. Öyle mutluydu ki! Káni
onun bu mutluluğunu gördükçe hayâta daha bir ümitle ba-
kıyordu! Bir an önce sevdiği kıza evlilik teklifini yapması
gerektiğini hissetti. Bir ara kafasını çok kurcalamış olan din

farkı da ortadan kalkmıştı. Zâten önemli olan toplumun sizin paylaşmanızı istedikleri değil sizin paylaşabildiklerinizdi.

“Seni seviyorum!” diye yüksek sesle seslendi Lynn’e.

“Anlamadım!” diye bağırdı Lynn tekrar etmesini istercesine.

“Sana aşığım!” diye haykırdı bu kez Káni.

“O da bir şey mi?” dedi Lynn “Ben sana sırlısklam aşığım. Hálime bak!”

“O zaman prosedür gereği o soruyu sormam gerek!”

“Sormana gerek yok. Kabul ediyorum!”

Aşağılarda...

Geçmiş Perdesi | Fanusa Doğru

Cocukken ne kadar bitmeyen bir enerjim vardı, diye düşündü Káni. Özellikle top oynamaya bayılırdı. Maç üstüne maç yapar, yorgunluktan bitap düşene kadar değil yorgunluktan bitap düştüğünü anlamazdan glemeyene kadar top oynardı.

İsterdi ki hiç bitmesin, bittiyse yenisine başlayalım, oynayalım da oynayalım! Maçların son dakikalarının yaklaşmakta olduğunu hüznle beklerdi. Birisi “Biraz daha oynayalım” demeye görsün, ilk önce atılır ve “Evet, evet oynayalım!” diye haykırırdı. Derken maç on on beş dakika kadar uzar ama içlerinden biri birkaç dakika sonra “Benim gitmem lazım.” der ve ayrılırdı. Tadı kaçırdı oyunun ama o devam etme gayretinde olurdu hep. İki üç dakika kadar daha devam etse de bütünlük artık bozulduğundan eski tadı kalmazdı oyunun. Bir başkasının “Hadi bitirelim.” sözüyle bir de bakardı ki herkes maçı bitirip saha dışına doğru ağır ağır yürümeye başlamış. Oynamak isteyen Káni de istemeye istemeye soğutmak ve bitirmek zorunda kalırdı heyecanını, oynama hevesini ve ısınmış bileklerini.

Bir de Lynn’i düşündü sonra. Sevdalısını... Birlikte yuva kuracağı hayaliyle her anını her dakikasını yanında

geçirmek isterdi sevdalısının. Onunla birlikte denizin dalgalarına, güneşin batışına, çiçeklerin, ağaçların yapraklarına dalar giderdi. Gördüğü mavi ya da yeşil değil hayatın tozpembesiydi. Güneş kararsa, deniz sararsa, çiçekler solsa da fark etmez, aynı maviyi, yeşili ve güzeli hissederdı sevdiğinin yanı başındayken. Mesele onun yanında olabilmek, istediği an'da yaşıyor olmaktı. Bir saniyesi bir yıla bedeldi ayrılığın. Onu öyle sahiplendi ve öyle sevdi ki, hayatında verdiği en güzel dünyevi karar olduğunu iliklerine kadar hissetti. Ondan hiç ayrılmadı, hiç uzaklaşmadı. Onu neredeyse hiç üzmedi. Her türlü hatırasına bile hassasiyetle saygı duydu. Lynn de ona.

Maçı bitirmek istemeyen o çocuk gibi hiç vazgeçmedi sevdiği şeylerden. Hiçbir zaman maymun iştahlı olmadı. Sonsuza kadar gitmek istedi, yaşamakta mutlu olduğu ya da yapmaktan tat aldığı, kendi işinde, kendi evinde ve arkadaş ve dostlarıyla paylaştığı işlerde.

Sonsuza kadar gitmekti, çalışmaktı, didinmek ve yapmaya çalıştığından zevk almaktı önemli olan. Onun için hâsıla değil hâsıla yolundaki kavganın içinde olmaktı önemli olan.

Yıldızlara bakarken yıllar sonra... O kadar uzağa bedensel olarak gitmemiz mümkün olmadığına göre, bedenimizi bırakıp gitmek durumundayız, dedi. Aynen öğrencilerden, fanustaki deneklerden birinin dediği gibi... Kâinat zaten içimizde, algımızda. Geçmişimizle ve tüm ilmimizle...

Lynn'le birlikte kurdukları evliliği çalışmalarında da birleştirdiler. Yıllarca hayalini kurduğu enstitünün başına geçen Kâni, olağanüstü bir başarıya imza attı. Gen bilgi birikimi ve bilinçte seyahat fanusunu geliştirdi. İlk denemelerini kendi bilincinde yapmıştı. Adeta gökyüzünde uçan bir bilinç hissetmişti...

Fanustaki fasıllada “Yok artık!” dedi kendi kendine “Bu da neydi!” İçinde tanımlayamadığı bir bilinç dili olan halka şeklindeki bu minicik cihaz nereden gelmişti! Onunla bu iletişimi nasıl sağlamıştı! Hangi klasöre, neyin içine girmişti! Daha önce hiç tanık olmadığı, karmakarışık bir olaydı! Kimin, neyin gen haritasına dalıvermişti böyle! Derken tekrar kilitlendi. Bu kez aşağılardaydı...

Ve söz Káni'deydi... Ama bilinç kimindi bilmiyordu...

Yemyeşil bir kızılıcak ağacının dallarındaki kıpkırmızı meyvelerinden topladıklarımı cebimden avuçlayıp çıkardıktan sonra ağzıma atıp ekşiterek ilerlemeye devam ederken, ormanın derinliklerinde bir patika buldum. Daha önce de buralara kadar gelmiş olduğumu hissediyor ama bu kadar belirgin bir patikaya rastladığımı hatırlamıyordum. Merakımı yenemedim ve istikametimden sapıp o patikayı takip etmeye başladım.

Patikanın insan ayağından olmadığı besbelliydi, ama neye ait olduğunu şekillendiremediğim, kenarları oval üçgenler şeklinde çokça iz vardı üzerinde. Devam ettim yürümeye. Yüksek ağaçların yapraklarına hafifçe vurmaya başlayan yağmur damlalarının sesi içimi serinletse de merakımdan dolayı kalbim daha sıcaktı ve sık atıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra yağmur beni yavaş yavaş ıslatmaya başladı. Bir yandan da burnuma gelen toprak kokusu, tarifi zor bir lezzet bırakıyordu genzime.

Fakat yağmur şiddetini arttırdıkça izler de silinmeye başladı. Bol dikenli orman bodurcuklarından biri bacağıma batınca sert bir nefesle sızlandım. Eğilip elimle dikenin battığı yeri hafifçe kaşıdım. Tekrar doğrulup ilerleyecektim ki önümdeki birikinti yapmış suya pat diye bir şey düştü!...

Bir kanadı kırık ve yorgun düşmüş olduğu belli olan bembeyaz bir güvercindi. Elime aldım. Yüreği hâlâ pıtır pıtır atıyor ama kendinde değil gibiydi. Başımı kaldırıp yukarıya doğru

baktığımda dar gövdeli ama göğe merdiven kurmuşçasına uzun boylu iki ağacın binlerce zümürütten oluşmuş bir avize gibi sarkan yapraklarının arasında, az bir kısmı görülen gökyüzünden ne olduğunu anlayamadığım bir karartının hızla geçtiğini fark ettim. Hemen ardından da kara bulutların yavaş yavaş göç etmekte olduğunu güneşin cılız vuruşlarından anladım.

Tekrar elimdeki beyaz güvercine baktım. “Ne yapabilirim” diye düşündüm.

Kırık olan kanadımı incitmemeye çalışarak gövdesine doğru sardım. Cebimden çıkardığım bir mendille, gövdesiyle birlikte kanadımı bağladım. Boynumdaki fuları kendi ensemeye düğümleyip önüme sarkan küçük bir hamağa benzer şekilde asarak yaralı güvercini içine yatırdım. Güvercinin hâline üzülmüştüm ama bir yandan aklım hâlâ üzerinde olduğum patikanın nereye gitmekte olduğundaydı.

Yürürken, arada bir yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için göğsümün üzerinde taşıdığım güvercine bakıyordum. Dünyalar güzeli bembeyaz kuşun kanadından sızan kan canımı sıkıyordu. Yine de büyük bir ümit taşıyordum. Koskoca ormanda benim önüme düşmesine ilâhi bir anlam verme çabasıydım. Bu bir tesadüf olmamalıydı. Güvercin demek yaşayacaktı ki, benim önüme düşmüştü!

Bir yandan patika boyunca yürümeye devam ederken bir yandan da onu kontrol etmeyi ihmal etmiyordum. Tüyü iyi olmayan bir güvercin olsaydı yağmurlu havada çabuk ıslanmasını normal karşılardım ama sanki ipekmişçesine o kadar yumuşak tüyleri vardı ki asil bir ırktan geldiği belliydi.

Bu özel tüylerine rağmen ıslak olduğuna göre uzun süre havada kalmış olmalıydı. Bir ara ayağına takılı sarı renkli halkanın farkına vardım. Bunu neden daha önce fark edemedim diye düşündüm. Sert bir metalden yapılmış olduğu anlaşılan halkayı

parmağımla hafifçe çevirince üzerine baskılanmış bir yazı olduğunu fark ettim.

“V.G. 26”

İnanılmaz! Mesleğimin ilk yıllarında çalıştığım yerde bu tür güvercinlere rastlamıştım. Ancak yirmi yıldan bu yana hiçbir devlet kurumunda kalmadı diye biliyordum. Oysa bu güvercin ya devlet tarafından kullanılan bir posta güverciniydi ya da askerî veya bilimsel bir maksatla salınmış olmalıydı. Üstelik ne anlama geliyorsa, kaydı da üzerindeydi. Son posta güvercini bile olsa yirmi yaşında olması olanaklı görünmüyordu! On sekiz yirmi yaşlarından fazla yaşayan bir güvercin olduğunu hiç duymamıştım. Üstüne üstelik bahtsız hayvan o kadar da yaşlı görünmüyordu.

Şaşkınlığımı beni düşüncelere daldırmışken patikanın bittiğini fark ettim. Demek ki buralarda bir yerlerde aklımı kurcalayan sorunun cevabını da bulacaktım. Bu yol nereye gidiyordu?

Patikanın bittiği noktadan itibaren yer yer ezilmiş çalılara ve otlara rastladım. Hayvan izleri konusunda tecrübeli değildim. Yaşı yoktur öğrenmenin diyerek, öğrenmeye çalışıyordum yine de. Aslında maksadım av da yapmak değil, belki de yıllarca sürmüş meslek hayatımın gerginliklerini üzerimden atmak ve dinginliğe ulaşmak için ruhumu dinlendirmektir. Şimdiye kadar keklik dışında hiçbir hayvanı öldürmemiş, onlar da ailemin arada sırada sofralığı olmuştu.

Bir an üstten yine bir gölge geçtiğini fark ettiğim anda yukarıya başımı kaldırıp baktım ve bir atmacanın bizi yakından takip ettiğini anladım. Demek ki güvercinin peşine takılmış ama onun önüme düşmesiyle o da avından olmuştu.

“Şansına küs” der gibi gülümsedim arkasından.

Etrafımı incelemeye ve araştırmaya devam ederken hırıltı gibi bir ses duydum. Sesin geldiği tarafa baktım ama bir şey

göremedim. Sonra tekrar önüme ve göğsümde uyuyan güvercine baktım.

Bir bebeğin masumluğunda, bir çiçeğin güzelliğinde ve güvende olarak uyuyor muydu hálâ!... Dokundum! Artık kalbi sakinleşmiş, çok hızlı atmıyordu. Hafifçe kımıldadığımı fark edince kolay olsun diye yarım rükûya varır gibi öne doğru eğildim ve onu tekrar dikkatlice elime aldım.

İpek yumuşaklığındaki boyun tüylerini yukarıya aşağıya sıvazlayınca hafifçe gagasını oynattı. Gözleri yarıya aralanmıştı artık. Çömeldim. Belimden mataramı çıkarıp, tek elimle çevirip açtıktan sonra kapağının içine az bir miktar su döküp matarayı yere bıraktım. Bir elimle güvercinin ağızını açık tutarken damla damla su verdim hayvana. Her iki damladan sonra gagasını yukarıya doğru kaldırıp suyun boğazına inmesini istedim ama zâten suyu artık neredeyse kendi kendine yudumlayabiliyordu.

Birkaç kez aynı hareketi yaptıktan sonra suyun yeterli olduğunu kabullenmiş bir edayla başını tekrar avucuma yatırırken, hasta yatağında yatan ve ağrı kesici verilmiş bir çocuğun babasına baktığı gibi yarıya açılıp kapanan gözleriyle baktı bana. Ben de onu bir baba şefkatiyle kursağına yakın bir noktadan öpüp, tekrar boynumdaki fulardan salıncağa yatırdım.

Etrafı tekrar dolaşmaya başladığımda, bir kayanın köşesinde bir miktar hayvan pisliğine rastladım. Ne olabilir diye düşünürken tekrar bir hırıltı duydum. Peşinden bir başka ve bir başka hırıltı daha! Her taraftan garip hırıltılar çoğalarak yükseliyorken içlerinden birisi fark edilecek şekilde öne çıktı. Ne yazık ki bir domuz sürüsünün ortasında kalmıştım. Hayvanlar bana topluca saldırmak üzereydi...

Saldırdılar da...

Önce bir tanesi hızla üzerime geldi. Ona tüfeğimin dipçiğiyle vurarak bir tarafa fırlattım. Hemen ardından ikincisi ve üçüncüsü saldırıya geçtiler. Düştüm ve yine kalktım. Yere yuvarlanmış olan tekrar saldırırken bir anda en az beş altı tanesi daha belirdi. Tekrar düştüm. Epey yara alıyordum. Kanlar içerisinde bir kez daha ayağa kalktım. Çiftemi doğrultup ateş etmeme bir türlü fırsat vermiyorlardı.

Son bir denemeye ateş etmek isterken yeniden üzerime gelenlerden birinin yüzünden silâhımı da uzağıma düşürmüş oldum. Aynı anda boynumdaki fularda bulunan yaralı güvercin de düşerek patikaya doğru yuvarlandı.

Orada bulanıklaşmış göz ucumla fark ettiğim başka bir hayvan hemen güvercini ağzına aldı, biraz ötedeki ağacın dibine hızlıca götürdü ve oraya bırakıp geri döndü. Az dikkat edince bu hayvanın köpeğim Boncuk'tan başkası olmadığını anladım.

Ardından koşarak, bana saldıran hayvanların üzerine atıldı. Tek başına ve küçük bir köpek olarak onca hayvanla başa çıkması imkânsızdı ama yapacak çok da fazla bir seçeneğinin kalmadığının farkındaydı.

Bu durumdan istifade edip yaralı olduğum hâlde tekrar silâhımı elime alarak hızlıca önce bir kayanın üzerine atladım. Oradan da bir dala tutunarak yaralı bedenimi can havliyle ağaca çıkardım.

Ardından ateş etmeye başladım. İki tanesini devirdim. Boncuk ise diğerlerinin ortasında kalmıştı. Tekrar nişan aldım. Ona saldıranlardan birini daha vurmaya çalışırken kurşun!... Maalesef Boncuk'a isabet etti! Acı haykırışımın ardından kalakalan Boncuk'a yaklaşmak isteyenlere ateş etmeye devam ederek artık sü-rüyü dağıtmayı başarmıştım.

Uzaklaştıklarından emin olduktan sonra ağaçtan inerek hemen biricik köpeğimin yanına geldim. Çok hırpalanmış, yer yer

etleri yarılmış ve boynuna yakın bir noktadan da vurulmuştu. Benim de her tarafım aldığım darbelerden dolayı kan revan içinde olmasına rağmen köpeğimin durumu içler acısıydı. Onu yanımda getirmediğim hâlde bir şekilde ipini koparıp beni ormanda takip etmiş olmalıydı.

Köpeğimi yavaşça kucağıma alırken etrafıma baktım ve güvercini gördüm. Yanına doğru ilerledim ve köpeğimi yere bırakıp güvercini kontrol ettim. Herhangi bir zarara uğramamış ve eski durumunda olduğu gibi yarıya baygındı hâlâ.

Güvercini tekrar koynuma atıp Boncuk'u da tekrar kucaklar-ken zavallı köpek son nefesini veriyordu. Gözlerimden yaşlar akarken kucağımda köpeğim ve koynumda yaralı güvercinimle evimin yolunu tuttum.

Kucağımda taşıdığım köpeğimin can verdiğini fark etmiş olmama rağmen onu bırakmayarak ormanın çıkışında evime en yakın yere kadar onu taşıdım. Bütün bu telâş ve üzüntü içinde kendi kollarımın ve vücudumdan damlayan kanların farkında bile değildim. Belki yaralarım acıyor ama çok sevdiğim sadık arkadaşımı kaybetmiş olmanın verdiği üzüntü ile yüreğim daha çok sızlıyordu.

Fanustan çıktığında neye şahit olduğunu çözmekte yine zorlanıyordu. Kayıtlı gen güzergâhlarında gezinirken, hiç hesapta olmayan bu garip görümlerin ne olduğunu ve nereden çıktıklarını anlayamıyordu bir türlü.

Gendeki birikimsel rüyalarla gerçekleri ayırmalıydı. Bu fanusu en kullanışlı hâle getirmeli, bozulmaların önüne geçmeliydi.

Geçti de...

Sonraları da Lynn girdi fanusa...

Lynn ilk fanus denemesinde ikna olmakta epey diretti ama neyse ki kayıt yapılmaması kaydıyla simülasyona girmeyi kabul etmişti. O, yaşadıklarını yeniden yaşarken, onu izleyen şefkat ve sevgi dolu bir çift göz, daha bir umut ve heyecan doluydu. Lynn kendi gen haritasında gezinirken yıllar önceye saplandı. Bugünkü Lynn değil o günkü genç kız oldu. Onun diliyle konuştu. Onun gözüyle gördü. Onun diliyle anlattı...

Fanustan çıktığında önce hüngür hüngür ağladı Lynn. Rahatladı doyasıya. Sonra soluklandı.

“Korkularının üzerine üzerine gitmek, sorularından kaçmamak en doğrusu.” dedi “Sorgulamak gerek yanlışları, doğruyu bulmak için.”

İlk fanus tecrübesinin akabinde Káni'yle göz göze geldiği o anda “Hayatıma başka bir erkeğin girme düşüncesi beni çok korkutuyordu. Ama nereden bilebilirdim Allah'ın karşına seni çıkaracağını.” dedi ve “Devam edelim.” diye ekledi.

Lynn bu kez hem kayda izin verdi hem de onun da simülasyona birlikte girmesine. Süre hesaplandı. Bitiş tarihi de eklendi. Fanusa ortak anların çakışımı ile birlikte girdiler. Ardından başka deneklerin ibret dolu öykülerine de tanık oldular. Herkesin hayatı ayrı bir romandı.

İkinci Cilt | On Altıncı Bölüm

Dehlizden İçeri

Canlı | Verilen Adreste

Birileri için alelâde geçse de kim bilir kaç kişi için ne kadar da önemli bir gündü! Tıpkı onların o gün yaşadığı gibi! Öylesine bir gün gibi gelse de, bugün kim bilir kaç insan kendi adına hayatındaki dönüm noktalarından birini yaşıyordu! Heyecanı, hayal kırıklığını, şaşkınlığı, gerginliği, kızgınlığı, sevgiyi, kardeşliği, vefayı, sevinci ve nihâyet bir türlü ulaşamadığı yolun sonuna ulaşmadaki şükürlük mutluluk gözyaşlarını!

Ardından kim bilir kaç kişi tekrar hatırlıyor ve anlıyor ki; hedefe varmak, hedefe giden yolda olmanın içerdiği ümidi hiç mi hiç sevmiyor! Bazen insan istediğini elde etmekten öte bir şeyler bekliyor sanki ümit ettiğinin nihâyet verdiğinden! Ama yok! İşte bu kadarmış bu da, diyerek büyük gördüğü hedefi o kadar meşakkatli bir yolculuktan sonra küçümsüyor.

Bu dünyanın değersizliği galiba bu, diye düşündü Erdem. Öyle bir hedefi dava edinmeli ki insan, ona kavuştuğunda ümidine ve uğraşına değsin.

“İşte insanların dünyayı getirdiği hâl.” dedi Sevda, Dragos Tepe’yi gören yoldan geçerken.

Dragos yirmi küsur yıl öncesine kadar bir doğa harikası görünümü ile civarında yaşayan insanların, şehrin gürültüsünden ve keşmekeşinden kurtulup hafta sonunu piknik yaparak veya kafa dinleyerek geçirdiği bir yerdi. Denizin doldurulmasıyla inşa edilen sahil yolunun geçmesinden evvel güney yamaçlarındaki doğal plajı ve kumsalıyla, mor kayalarıyla yerel turizmin her noktasında canlandığı nadide bir güzellikti. Yazları açık halk plajında denizine girmemiş bir çevre insanı yoktu o zamanlar. Kozalaklarını ayıklayıp taşla kırarak yedikleri çam fıstıklarının tadının doyulmazlığını ve orman korucusunun onları kovalarkenki heyecanlarını, eteklerindeki yaban eriklerinin ve beyaz dutun lezzetiyle yatıştırdıklarını hatırladı. Ağaçların tepelerine kadar tırmanır, avazlarının çıktığı kadar bağırarak türküler söylerken sanki bütün kuşlar da onlara eşlik ederlerdi. Yeşil, mavi ve masumiyet bir araya gelirken aynı zamanda gündüz âşıklara, gece akşamcılara mesken olduğu da çok vakiydi. Öğrencilerin okul gezileri yaptığı, sporcuların ter attığı Dragos, İstanbul gibi bir kozmopoliti barındırır, herkese kucak açar ama en uçtakileri birbirine bulaştırmazdı. Onun yerine tepenin kuzey eteklerinden geçen trenler buluşurdu. Martılarla papatya buluşurdu. Güvercinleri, sahile yakın demirlemiş gemileri ve adaların manzarası buluşurdu.

“Ah!” dedi “Sonra ne oldu! Ne hâle getirdiler seni!”

Önce denize bakan eteklerde tek tük villalar yapılmaya, bir süre sonra belirlenemeyen nedenlerle ormanlık tepenin sağında solunda yangınlar çıkmaya başladı. Her yangın çıkan yerde ağaçlar yanıp kül olduktan birkaç ay sonra yeni bir bina yapıldığını görür oldular. Derken sahile bir otel yapıldı. Yerli halkın dışında başkalarıyla denizlerini ve doğalarını paylaşır olmaya başladılar. Sonra yollar genişletildi. Çöpler arttı ve kendi kendilerini imha edememeye başladılar. Ağaçlık

bölgelerde, gitgide daha yükseklerde tekrar tekrar yangınlar çıktı. Ardından yeni villalar görmeye başladılar. Sonra yine yangın yine bina, yine yangın yine villa, yine yangın yine beton, yine duvarlar... Sonra yangınlar kesildi ama binaların yapımı hiç kesilmedi. En son gördüğünde tepesinde küçücük bir koruluk kalmıştı. Şimdi, o eski muhteşem güzelliklere sahip Dragos, kafasının üstünde birkaç tel saç kalmış yaşlı bir palyaçoya benziyordu. Muhtemelen onlar da yakında dökülürler diye düşündü.

Beton canavarı, o doğa harikasını artık esir almış durumdaydı. Deniz tarafında trafik sıkışmış, yerli halkın tepeye çıkması değil bakası bile kalmamış, ne bir çam fıstığı, ne yüzcekleri bir sahil, ne spor yaptıkları doğal bir ortam, ne uçurtma uçuracakları bir alan kalmıştı. Milyarca dolarlık yeşilsiz, aşksız, mezesiz, papatyasız, tatsız ve tuzsuz bir adalar manzarası. Güle güle seyredin diye geçirdi içinden...

Şehrin ve trafiğin göbeğine girince tekrar telefonuna sarıldı Erdem. Çok defa aramasına rağmen telefonuna dün den beri ulaşamıyordu. Yan camında “E-5’ten Gider” yazan minibüsü trafik kurallarını hiçe sayarak hızlıca sağından geçerken bir kez daha ekranda görünen son arananlar listesindeki “Profesör” yazılı satıra dokundu. Ama anayolun tali yolla birleştiği noktada pusuya yatmış trafik polis aracının tepe lambalarını fark edince cep telefonunu tek bir parmak hareketiyle kapatıp ön panele bıraktı.

Polis aracını geçtikten sonra, üzerinde bir “hologram bilgisayar” reklamı ve bir inşaat firmasının “modern prefabrik mahâlle” tanıtımı olan ilan panolarını görünce döndü ve otobüs durağına varmadan elli metre kadar önce sağa ayrılan geniş caddeye daldı. Büyük lüks blokları ve birkaç kalabalık caddeyi daha geçtikten sonra, önce sola sonra tekrar sağa

dönüp karşısına çıkan alışveriş merkezinin etrafından dolaştı. Devam edince kısmen تنها bir sokağa girdiler.

Arkada oturan Barış, başını eğip bina numaralarını kontrol ettiğinde doğru yere geldiklerini düşündü ama emin olamıyordu yine de. Erdem yolun kenarına aracını park ettikten sonra torpido gözündeki kâğıdı çıkarıp cebine koydu. Çantasını da alıp omzuna astıktan sonra hep birlikte indiler.

“Koskoca Üniversitede yer mi kalmadı!” diye söylendi Erdem. Gelmeleri istenen adreste böyle metruk bir bina olacağı hiç aklına gelmemişti. Elindeki kâğıtta yazılı olanı bir kez daha kontrol etti ve tekrar binaya doğru baktı. Tek katlı, camı çerçevesi kırık, tuğlalarındaki derz harçları bile dökmüş, bahçesindeki otların uzun zamandır biçilmemiş olduğu belli bu köhne yapı mıydı gerçekten ona verilen adres! Siyaha boyalı ferforjesini iterek açtı bahçe kapısını. Kimisi kırık parçalara ayrılmış, kimisi yerinden oynamış çimlere basarak yürüdüler. Demir topuzlu ahşap kapıyı gıcırdatarak açıp, ilk adımını içeriye doğru tereddütle attı.

Eski bir depoyu andırıyordu boş bina. İçeriye sızan güneş ışığı çıplak beton zemine sıra sıra pencerelerin resmini çiziyordu. Sağa sola göz gezdirdiler. Ortaya dağılmış odun ateşi döküntüsü küllerden başka bir şey yoktu. Şaşkınlıkla çevrelerine bakarlarırken duydukları sesle irkildiler.

“Ne o? Yeni mekânımızı beğenmedin mi Erdem?”

Sesin geldiği tarafa döndüklerinde, gölge bir alanda durmuş vaziyette onları öylece seyretmekte olan adamı fark ettiler.

Erdem “Hocam!” diyerek ona doğru yürürken Sevda ve Barış bekliyordular.

Yüz yüze gelip durduklarında eski deponun kırık camlarından birinden kırılıp gelen güneş ışığı ikisinin arasından keskin bir bıçak gibi geçiyordu.

“Hoş geldin Erdem.” diyerek elini uzatan kişi Káni’den başkası değildi.

“Hoş bulduk hocam. Telefonunuz dünden beri kapalıydı!” derken sempatik bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştı “Benim gibi biri için mekân fark etmez ama koskoca Profesör Káni Erkam’a böyle bir yeri laboratuvar hâline getirmek üniversitenin bütçesini aşmayacak mı?”

Káni, onun latifesine gülümseyerek karşılık verdi. Binaının eskimiş ve sıvaları bile dökülmüş, paralel demirlerinin bir kısmı açığa çıkmış tavanına şöyle bir göz gezdirdikten sonra cevap verdi.

“Laboratuvar burası değil, buranın iki kat altı!”

Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu Erdem’in.

“İki kat altı mı?” diye hayretini belli eder bir tarzda sordu.

Kendinden emin bir şekilde “Evet!” dedi Káni.

“Peki, neden? Hani beni deneye aldığınız düzenek de yeri de gayet iyiydi. Ne düşündüğünüzü bilemem ama bu işi yine kampüsteki binalarda bir yerlerde yapamaz mıydınız?”

“Yapamazdık!” dedi “Özellikle seçtik! Her türlü radyo yayımından yalıtılmış ve rahatsız edilmeyecek bir yer burası. Senin girdiğin fanusu o zamandan bugüne epey geliştirdik.”

Erdem’in şaşkınlığı artık merak ibresini tamamen yuvasından çıkarıp harekete geçirmişti. Káni’nin bir şeyler daha söyleyip durumu açıklamasını sabırsızlıkla beklediği yüz ifadesinden gayet açık biçimde anlaşılıyordu. Arkadaşı Barış’ı ve kendi eşini bile tanıştırmayı unutmuştu.

Durumu fark eden Káni onlara doğru bakarak “Siz de hoş geldiniz.” dedi.

Kendine gelen Erdem onları Káni ile tanıştırdı.

“Barış! Káni hocam enstitünün kurucusudur. Fanus projesinin de mimarıdır.”

“Memnun oldum hocam!” dedi Barış.

“Ben de memnun oldum kardeşim.” dedi “Erdem seni bize anlata anlata bitiremedi.”

Barış gülümserken arkada sessizce beklemekte olan Sevda’yı biraz da utana sıkıla tanıştırdı.

“Eşim hocam.” dedi “Eşim Sevda.”

Káni gayet samimi bir tebessümle “Hoş geldin Sevda.” dedi “Seni de hatırlıyorum. Yapay zekâ çalışmalarına devam etmeni çok istemiştim. Allah’ın da izniyle sizi bu akşam buradan Erdem’le birlikte rahatsızlığını büyük ölçüde çözmüş bir şekilde evinize uğurlamayı ümit ediyoruz.”

Sevda “Çok teşekkür ederim hocam! Ben sizi hatırlamıyorum ama...” dedi “Erdem’in anlattığı kadarıyla, bizden sonra bu işe ömrünüzü vermişsiniz.”

Káni gözlerini Erdem’e çevirirken cevapladı.

“Aslında bu işin fikir babası Erdem’dir. Onun üniversitede benim soruma verdiği cevap olmasaydı, belki de hálâ bu fanusu hayata geçirmiş olamazdık.”

Konuşurlarken, boşaltılmış binanın arka bahçesinde dışarıdan fark edilmeyecek biçimde örtülmüş bir dehlizden geçtiler. Yer altına doğru inmekte olan taş basamaklar Erdem’e Antik Truva Kentini hatırlatmıştı. Oysa hemen sonra geçtikleri çelik kapının ardındaki ilk görüntüye bakılırsa hiç de

eski değil, son derece modernize edilmiş bir dünyaya adımlarını atıyorlardı.

Berberce içeriye doğru yürümeye başladıklarında önlerinde uzanan geniş çalışma salonunda hemen her şeyin klaytronik denilen cisim canlandırma teknolojisi ürünü olduğunu öğrendiler Káni'den. Her tarafta şekilden şekle giren bölmelerde ve masalarda holografik bilgisayar ekranlarıyla çalışanlar, gelenleri görmek üzere hafifçe doğrulup onlara doğru bakıyorlardı.

Bu sırada bölmelerden birinde oturan beyaz saçlı ve kısa boylu adam yakın gözlüğünün üzerinden şöyle bir baktıktan sonra gözlüğünü çıkarıp onlara doğru gözlerini dikerek “Ooo! Zaman yolcularımız nihâyet gelmiş!” diyerek gülmüsedü.

Yaklaşınca onu tanıdılar. Ülke çapında ün kazanmış İlker Hoca'yı kim tanımazdı ki! Yapay zekâ mimarı olduğunu bildikleri İlker Hoca'nın da burada olması işin ciddiyetini göstermeye yeter de artardı bile.

Barış, Káni'ye doğru dönerek “Zaman yolcusu mu?” diye hayretle sordu.

Káni, onun acele edişine şaka yollu dudak sıkarak “Yapma İlker! Bunları alıştırma alıştırma söylemeyecek miydik?” diyerek güldü.

İlker Hoca bu söze karşı “Ben, siz fizikçiler ve genetik mühendisleri kadar sabırlı değilim.” diye başlayıp eliyle yakasındaki isimliği göstererek “Bak, burada Bilgisayar Mühendisi yazıyor. Benim için birler ve sıfırlar var. Sıfır nokta beşler yok.” dedi ve elini tek tek uzatarak “Hoş geldiniz, hepimiz heyecanla sizi bekliyoruz. En az bu yaşlı profesör kadar!” diye ekledi.

“Diyene bak!” diye karşılık verdi Káni “Kendini yirmi yaşında bir lisans öğrencisi mi sanıyorsun?”

Bariş henüz şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Bir an öylece kalakaldıktan sonra gülmek istediği hâlde gülemez bir edayla başını sağa sola sallayıp bir yutkundu.

Sonra elini uzatıp “Aslında bu iş şimdi daha çok hoşuma gitmeye başladı hocam, hoş bulduk!” dedi. Sonra diğerleri de.

Káni “İlker bizimle zaman zaman birlikte çalışıyor. Bize destek veriyor. Bizim ekibin esas yapay zekâ mimarı, İlker’in de öğrencisi olan Lynn Hanım’dır.” diyerek diğer bir holografik ekranın arkasında görülen kadını gösterdi. Durumu fark eden Lynn ayağa kalkıp yanlarına kadar geldi.

“Hoş geldiniz!” dedi.

“Lynn aynı zamanda benim eşimdir” diye ekledi Káni.

Hepsiyle tek tek tokalaştı.

“Çok memnun oldum efendim! Şeyy, adınızı anlamadım kusuruma bakmazsınız inşallah.” diye ekledi Bariş.

Káni ve Lynn birbirlerine bakarak gülümsediler.

Lynn “Sorun değil. Bu durumla çok karşılaşıyorum.” dedi ve sözü alması için Káni’ye göz attı. Káni de durumu bildiğince açıklamaya çalıştı.

“Lynn aslında Minnesota’lıdır. Aynı zamanda bir fizikçidir. Ama enstitüye katıldıktan sonra yapay zekâ konusuna ağırlık vererek bu konuda uzmanlaştı.”

Káni konuşurken Lynn’in kocasına, Káni’nin de ona olan sevgi dolu bakışları Bariş’in dikkatini celbetmişti.

“İki ayrı milliyetten, iki ayrı kültürden olmanıza rağmen böyle güzel evlilikler görmek insanı mutlu ediyor.” dedi.

Lynn bu sözler üzerine devreye girdi.

“Biz iki ayrı milletten ve iki ayrı kültürden olmaktan öte insanız. Bunu böyle görmek gerek. İnsanları bölen unsurlardan kurtulduğumuz anda, aslında tek bir millet ve tek bir dinden olduğumuzu daha iyi anlayabiliriz.”

Erdem’in şaşkınlığı sözlerine yansımıştı...

“Bir hristiyandan böyle sözler duymadım hiç.” dedi “Ümmet derken neyi kastettiğinizi anlamadım ama sanırım müslümanlığa geçtiğinizi anlamalıyım bundan!”

Lynn “Allah’a boyun eğen herkes müslüman değil mi? Daha da önemli olanı, bir muvahhit olarak herkesle barış içerisinde yaşamak ve özellikle de dinde bölünmemektir.”

“Evet!” dedi Erdem “Neyse ki tahrif edilmiş bir kitabı çöpe atmış olmanıza sevindim.”

Lynn “Ben din adına söylenen yalanlar dışında hiçbir şeyi çöpe atmadım.” dedi “Kuran’ı anlayarak kendi dilimde okuyunca İncil de diğerleri de olması gereken yerlerine oturdular.”

Erdem tam olarak Lynn’in ne demek istediğini anlayamamış ama dinini iyi bildiğini düşünen bir Müslüman olarak ilave etme ihtiyacı hissetmişti. Ne de olsa karşısında sonradan Müslüman olmuş dinî konularda acemi olduğunu düşündüğü birisi vardı.

“Evet, anlamını bilmek iyi bir şey.” dedi Erdem “Ama Kuran’ı anlamak bizim harcımız değil. Arapça olarak okumak daha sevaptır. Kuran’ı anlamak için âlimlerin tefsirlerine ve özellikle peygamberimiz sallâllahu aleyhi ve sellemine hadislerine ihtiyacımız var. Onun sünneti olmadan Kuran’ı anlamaya çalışmak çok tehlikelidir.”

Lynn tam cevap verecekti ki Káni araya girdi.

“Erdem, Barış, Lynn... Bunları konuşacak daha çok zamanımız olacak. Ekibimizde Eylül Hanım gibi genetik teknolojisinde çığır açmış, Mehmet Bey gibi tarihi çalışmalarıyla bize destek vermiş, Kudret Bey gibi branşlarında uzmanlaşmış ve gelecek vaat eden diğer tüm mühendislerimiz olmak üzere daha birçok ekip elemanımız var. Onlarla da tanışın bu arada.”

Barış şaşkınlığı artmış şekilde Káni'ye dönerek sordu.

“Abi, daha zamanımız olacak derken! Bir daha mı geleceğiz?”

“Bu birkaç şarta bağlı... Birincisi biraz sonra gireceğin sağlık taraması, ikincisi veri tabanında çizeceğin yolun geçerli olup olmayışı ve üçüncüsü az sonra sana anlatacağımdan sonra hálâ bu işi isteyip istemediğin. Aksama olursa bir daha gelmek zorunda kalabilirsiniz. Ama hepsi yolunda giderse sadece bu akşam olup bitecek işimiz. Muhabbete de bol bol vaktimiz olacak.”

Barış yine anlamamıştı. Káni açıklamaya çalıştı.

“0 ile 1 arasında düşünemeyeceğin kadar çok mesafe vardır Barış. Mesafe varsa zaman da vardır. Zihninin hızından henüz haberin yok. Erdem'in de yok aslında. Bu akşam onu da bir kez daha içeri alabiliriz isterse.”

Erdem'in memnuniyetsiz bakışları arasında Lynn tebesüm ederek masasına dönerken Káni diğer tüm personele seslendi.

“Hadi arkadaşlar, fanus için hazırlığımızı bitirin. Bir buçuk saat sonra canlı masaya geçiyoruz! Hatıralarına ve hayâtının gerçeklerine ihtiyacı olan misafirlerimiz var.”

Üçü birlikte çalışma bölmeleri arasında yürümeye devam edip, ardından dinlenme salonuna geçtiler. Hazırlıklar devam ederken Káni, onlara fanus projesi hakkında bilgi vermeye devam ediyordu.

“Zamanda yolculuğu bir anlamda hayal olmaktan çıkarıldık denebilir. Ama tabii bizim yaptığımız klasik anlamda anlaşılan ve filmlerde gördüğünüz bir zaman yolculuğu değil, aslında bilinçteki geçmişe bir seyahat.”

“Yalnız benim anlamadığım bir şey var.” dedi Barış “Tamam, farkında olmasak da bilincimizde kendi yaşadığımız hatıraları tekrar yaşamak ya da görmek mümkün olabilir. Erdem de o kadarını anlatmıştı zaten. Bu akla yatkın. Peki, zihnimizdeki kayıt doğumla mı başlıyor, yoksa belli bir yaştan itibaren mi?”

Bu soru karşısında Káni gülümsedi ve ardından samimice cevapladı.

“Barış, bu proje benim projem olsa da çalışma sadece benim çalışmam değil. Projeye daha sonra birçok akademisyen dâhil oldu. Ekibimizdeki dünyanın sayılı genetik mühendislerinden biri olan Eylül Hanım’ın tezi önemli bir merhale oldu. Yapılan binlerce testin ardından ortaya çıkan gerçek, genlerimizin bilincimizle sıkı bir işbirliği hâlinde olduğuydu.”

Barış anlamaya çalışıyor ama tasavvurda zorlanıyordu. Neticede o, bedensel bir bakışla insan vücudunu et ve iskelet olarak görmeye alışık alelade bir kişiydi. Káni devam etti.

“Gerçi arkadaşımızın tezi ekibin birçok tezinden sadece bir tanesiydi. O da şuydu! İnsan geni ta ilk insandan beri nesiller boyu biriken bilgiyi içinde barındırır... Yani Barış, zamanda yolculuğa çıkardığımız insanlar sadece kendi bilinç verilerinde değil genetik yani nesiller boyu biriken

bilinçlerin veri tabanına da şartlar oluştuğunda sıçrama imkânına sahip olabiliyorlar.”

Aslında üçü de nefes bile almadan dinliyor ve Káni'nin tek bir kelimesini kaçırmak istemiyorlarken “Bu kadar yeter mi Barış?” diyerek gülümsedi Káni.

Barış irkildi. Çünkü devam etmesini bekliyordu. Masal dinleyen bir çocuk gibiydi âdeta.

Bu sırada Sevda söze girmek istedi.

“Eylül hanımla tanışmadık galiba hocam!”

Káni “Evet!” dedi “Tıbbi bölümdeydi. Haberi var. Birazdan o da gelir.”

“İnsan geni dünyanın en geniş kütüphanesi o hâlde!” diyerek az önceki soruya cevap vermek istedi Barış “Hard disk kaydetmeye devam etmiş ve ana babadan çocuklara geçmiş yani!”

“Güzel benzetme.” dedi Káni “Ama bununla da kalmadık!”

“Daha ne ola ki?” diye merakla sordu.

“Ben eşim Lynn’le 72 milyon yıl önceye ait bir tarihte, daha önce hayal bile edemediğimiz bir doğal ortamda evlendik desem bana inanır mısınız?”

“Yuh!” diye içinden söylediğini zannetti Barış ama Káni önce bir kahkaha attı ve gülümser yüzüyle devam etti.

“Yani insanoğlundan önceye gittik. Ana tez bile geride kalmıştı. Genetik veri tabanımızda insanoğlunun sorumlu bir varlık olmasından da öncesi olduğunu orada anladım. Zamanın geçmişte veya gelecekteki akış hızına yönelik, zamanın dışına yönelik, daha onlarca tezi var ekibin. Ama bu tezlerden hiçbirisi benim değil. Birçok tez ise hâlâ teori hâlinde.”

“Siz ne yaptınız peki Káni abi? Hiçbir şeyi sahiplenmiyorsunuz. Yetmiş iki milyon yıl önce evlenmek dışında!”

Barış espri yaptığını düşünerek gülümserken Káni pence-
renin önüne gelip ellerini cebine soktu ve sanki uzaklarda
bir noktaya doğru birkaç saniye baktı.

Sonra yavaşça onlara dönüp “Ben fikri ortaya attım ve de-
ney fanusunu geliştirdim. Ve o tezlerin hepsini ilk ben de-
nedim arkadaşlar! Sadece ilk kırk dakikalık deneyin içerisinde
de bile tam on iki yıllık kesintisiz bir hayat yaşadım. Empa-
tik bilinç yolculukları da cabası!” dedi.

“Empatik!” diye merak edercesine mırıldandı Erdem.

Bu arada Eylül güler yüzüyle içeriye girdi ve “Hoş geldi-
niz!” diyerek tokalaşmaya başladı. Ama Barış’ı gördüğü anda
Eylül’ün yüzündeki gülümseme ifadesi bir şaşkınlığa ve âde-
ta endişeye dönüşmüş gibiydi. Onun bu bakışı Barış’ın da
dikkatini çekmiş ama ilk defa gördüğü bu kadının bu tedir-
gin bakışına bir anlam verememişti.

Bu esnada Káni, Eylül hakkında konuşmaya başladı.

“Eylül hanımdan size bahsetmiştim. Genetik bölümünün
başkanı olarak fanusu en iyi bilenlerdendir.”

“Rica ederim hocam.” dedi Eylül “Bana bu fırsatı veren
sizsiniz.”

“Senin içindeki heves olmasaydı ben ne dersem diyeyim
faydası olmazdı Eylül!” dedi ve konuklara dönerek “Eylül
hanım şimdi de kızını genetik uzmanı yapmaya çalışıyor.”
diye ekledi.

Sevda “Demek kızınız da var. Eşiniz de akademisyen mi?”
diye sordu.

Her zaman sempatik görünen ve herkese neşe katan Eylül bu kez âdeta neşesini kaybetmiş gibi cevap veriyordu.

“Hayır!” dedi “Ben evli değilim.”

Solgun ifadesi karşısında davetliler neden bulmaya tabii olarak yanaşmazken, onu ilk defa bu kadar tedirgin gören Káni merakla sordu.

“Eylül! Bir sıkıntı mı var?”

Eylül konuyu kapatmak istercesine “Hayır hocam!” dedi “İçeride yarım kalan bir işim var. O yüzden acele ediyorum.”

Káni ikna olmamıştı. Ama üzerine gitmek de istemedi. Eylül’s’e hemen ardından odayı terk edip çıktı.

Eylül kapının dışında bir an durdu ve kendi kendine mırıldandı.

“Aman Allah’ım!” dedi “Çok benziyor!”

Bu sırada Erdem içeride, Eylül gelmeden önce yarım kalan konuyu devam ettirmek istiyordu.

“Empatik derken abi!” diye hatırlattı Káni’ye “Empatik yolculuk demiştiniz ya!”

“Hmm... Tamam!” dedi Káni “Sana deneylerimize gönüllü olarak katılmış binlerce kişinin daha önceden çıkılmış zihinsel seyahatlerinin bilgilerinden ve o kişilerinin seyahatlerinde onların hayatlarına değmiş on binlerce kişinin kapsam dâhilindeki yaşanmışlıklarından müteşekkil bir veri tabanımız olduğunu söylemek isterim Erdem. Seni deneye aldığımız zamandan beri çok şey yaptık. Aynen onlar gibi seni de, eğer eşin kabul ederse göstermek istediği hatıralarına sokabileceğimizi, onun bilinçsel seyahati içerisinde sanal olarak dolaştırabileceğimizi söylemeye çalışıyorum. Bilmem anlatabildim mi?”

“Yani Sevda’nın yaşadıklarını da göreceğim, öyle mi?”

“Sadece görmeyeceksin!”

“Başka?”

“Bütün duyularınla yaşayacaksın! Hatta biraz garipse sen bile o olacaksın!”

Sevda “Neden olmasın!” dedi “Böylece erkekler eşlerini daha iyi anlayabilirler. Daha iyi empati kurabilirler. Müthiş bir şey bu!”

Káni “Tabi aynı şey kadınlar için de geçerli.” dedi “Yalnız kişisel anılara saygı çerçevesindedir bu. Tüm hatıralar değil, sadece içeride kayıtlı kalınması istenenler gösterilebilir.”

“Peki hocam!” dedi Erdem “Ben hadi eşimin hatıralarına girebileceğim! Peki, sizin ve diğer akademisyenlerin kayıtlı hatıralarda gezinmeniz ahlâki mi?”

Anlayışlı bakışını hiç değiştirmeden “Güzel bir soru.” dedi Káni “Ama merak etme. Bu verilerin sahiplerinin tamamı bilgilerinin bilimsel maksatlarla olmak kaydıyla istenildiği şekilde kullanılmasına müsaade ettiler. Zâten pasaj pasaj kayıtlardır. Hatta önce onlar, sonra bizler verileri onlarla beraber aylarca süren çalışmalarla inceledik. İstemedikleri ve yaşam gereği başkalarının görmesinin, bilmesinin gereksiz veya rahatsız edici olacağı bölümlerini kendileri makasladılar. O da yetmedi. Bir etik kurul kurup biz de bir kısım şüpheli girdileri uzak bakış dediğimiz bir yöntemle veri tabanından sil-dik. Bilimsel maksatlar için ahlâki sakıncası olmayan bölümler veri tabanında kaldı. Bu izin sizden de istenecek.”

“Hmm... Peki, benim ulaşabileceğim yeni verilerde sakıncalı durumlar ortaya çıkarsa ne olacak?” diye sordu Erdem.

“Anladım.” dedi Káni “Yeni ulaşabileceğin verilerde bile fanusun sistem duyaçlarından bazıları, duyguların yoğunluğunun arttığını fark edince sigorta görevi yaparak akışı kesiyor. Örneğin şehvet ya da korku duygusu eşik

çizgisine yaklaşırsa, bu durum beynindeki bazı salgıların salınma ihtimaline ve sistemde de elektriksel sinyallere sebep oluyor. Alıcı duyaçlar senin beyninin bu sinyali gönderdiğini algıladığı an, akıştan çıkıyorsun.”

“Hemen her şeyi düşünmüşsünüz Káni abi.” dedi Barış.

Káni ise “Yalnız bir sorun var.” diyerek devam etti.

“Eğer tevafukken işine yarayacak bazı beklemediğin bilgilere ulaşırsan bunu hukuki olarak kullanamazsın.”

“Sizin hukuksal sınırlamalarınız nedeniyle?”

“Aynen öyle.”

“Peki, bir seferde mi yapacağız bunu?” diye sordu Sevdâ.

“O size ve devam edip etmemeyi istemenize bağlı! Ama ilk fanus deneyiminden sonra bile eskisinden daha iyi bir geçmiş hafızasına sahip olacağından kuşkun olmasın.”

“Sağlığımız için risk var mı?” diye sordu Barış.

“Size hiçbir ilaç vermeyeceğiz, vücudunuza hiçbir şey enjekte etmeyeceğiz. Tek yapacağımız şey duyuşsal bilgisayarımızdan size beyin sinyalleri göndermek olacak. Gözleriniz kapalı ve trans hâline geçeceksiniz. Duyuşsal bağlantınızı keştiğimiz anda canlı gerçekliğe döneceksiniz. Öyle bir risk mevcut olsa ben bu işe müsaade etmem zâten.”

“Anlıyorum Káni abi!” dedi Barış “Ama yanlış anlama lütfen. Kişisel alma. Güvensizlik sorunun var benim.”

Káni şöyle bir acı gülmeye me ile başını kaşdı ve cevabını verdi.

“Güvenemezsin! Gerçi doktorlarımız sizi az sonra hızlı bir sağlık taramasından geçirecek. Ben güvence veriyorum ama tercih sizin elbette. Şimdi ne diyorsunuz? Sağlık taraması olumlu çıkarsa kabul ediyor musunuz?”

Aslında üçü de kabul etmeye hazırıldılar ve ettiler de...

Káni “Bir de!” diye ekledi “Eğer isterseniz işimiz bittiğinden zihinsel ortamda konuşmayı devam ettirebiliriz.”

“Buna zamanımız kalır mı?” diye sordu Erdem.

Káni “Dedim ya!” dedi “İçerideki zamanla, fanusun dışındaki şu zamanın akış hızı çok farklı. Sıfır ile bir arası çok uzundur! İçeride yirmi dakika kaldığımızda yeni bir yabancı dil öğrenecek kadar bile zamanınız olmuş demektir. Bense sizle önce biraz konuşmak, sonra da bir kitap okutturup onun üzerinde hep birlikte tartışmak istiyorum. Eğer kabul ederseniz.”

Barış “Ben konuyu anladım abi!” dedi “Allah beni terk etmiş, bana küsmüş Káni abi! Ne yaptım bilmiyorum ama öyle olmasaydı onları benden ayırmazdı! Ama sen bilirsin. Ben de katılırım.”

“Bunları konuşuruz.” dedi Káni “Senle de Erdem’le de konuşuruz.”

Herkes olur verince Káni devam etti.

“Ama tabi ki önce şu sorunlarınızı çözelim. Her ihtimali düşünmeye çalıştık. Anılarınızdan dolayı ki özellikle Sevda seni kastediyorum, bilinçsel sanal ortamınıza gerekirse psikologlarımızı dahi sokabiliriz. Hafıza sorununu öyle ya da böyle çözmek ve bir daha amnezi krizi yaşamayacak kadar sağlığına kavuşman ilk isteğimiz. Barış senin de durumunu az çok biliyorum. Bu psikolog desteği senin için de geçerli.”

Mecnunnáme

Fanus | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

O gün ders devam ediyordu. Bense elimde kalem, gözümün önünde sevmekten korktuğum ama yine de içten içe bağlanmaya başladığım o çocuk vardı. Onun bazen komik, bazen soğukkanlı davranışları, bazen derin konuşmaları, kahvenin en güzel tonundaki gözleri, seyrek sakalı...

Dayanamayıp bugünkü derste yine bilerek onu görebileceğim bir yere oturmuştum işte! Keşke o da benim farkında olsaydı! Ádeta sevgimi sadece yüreğimde yaşamaya hapsetmiştim kendimi.

Elimi çeneme yaslamış, onu süzerken o bunun farkında bile değildi. Cama vuran yağmur damlalarının sesine muhteşem bir melodi dinlermişçesine takılıp kalmıştı.

Káni hocamın Erdem'e bir soru sormasıyla o da, ben de kendimize geldik.

“Yağmur damlalarını mı sayıyorsun Erdem?”

Hoca imalı bir gülümseme ile ona bakarken Erdem sonradan toparlamış olsa da, ne dediğini anlayamadığım bir şeyler geveledi önce! İçin için güldüm. Şaşkınlığı bile hoşuma gidiyordu.

Sonra Káni hoca bir şey daha sordu. Ama biliyordum ki, soru bana gelseydi daha da beter olurdu. Sorunun ne olduğunu bile

doğru dürüst anlamamıştım. Çünkü beynimden aşağı bir mızrak saptanmış gibi oldu. Başım döndü bir an, ama hemen geçti.

Erdem, hocamıza projesinden bahsederken dersteki diğer ar-kadaşlar da bu ani gelişen durumdandolayı kıkırdayıp gülüşüyorlardı. Hoca stelemedi ama Erdem'e proje anlatımı görevi de vererek dersi bitirdi. Diğer ğrenciler ders bitince glşmelerine konuşmalarını da ekleyip kitaplarını ve malzemelerini toplama-ya başladılar.

Kâni hoca dışarı çıkarken ben de kitaplarımı toplayıp kuaı-ma almıştım ki, turnaklarını öfkeyle Erdem'in suratına geiresim geldi. Sanki şimşek akmış gibi ortalık birden aydınlandı.

Sonra gözlerim karardı, nefesim kesildi ve yere yığıldım...

Her yer karanlıktı. Tek bir şey bile yoktu. Aslına bakarsanız karanlık da yoktu. Hatta ben de yoktum. Sonra ne olduysa oldu, bir anda fanusun içinde ve olay ufkunun tesindeydim. Üzerime müthiş bir koku sinmişti. O kokudan genzime ulaşan her zerre, tarifi imknsız bir haz, bir huzur veriyordu. Biraz daha... Biraz daha derine çekeyim, biraz daha hissedeyim derken, işte o an ken-dimi onun gözlerine bakarken buldum!

Birkaç saniye sonra olay akışı başa dnmşti. Ama bu kez Sevda'nın değil Erdem'in duyuları ve düşünceleri akı-yordu... Söz bir anda Erdem'e geçmişti...

Onu düşünüyordum ama ne yapayım ki, hoşlandığımı belli etmeye çekiniyordum! Sevda zeki bir kızdı. Çok da başarılıydı. Ama onun bilmediği bundan daha da önemli bir şey vardı. Onu seviyordum...

Ona baktığımda ne düşündüğümü anlayacağından korktu-đum için pencereye doğru, dışarıda yağan yağmura bakıyor gibi davranıyordum. Zâten bu dersten de çok hoşlanmıyordum.

Projem benim rüyamdı. Eninde sonunda şu lisans derslerini bitirip hedefime yönelmek istiyordum.

Hocanın dikkatini çekmiş olacak ki bana anında soruyu yaptırdı.

“Yağmur damlalarını mı sayıyorsun Erdem?”

Sorduğu soruya ne cevap vereceğime dair kelimeleri toparlamadan konuşunca hâliyle saçmaladım...

“Ha.. Hay... Hayır hocam, pro.. proje demiştim, yağmur projesi.. pardon yani bilinç projesi.. hazır olunca getireceğim.”

Amfideki herkes kıkırdamaya başlarken hocamız da tebessüm ederek “Konumuz yıldızların mesafeleri ve onların geçmişteki hâllerini görüyor oluşumuzu Erdem, bilinç değil. Sen pencereden uzaklara dalmışken, o mesafelere gidilip gidilemeyeceğini tartışıyorduk biz. Herhâlde bu konuda senin de bir fikrin vardır.”

“Var hocam!” dedim hevesle “Mâdem bedensel olarak o mesafelere gidemiyoruz, o hâlde bedenimizi bırakıp gideriz biz de. İster uzaklara ister geçmişe. Benim bilinç projem tam da bununla ilgili.”

Benim açıklamama rağmen arkadaşlar işin eğlencesinde bana gülüyorlardı hâlâ. Bu yüzden utanmıştım. En çok da Sevda’dan!

Kâni Hoca “Perşembe günü Erdem’in projesini dinleyeceğiz. Siz de konuyla ilgili hazırlığımızı yapmış olarak gelin.” diyerek dışarı çıkarken Sevda’nın sendelediğini fark ettim. Ama düşmeden yetişmek için geç kalmıştım!

Eliyle göğsünde tuttuğu kitapları yerlere saçıldı. Hemen eğilip başımı kaldırarak koluma yatırdım. Neyse ki yaralanmamıştı. Ama bir gariplik vardı.

“Sevda! Sevda! İyi misin? Sevda!...”

Seslenmeme rağmen cevap vermedi.

Elimle şah damarımı kontrol ettim...

Akış bu esnada yine değişti. Hissedilen zaman, tekrar geri geldiğinde söz tamamen Sevda'da gibi görünüyordu...

Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda kırk yaşlarında bir adam bana kucağımdaki bir tepsinin üzerinde bulunan tastaki tarhana çorbasını kaşıkla içiriyordu. Şaşırmış ve korkmuştum.

Ağzımdaki çorbayı yüzüne doğru püskürterek "Sen kimsin be?" diye bağırdım.

Adamın cevabı çok saçmaydı!

"Benim Sevda! Kocan Erdem! Yine kriz geçiriyorsun sakin ol!"

"Sen Erdem değilsin!" diye hiddetle bağırdım.

Çılgına dönmüştüm. Daha birkaç saniye önce üniversitede derste iken şimdi bu yatakta... Bu evde... Her ne kadar Erdem'e benziyor olsa da, o olmadığına emin olduğum bu yaşta bir adamın karşısında... Onun uzattığı kaşıktan çorba içerken bulmuş-tum kendimi.

Evet, az önce başım dönmüş ve gözüm kararmıştı ama Erdem'i tanıyamayacak kadar kendimden geçmediğime emindim. Üstelik adam bana kocam olduğunu söylüyordu. Evlenmek bir yana, daha Erdem benim farkında bile değildi ki!

Adam sessiz kaldı. Bana bir oyun oynandığını düşünmeye başladım.

"Bırak beni, çekil karşımdan!" diye bir kez daha bağırdım.

O ise benim bağıruşlarıma pek aldırmıyor ve soğukkanlılıkla bana cevap veriyordu.

"Tamam Sevda, yavaşça kalk. Korkma sana bir zarar veremeyeceğim. Ben senin kocanım."

"Sen benim kocam falan değilsin! Ben kimseyle evli mevli

değilim!” diye sertçe karşılık verdim ve yatağın kenarına koyup kalkacakken kendi elimi fark ettim.

Olması gerekenden daha yaşlı görünüyordu. O şaşkınlıkla ayağa kalkıp sağa sola bakındım ve “Burada ayna yok mu, kendimi görmek istiyorum.” dedim.

Adam bu soruyu bekler biçimde eliyle yastığı göstererek “Altına bak.” dedi.

Sert bir hareketle dönüp yastığı kaldırıncı altında duran el aynasını gördüm. Biraz da endişeyle yutkunup yüzüme doğru çevirdim.

Bu nasıl olabilirdi!... Gerçekten en az on beş yıl yaşlanmıştım. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu. Gerildim ve hınçla yatağın üstüne doğru fırlattım aynayı.

“Bana ne yaptın, nasıl bir ilaç verdin de bu hâle geldim?” diye bağırdım.

O “Sana bir şey yapmadım. Ne olur sakinleş de ne olduğunu anlatayım.” diye yalvarır tarzda konuştu.

“Ne anlatırsan anlat sana inanmıyorum.” diye bağırmaya devam ettim.

Adam sandalyede oturuyor ve çok yorgun görünüyordu. Bununla beraber benim neler yapabileceğimi biliyor gibi, olması beklenir olanın bile çok üzerinde bir soğukkanlılığı vardı. Benim azarlarım altında ve ben ihtimal vermezken yavaşça ayağa kalktı. Gidip oda kapısını kilitledi. Ardından anahtarı cebine koydu ve tekrar dönüp sandalyesine oturdu.

Benim her soruma anında cevap veriyor ve hiddetli sözlerime maruz kalmayı normal karşılıyordu. Odanın içinde sağa sola koşuşturmayı ve soru sormayı bırakıp hızlıca kapıya doğru

yönlendim. Kapı kolunu çekiştirip kıracaktım! Onu artık dinlemek istemiyordum.

Kapının kolunu tutup sertçe birkaç defa çekiştirdim ama olmadı. Tekrar bağırdım.

“Çabuk kapıyı aç, beni burada hapsedemezsin, sapık!”

Adam “Açacağım. Ama önce beni dinlemelisin.” diye cevap verdi.

“Seni dinlemek istemiyorum! Seni mahkemeye vereceğim. Kapıyı aç!” diye yineledim.

Bunun üzerine adam yerinden kalkıp, ağır adımlarla yanıma kadar geldi.

Sırtını kapıya, yüzünü bana dönüp “Ben senin kocan Erdem'im. Senin hatırladığın anla aradan on altı yıl geçti. Bu kapıyı sana açacağım. Ama önce benim ben olduğumu anlayabilmen için bana istediğin soruyu sormamı istiyorum. Kabul ediyor musun?” diye sordu.

Bir an düşünüp “Peki, tamam.” diye beklentisizce kabullendim.

Bu sözüm üzerine devam etti.

“İstersen sen sormadan önce ben birkaç sorunu cevaplayayım. Sen az önce üniversitede dersteydin. Dışarıda yağmur yağıyordu. Seninse canın çok sıkındı. Sonra ders bitti. Sen de kalkıp çıkar-ken, bilincini kaybederek düştün.”

Bu sözlerle ikna olacağımı mı zannetmişti!

“Bunlar herkesin bilebileceği şeyler. Hiç bir şey ifade etmez. Bana benden başka kimsenin bilemeyeceği bir şey söyle mádem!” diye karşı çıktım.

“Sen sor.” dedi adam.

Düşündüm.

Bilemeyeceğinden emin olarak “Peki söyle bakalım, benim en sevdiğim renk... Kocamsan bunu bilmen lazım!” diye sordum.

Ama o, sorumu beklemezsin cevapladı.

“Mavi ve yeşili bir arada seviyorsun, fakat beyaz giymeyi daha çok tercih ediyorsun. Balık, köpek ve kuş beslemek istiyorsun ama annen ve baban buna müsaade etmiyorlardı. Meyvelerden kayısı ve üzüm...” derken sözünü kestim.

İnanmamıştım elbette.

“Eminim ki iyi bir araştırma yapmışsın ama beni kandıramazsın. Kapıyı aç!” diye yineledim.

Adam cebinden anahtarı çıkardı. Kilidin deliğine sokup çevirdi. Kolumu indirip kapıdan çıkabilmem için aralarken kendisi geriye çekildi.

Hızlı adımlarla hemen çıktım. Kapının açıldığı salonun bir köşesinde içinde türlü balıklar bulunan büyükçe bir akvaryum gözüme çarptı. İlgilenmeden devam ettim.

Kapının önünde bulunan bir çift terliği giyip bahçeye çıktığımda bir an durup çevreme baktım. Araları özenle temizlenmiş dört beş kadar ağacın her birinin üst dallarında tahtadan yapılmış kuş yuvaları vardı. Hemen sağ tarafta büyük ve önünde çok güzel açılır tahta pencereleri olan ve fens teliyle kaplı bir kümes gördüm. İçinde bulunan türlü güvercinlerin guguklaşmaları kulağıma kadar geliyordu.

Bu sırada adam da benim arkamdan ağır ağır bahçeye çıktı.

Anlamış ve tam emin olamasam da zihnimde geçirdiğim anılar flaş ışıkları gibi gelip gitmeye başlamıştı.

Gözlerim yaşarmaya başladı. Kapıda duran adam yoksa doğru mu söylüyordu! Yavaşça ona doğru dönüp,

“Bana tek bir şey daha söyle, sana inanayım.” dedim.

Bunun üzerine adam “Üniversiteyi kazandığın zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet!” diye yanıtladım.

“Baban sana seninle gurur duyduğunu söylemişti ve sen bundan çok etkilenmiştin.” dedi.

“Bunu sen nasıl bilebilirsin!” diye mırıldandım.

Cevap verdi.

“Bunu bana sen anlatmıştın, üniversiteyi bitirmeden evlenemeyiz diyerek evlenme teklifimi askıya aldığında!”

Bu sözün üzerine bir süre kalakaldım. Sonra ona gözlerimi çevirip bir süre baktım. Tekrar önüme döndüm.

Bekledim... Bekledim... Ve ardından yavaşça geriye dönüp, ona doğru bir kaç adım daha yaklaştım.

“Bana her şeyi baştan anlat.” dedim.

Bu an besbellî bir dejavuydu. Erdem daha önce yaşadığımı hissettiğim gibi bir kez daha anlatmak üzere benimle beraber içeriye girerken, ben başımı çevirip dışarıyı tekrar süzdüm. Karşıdaki evin çatısından bize doğru bakmakta olan beyaz bir güvercin vardı.

Aradan birkaç saat geçti...

Anlattıklarından sonra zor da olsa kabullenmiştim durumu. Her ne kadar yaşlanmış olsa da o benim sevdiğim adamdı. Belki hatırlamıyordum evlendiğimizi, gençlik günlerimizi ve yaşadıklarımızın çoğunu ama onun sevgisini ve bağlılığımı hemen fark edebilmiştim. Kim bu kadar güzel bir yerde bilip de benimle birlikte yaşayacağı ve benim sevdiğim şeyleri paylaşacağı bir hayat sunabilirdi ki bana?

Evlendiğimiz gün çektiğimiz resmi duvara asılmıştı. Yüzüne baktığımda, gözlerinde öğrencilik zamanındaki o eski saf heyecanımı okudum. Birkaç saat önce üniversitede öğrenci iken şimdi.. Nasıl oluyor da onca yılların geçmiş olabileceği... Aklım almasa da beraber geçirdiğimiz anların hissiyatı... Sanki hepsi kanımda dolaşıyor gibiydi. Ama hatıralarım belli belirsizdi. Ne herkesi ne de her şeyi hatırlıyordum! Kocaman bir filmin içinde birkaç kare sahnedan başka bir şey yoktu yakın yıllara dair anıların arasında. Bu düşünceler içerisinde fotoğrafa dalıp gittim.

Erdem elinde iki bardak ayranla içeriye girince kendime geldim. Hafiften kırışmaya başlamış olan çehresinde hâlâ aynı saf ve tertemiz bakış, gözlerinde hâlâ mekân edinmiş olan ve yüreğimi titreten o buğu, içimde saklamış olduğum seveda ateşinin heyecanını körüklüyordu. Evet, bu benim Erdem'imdi.

Söz Erdem'e geçti...

Karşılıklı oturduk. Beraber ayranlarımızı içerken anlamlı anlamlı gülmeye başladı Seveda.

"Neden gülüyorsun" diye gülümseyerek sordum.

Yavaşça üst dudağıma doğru elini uzattı ve ayran lekesini sil-di. Utangaçça gülümsedim.

"Bunu hep yapıyorsun biliyor musun?" dedim.

"Sen de hâlâ ayran içmesini öğrenememişsin." diye gözleri parlayan bir gülümsemeyle cevap verdi hayat yoldaşım. Ruh ikizim! Bir tanem!

Seveda hâlâ okul zamanlarındaki çekingenliğini üzerinden atamamış bir edayla "Yaklaş koca oğlan." dedi.

Ben bardağımy kenara bırakıp biraz daha sokuldum. Çok sevdiğim karım kollarımı boynuma dolarken, başımı omzuma koydu. Bazı şeyleri hatırlamaya başlamıştı yine.

“Seni üniversitedeyken çok seviyordum.” dedi.

Sevda'nın hissen ilk defa sevdiği adama sarılmış ve genç bir kız gibi heyecandan titrediğini fark ediyordum. Bense bu anın benzerlerini belki defalarca onunla yaşamış olduğum hâlde karımın bu an'ı tekrar tekrar yaşamasına müsaade edecek kadar anlayış ve şefkatle doluydum.

“Şimdi sevmiyor musun tatlı kız?” diye muzip bir şekilde sordum.

Sevda naz yapar bir edayla “Aşk olsun!” dedi ve daha bir kuvvetle sarıldı.

Hafifçe gözlerinden gelen yaş, artık üzüntüden değildi. Biliyordum.

Zaman atladı ve söz Sevda'ya geçti...

Özellikle beni mutsuz eden hatıraları hatırlamakta güçlük çektiğimi ve onları hatırladığımda kritik eşiğe düştüğümü söyledi Erdem. Kararımı vermiştim. Kurtulacaktım bu illet durumdan ve her şeyi hatırlayacaktım. Bir dahaki sefer olmasın, kocamın anlattığı gibi her seferinde o ilk an'a bir kez daha dönmeyeyim istiyordum ve bunun için dua ediyordum. Yaşlanmış olmak ise hiç önemli değildi Erdem yanımdayken.

Berberce el ele tekrar bahçeye çıktık.

Yürürken biraz da çekinerek sordum...

“Ne olur yanlış anlama beni, peki neden çocuğumuz olmadı?”

Erdem gayet kesin biçimde ve kaygı götürmez bir üslupla “Benim çocuğum olmuyor.” dedi.

Ancak bunu söylerken gözlerini ilk defa kaçıyordu benden...

Onu üzlemek istemiyordum. Artık her şeyi olağan karşılamaya başlamıştım.

Bir anlık sessizlikten sonra “Olsun!” dedim “Evlat ediniz biz de!”

Bu sırada arka bahçeye kadar gelmiştik. Konuyu uzatmayarak değiştirdi Erdem.

“Burayı nasıl buldun?” diye sordu bana.

Konuşarak, dinleyerek ve önüme bakarak yürümekteyken bir an durdum ve çevreme baktım. Gözlerime inanamıyordum! Dört bir köşede kayısı ağaçları, üç bir tarafta her tarafı kaplamış olan asma dalları vardı. O kadar güzel ve bakımlıydılar ki kocama bir kez daha dönüp onu yanağından öptüm ve koşar adımlarla bahçede dolaşmaya başladım.

Bir küçük köpek kulübesi ve içinde uyuyan bir köpecik de vardı. Her şeyi düşünmüştü. Sonra bir asma dalına elimi uzattım ve bir yaprak kopardım.

“Çiğne çiğne! Hafızayı güçlendirir.” diye alaylı da olsa bir gerçeği söylediğinin farkındaydı Erdem.

Asma yaprağının incecik bir dalını dişlerimin arasına alıp bir yandan ekşiterek çiğniyor, bir yandan da bu adamı sevmiş olmakla ne kadar iyi etmiş olduğumu düşünüyordum.

Söz tekrar Erdem’e geçti...

Onun bu heyecanını seyrederken hâlâ bu çocuksu hareketlerinden dolayı buruk da olsa mutluluk yaşıyordum. Sanki o hâlâ okul yıllarındaki gibi genç bir kızdı. Hiçbir zaman olgun bir kadın olamamıştı ki zâten!

Belki yine geçici bir durumdu, belki yine her an sıfırdan başlayabilir, belki yine onun karşısında zor anlar yaşayabilirdim. Okul zamamı da okuldan sonraki kısa dönemde de ufak tefek

baygınlıklar geçiriyordu ama ne o, ne de ben yeterince önemsiyordük bu halini. İlk büyük krizi evlendiğimiz ilk gecemizde yaşamış ve bir daha iflah olmamıştı. Kariyerinde ilerlemeyi de benim isteğim üzerine terk etmişti.

Amnezi krizleri bazen birkaç saat içinde geçiyor, ama bazen kritik eşiğe düşüyor ve günlerce yatalak hâlde yatıyor, konuşmuyordu. Bir ara akıl hastanesine bile yatırmış, ardından başına kötü bir iş geleceği endişesiyle kısa süre sonra geri almıştım onu.

Tüm bunlara rağmen tekrar tekrar onu sevmek ve onun tarafından ilk günkü gibi sevmek de tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Her seferinde hayata yeniden doğuyordu Sevda. Bazen düşünüyordum da belki de onun için bu daha iyiydi.

Fakat benim için böyle miydi? Onun için akademik kariyerinden ben de vazgeçmiştim. Bu eve taşınıp, tüm tanıdıklarımı terk edip sade bir hayatı tercih etmiştim. Arada bir çalınmalar da güvercin alıp satarak ve bahçede yetiştirdiklerimden elde ettiğim parayla geçiniyordum. Bu arada yaşadıklarımın da tesiriyle dört elimle dine sarılmış, ehlisünnet itikadının tüm gereklerini yerine getirme çabasına girmiştim. Ama Allah beni affetsin ki, içim içimi yese de kriz anlarında beni gördüğünde korkar endişesiyle sakal sünnetinden vazgeçmiştim!

Buna rağmen her geçen gün yaşlanıyorduk. Bu durum böyle sürmeye devam ettikçe ileride çok daha zor günlerin bizi beklediğini hissediyordum.

Bu düşünceler içinde Sevda'nın neşeli ve manidar seslenişiyle tekrar kendime geldim.

"Hadi gel güvercinlerimizi besleyelim bi tanecik kocacığım benim!"

Beni ne kadar sevdiğini her seferinde tekrar tekrar kanıtıyordu bana!

Bitanem! Ömrüm! Senin için göze alamayacağım hiç bir şey yok! Kanıtlayacağım göreceksin!

Söz Sevda'da...

Benim bir haftadan beri gayet normal görünmem ve bazı şeyleri hatırlamaya başlamam onu sevindirmiş olmasına rağmen, aynı amnezi krizini her an yeniden yaşayabileceğimden de kaygı duyarak, yanımdan çok fazla uzaklaşmak istemediğinin farkındaydım.

Ama ilginç olan bir şey vardı ki!... Karı koca olduğumuza ikna olmuş olmama ve aradan bir hafta geçmesine rağmen Erdem bir kez olsun... Bir kez olsun!... Bir kez bile olsun ima dahi etmemişti... Her gece yan tarafa geçip kanepede uyuyordum...

Ben bu düşünceler içerisinde bir şeylerin eksik kaldığını düşünüyorum ve birazdan bu eksikliği gidereceğimi hissediyordum. Bir daha o yarı bitkisel hayata girmeyecektim! Girmemeliydim! Ne olmuş olursa olsun kararlıyım. Belli belirsiz zihnimden geçen tüm endişelerimle yüzleşmeye hazırdım! Her normal karı koca gibi olmalıydık artık!

İçeri girdiğinde, ben ondan memnun bir ifade beklerken Erdem âdeta ürktü! Bir koca, en güzel kokularını sürünmüş, en çekici kıyafetleriyle onu davet eden karısına böyle mi bakardı!

“Yine geldiler mi?” dedi “Sakin ol Sevda!”

“Ne diyorsun Erdem!” diye mırıldandım.

Ben deli miydim ki! Yanıma doğru tereddütle yaklaştığında Erdem'in yüzünü buğu kaplar gibi oldu. Saçı kaşı birbirine karıştı. Gözleri kaydı. Giderek karanlıklaştı. Tırnaklarımı öfkeyle suratına geçiresim geldi.

O anda söz Erdem'e geçti...

Gözlerindeki dehşeti görünce “Yoksa!” dedim içimden “Yine mi! Yıllar yılı bir kez bile sarılıp yatamadığım Sevda’m, her seferinde olduğu gibi yine cinlenmiş miydi?”

Önce “Sen kimsiisin!” diye bağırdı bana. Sonra yere yığıldı yine. Düşerken yakaladım. Daha önce defalarca olduğu gibi!

Artık başka çarem kalmamıştı. Bir defa nöroloğa bir defa da psikoloğa götürmüştüm ama sorunu çözememişlerdi. Daha doğrusu daha fazla seansta belki başarılı olunabileceğinde iddialydılar. Bu da her seferinde daha fazla masraf demekti. Zâten bu sadece bir hafıza problemi olsaydı hatırladıktan sonra tekrar unutmazdı ki! Doktorlar aksini iddia etse de onun cinlendiğine emindim. Eğer cinler onu ele geçirmemiş olsaydı böyle bir hâle düşer miydi?

Bir defasında mübarek Nuri hocanın bile yüzünü parçalamaya kalkmıştı. Nuri hoca bana, cinlerin Sevda’yı sahiplendiklerini ve kurtulmanın çok zor olduğunu söylemişti. Ama buna rağmen ümidimi kaybetmememi, yeniden ona götüreceğim zaman oldukça yüklü bir para getirmemi istemişti benden. Çünkü cinlerden kurtarmak üzere Allah dostu başka hocaları da Sevda için devreye sokacaktı! Doktorlar hiç bir zaman teşhisi kesin biçimde bana söyleyememişlerdi. Ama işte Nuri Hoca’nın net ve gerçek çözümü orada beni bekliyordu!

Ertesi gün ilk işim onu bir kez daha Nuri Hocaya götürmek için istediği kadar parayı bulmak olacaktı. Bu yüzden gidip faizsiz bankadan kredi çekmeye karar verdim. Çünkü cemaatteki arkadaşlarımdan çekindiğim için para isteyemez, eski arkadaşlara ise üfürükçü diye dalga geçecekleri bir hocaya gideceğimi söyleyemezdim.

Yine de o akşam secdeye kapanıp son bir kez daha ağlaya ağlaya yalvardım.

“Yorulduğum artık Allah'ım! Bütün yaptığım iyi ameller boşa gidiyor. Eğer varsa, ne olur beni yaptığım yanlışlardan alıkoy! Dosdoğru yolu göster bana! Sıkıntılarımı çöz! Senin her şeye gücün yeter!” dedim.

Ertesi sabah namazımı kıldıktan sonra, Sevdâ'nın çorbasını içirip, sakinleştiricisini verip onu yarı baygın hâlde iken, yatağa bağlayarak çıktım.

Bankanın açılmasına daha çok vardı. Vakit geçsin diye sahilde yürümeye başladım. Ne kadar dertli olduğumu düşündükçe Allah'a isyan edesim geliyordu. Ama az sonra karşılaşacağım umulmadık olay ve çoktan unuttuğum bir insan tek derdi olanın ben olmadığını hatırlatacaktı bana...

İkinci Cilt | On Sekizinci Bölüm

Çilekli Patik

Geçmiş Perdesi | Orda Bir Köy Var Uzakta...

Siddetle esen her rüzgârda savrulan yaprakların en solmuş olanıydı o uzaklardaki köy. Dağların heybetten ulaşılmazlığı varsa, o kerpiç evlerin herkesi kucaklayan sevdası vardı. Soğuşun kanatlarında uçarken insanların sıcaklığında bulurdun hoşgörüyü. Yolda yorulmuş kamyoncunun uğrağında, bir sıcak çorbasını değil, Anadolu’yu yudum yudum içerdin.

Sunalar havalanırken dere boylarında, deklanşöre basmaya yetişemezdin. O güzelliği bir kareye sığdıramayacağını hatırlatırdı sana derin yamaçlardaki göçerlerin sürüleri. Serin yazında keklik keklik, çiçek çiçek, ıtır ıtırdı, gençlikleriydi köyleri! Genç kalan hatıralarıydı! Bir parça lavaşı, bir yudum ayrı, bir kasnak balı, bereketli ocakları ve tertemiz insanları ile çorak toprakların gülüydü. Ama her toprakta olduğu gibi, en az iyileri kadar kötülerini de vardı.

O gün kaymakam gelmiş, köy meydanında hazırlanmış olan çardakta, köyün erkeklerine “Teröristlere karşı bize destek vermezseniz, güvenliğinizi için köy boşaltılmak zorunda kalınabilir.” demişti...

Demişti ama birçok hane Diyarbakır ve Adana’daki yakınlarının yanına çoktan göç etmişti bile. Házım’ınki ve

onunki gibi köydeki bir kaç aile ise yokluktan dolayı gitmek istese de gidemiyordu. Gerdo Ağa ise o günkü gibi arada bir köye gelir, birkaç gün boyunca işlerini hâlleder, sonra yine uzun zaman ortalıkta görünmezdi.

Kaymakam gittikten sonra askerlerin doktoru köylülerden hasta olanları muayene etti ve onlara ilaç verdi. Bu sırada komutan da etrafına toplanan çocuklara kumanyalarından konserve ve meyve suları çıkarıp dağıttı.

Kalabalık dağıldıktan sonra Házım, ağanın yanına yanaşıp konuşmaya çalıştı. Gerdo Ağa, Házım'ın altı dönüm yeri ve ceviz ağaçları için ederinin dörtte birini önerince pazarlığı keserek eve doğru çaresizce yürüyüp gitmek zorunda kaldı.

Akşamları daha da bir derin sessizlik çöken, kimine göre çok uzak kiminin ise ta yüreğinin içinde bir köydü. Her tarafı dağlarla çevrili olduğu için akşam da vaktinden erken olurdu.

İpek yolunun, zamanında oradan geçiyor olmasıyla övünürlerdi. Eskiden bu köyde yaşayan Nasturiler ve Ermeniler sulak araziye, özellikle dere kenarlarını ekerlerdi. Şimdiki köylülerin aksine düzlüklere ev kurmazlar, suyu kanallarla yukarılara taşır evlerini oraya yaparlardı.

Önemli bir dönem kadınların ördüğü kilim ve halılar çarşıda çok iyi fiyatlara satılırdı. Şimdiki zamanda ise ne ekip biçen, ne de kilim dokuyan kalmıştı. İnsanların yarısı kaçağa gidiyor, yarısı korucu oluyordu. Çoğuyrsa her ikisini birden yapıyordu. Kimisi ise Házım gibi ekip biçmekte direniyordu ama nafiyleydi!

Karısı hiç istemese de Házım'ın onu yalnız bırakıp Giresun'a fındık işçiliğine gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Yoksuzluktan bunalmış ve dedesinden kalma iki büyük

ceviz ağacının gölgelediği kerpiç evlerine iki lokma ekme getirememenin sıkıntısı yüzüne yansımıştı. Kenarda köşede yarım çuval undan ve birisi kısır olmak üzere üç tavuktan başka da bir şeyleri de kalmamıştı. Házım kararını verdi. Çalışmak ve para kazanmak için Giresun'a gitmek zorundaydı. Sabah erkenden yola çıkmaya karar verdi.

Karısı çantasına iki parça iç çamaşır, lavaş, biraz ceviz ve naylon bir su matarası koydu. Yeni doğum yapmamış olsaydı onu da yanında götüreceğine emindi. Yine de bu ayrılık onu çok tedirgin ediyordu.

Hava tamamen kararmıştı. Bir haftalık lohusa hâline rağmen hâlâ elde avuçta kalanlarla iki tas çorba koymayı başardı sofraya. Oturup ayağının kınalı başparmağına beşiğin ipini bağlayıp, o da kocasıyla birlikte çorbayı kaşıklamaya başladı.

Bir ara Házım başını kaldırıp, ona doğru gülümsediğinde her zamanki gibi gözlerinin altından gamzelerine doğru uzanan çillerine baktığını anlamıştı. “Çilekli patik” derdi ona.

Genç karı kocaydılar daha! Birbirlerine, sevdalarını hâlâ tam olarak yaşayamamış olmanın verdiği bir gizli hasretle bakıyorlardı.

Tam bu sırada kapı yıkılır gibi yumruklandı.

Házım ayağa kalkıp girişe kadar gitti ve “Kimsiniz!” diye seslendi.

Dışarıdaki kaba ses “Bırak bu burjuva âdetlerini, aç kapıyı da kırdırma!” diye directti.

Házım durumun daha kötüye gideceğinden endişe ederek karısına doğru baktı ve “hemen kalk” der gibi bir kaş göz işareti yaparken yavaşça tahta kapının mandalını çevirdi. Ama daha kapıyı aralar aralamaz bir iri kıyım ve yanındaki

ağır kokulu iki silahlı adam içeri daldılar. Bu sırada çelimsiz iki silahlı adamın da evin dışında kaldıkları fark ediliyordu.

İçeridekiler “Ooo! Sofra da hazır mış!” diyerek ve sırtarak yemeğe oturdular.

Házım’ın eşi, yüzünü kapatarak ayağa kalkıp beşikteki bebesini almaya yöneldi ki sofranın başındaki liderleri “Dur bi!” diyerek elindeki silahın namlusuyla beşikteki güzeller güzeli bebeğin üzerindeki tülbendi çekip yüzünü görmeye uğraştı.

Ona bir şey yapacaklarından korkarak öne atılıp bebeğini almak üzere “Merve!” diye istemsiz bir çığlık attı genç kadın.

Bunun üzerine adam Háızım’a dönerken, hem kahkaha atıyor hem de söyleniyordu.

“Kız haa! Hem de sosyete ismi takmışsın! Merve! Ha ha ha!...”

“Ağam ismini dayısı taktı. Sosyete ismi değil, Kuran’da geçiyor.” dedi Háızım.

Adam sertleşerek “Uzatma! Te-ce ajanı mısın la sen! Çocuğuna böyle isimler veriyorsun! Kuran muran bırakın bunları artık! Asimile olmayın. Kürtçe isim mi kalmadı? Bırakın Muhammed’in tanrı serüvenini. Önderliğin kitaplarını okuyun da ne kadar cahil olduğunuzu görün artık! Tanrı’nın maskeli bir fenomen olduğunu öğreneceksiniz! De! Bakalım ne zaman!”

Házım “Ağam tam anlamadım ama kitap okumak kim, biz kim! Kitaba verecek para bizde ne gezer! şu bebeye bakacak kadar kazanalım yeter!”

“Sen kazanmayacaksın da ben mi kazanacağım la it! Buralarda kaç dönüm yerin var, bak! Önden yol mu yapıyorsun vergini vermemek için! Senin gibileri iyi biliriz biz! Paran

yoksa iki çuval bulgur verirsin, yoksa yıkarım burayı başına!”

“Ağam bende bulgur yok! Hiç bir şeyim yok benim! Çalışmaya gideceğim. Karnımızı bile zor doyuruyoruz! Ben nasıl bulayım sana iki çuvalı?” diye yalvarır biçimde cevap verdi Házım.

Adam “Sen bu ırktan, ezilenlerden değil misin? Zor şartlar altında özgürlük mücadelesi veren yoldaşları desteklemeyecek misin!” diye azarladı Házım’ı.

“Ağam destekleyeyim ama elimde bir şey yok.”

Adam daha da korkutmak ister bir edayla konuştu.

“Yoksa bugün gelen te-ce kaymakamı mı vermeyin dediniz? Yoksa askerlerden mi korkuyorsun?”

“Yok ağam!”

“Oğlum bak! Bunlar ırkçdırlar bilesin ha! Gösteriş yaparlar! Göz boyarlar! Unutma, bu Türk devleti bizim halkımızı sömürüyor. Direneceksin sonuna kadar. Bu işgalcilere boyun eğmeyeceksin!”

“Haklısın ağam!” diyerek boynunu büktü Házım.

Bu sırada karısı, Merve’yi koynuna vurup, yatak odasına doğru seyirtti. Kapatmak için döndüğünde onu izleyen gözleri fark edince, sertçe vurdu kapıyı üstüne. Adam, kapısının kapanmasına rağmen hâlâ kadının girdiği odaya doğru bakıyordu.

“Sen bilirsin!” dedi ve başını Házım’a doğru çevirirken “Biz alacağımızı alırız! Sen versen de vermesen de!” diye ekledi.

Tehditkâr konuşan adama karşı her dakika daha da çaresiz kaldığını hisseden Házım, evdeki son kalan yarım çuval

unu verdi. Kümesteki tavuklar ise dışarıdaki adamlar tarafından çoktan boğazlanıp paketlenmişti bile...

Házım'ın elinde avucunda sabah çoluk çocuğuna yedireceği bir lokma bile kalmamıştı. Adamlar giderken arkalarından çaresizce ve öfkeyle bakıyor ve mırıldanıyordu.

“Onlara ırkçı diyorsunuz ama siz de ırkçısınız. Paylaşmıyor, bölüşüyorsunuz. Onlar eğer bizi kanunla sömürüyorsa siz de kanunsuzca sömürüyorsunuz. Kaybedense Türk ya da Kürt hep biziz. Olan hep bize oluyor. Biz yaşayabilmek istiyoruz. Ama siz köle gibi kullanıyor, bölüyor, öldürüyorsunuz bizi... Kürt Türk demeden yok ediyorsunuz hepimizi! Allah'tan bulasınız!”

Çaresiz kalan Házım Giresun'a gitmekten vaz geçti. Sabah olduğunda ilk işi, Gerdo Ağa'ya daha önce vermeyi tahhüt ettiği paranın bile daha azına yerlerini satmak oldu. Aldığı para ile ailesini alıp İstanbul'a kayın abisine gidip orada çalışmak için yol göstermesini isteyecekti. Toprağını satın alan Gerdo'nun evinden çıkmak üzereyken, ağa arkasından kinayeli biçimde seslendi.

“Keşke dün, güzellikle verseydin! Gece rahat uyurdun!”

Házım durdu. Geriye döndü ve tekrar yanına geldi Gerdo Ağa'nın. Gerdo haince sırıtırken Házım soğukkanlıca önce yere baktı, sonra başını kaldırdı... Ve hışımın suratına tükürdü. Gerdo beklemediği bu tepkinin ardından eliyle yüzünü siliyorken Házım yürüdü çıktı. Peşinden Gerdo kapısının önüne çıkıp adamlarının bu olayı görüp görmediğine baktı. Normal görünüyorlardı. Tekrar içeri girdi.

Ertesi sabah Házım, o lohusa hâliyle karısı ve kucağında küçük bebeği Merve'yle birlikte şehre doğru yürümeye başlamışlardı. Cebinde bir tomar para olsa da malsız, mülksüz,

iki kuru bohça ve dönüşmüş de olsa biraz ümitle... Birkaç gün içinde İstanbul'a varabilirsenler, en azından hayata tutunma şanslarını artırmış olacaktı...

Yürümeye başladıklarında gün henüz ağarmış, toprak en güzel kokularını sürünmüş, ağaçların geniş yaprakları arasından süzülen gün ışığı en parlak hâliyle aydınlatıyordu bu küçük aileyi. En son dönemeci dönmeden durdu Házım. Merve'yi karısının kucağından aldı.

Sanki onu anlıyormuşçasına "Bak kızım, bura senin köyün. Bu son görüşün." derken bir yandan da kızının yüzünü köye doğru çeviriyordu "Bu düzen değişmeden bir daha buralara gelme. Bu bizim kadar senin de hicretin olsun. Allah seni kimselerin kara vicdanına terk etmesin! Karşına ömrün boyunca hep iyileri çıkarırsın!"

Karısı Házım'ın yanına sokulup öylece baktı. Bir yandan gözyaşlarını siliyor, bir yandan da özgüven kazanmış bir tay gibi dikleşiyordu.

"Házım!" dedi "Bir daha dönmeyecek o kız buraya, dönmeyecek!"

Şehre ulaştıklarında öğle olmuştu. Terminalde bir köşede, annesi Merve'yi emziriyordu. Házım ise elleri arkada bağlı, ileri geri kendi kendine söylenerek yürüyordu.

Sonra birden durdu. Genç karısının yanına geldi ve yere çömeldi. Dizlerini büküp kollarını dizlerinin üstünde uzatarak hareketsiz kaldı bir müddet. Sanki içinde, koparmaya çalıştığı ama bir türlü beceremediği bir sıkıntı var gibiydi. Bakışları donuk ve nefret doluydu. Karısı ise bebeğinin karnını doyurmuş, anlamsız gözlerle Házım'ı izliyordu.

Sanki "Vazgeçtim, gitmiyorum!" diyecekmiş gibi duran kocasına ürpererek baktı.

Yaklaşp, başını hafifçe kocasının omzuna dayadı. Házım irkildi birden. Pek alışık olduğu bir durum değildi böyle baş başa diz dize! Üstelik kucakta bir bebe ile! Ama o aldırış etmedi. Daha da sokularak usul bir ses tonuyla mırıldandı.

“Her şey çok güzel olacak Házım, çok güzel olacak!”

O da karısına doyamamışçasına bakıyor ve eliyle yazmasını düzeltirken şefkatle konuşuyordu.

“Çilekli patiğim! Allah’ın izniyle, sonunda bütün dertlerin bitecek. Üzülme!”

Otobüs tıslayarak yanaştı. Pek yeni olmayan, ama temiz görünümlü bir otobüstü. Çok da önemli değildi. Bu otobüsle Van’a kadar gidecek, oradan başka bir otobüse geçeceklerdi.

Muavinin “Van yolcusu kalmasın!” çığırtmaları arasında otobüse bindiler.

Kısa bir süre sonra otobüs hareket etti. Zap Suyu’nun kenarında kıvrılan yoldan, vadilerin içinden, köylerin arasından geçtiler. Házım ve ailesi belki de bir daha göremeyecekleri topraklarına hüzünlü bir bakışla veda ediyordu.

Memleket Yolunda Bir Asker

Fanus | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Beni psikolojik olarak sarsmış olan olaylardan sonra nihâyet büyükşehre tayin olmuştum. Garajdan bir otobüse binip Van'a geçecek, oradan da eğer bulabilirsem uçakla, bulamazsam başka bir otobüsle İstanbul'a gidecektim.

Terminalde başlarda çok kalabalık yoktu. Ama otobüsün hareket saati yaklaştığında yolcular artmaya başladı. Benden başka asker var mı diye etrafa baktım ama kimseyi göremedim. Eğer bulabilseydim otobüste iki ayrı yerde oturarak herhangi bir acil durumda birbirimize destek olabilirdik. Fakat çevrede muhtemelen büyük şehirlere çalışmaya gidecek birkaç genç ve genellikle birçok yöre vatandaşı aile vardı. Askere benzeyen kimseyi göremedim. İçlerinde bir aile benim özellikle dikkatimi çekmişti. Bir karı koca ve kucaklarında bir bebekleri vardı. Bitkin hâlde görünüyorlardı. Ama yan yana çömelmiş vaziyette, karısı kocasının omzuna başını koymuş, hem bakışıp hem dertleşiyorlardı. Şaşırmıştım. Çünkü böyle karı koca yakınlaşması buralarda pek rastlanabilen bir şey değildi.

Nihâyet Van otobüsü tıslayarak yanaştı. Bindik ve kısa bir süre sonra otobüs hareket etti. Şehir çıkışında Jandarma kimlik kontrolü için otobüsü durdurdu. Otobüste muhabbet eden herkes sustu.

Hem nüfus cüzdanım hem de askeri kimliğim yanımdaydı. Kimliklere bakarken üzerinde “Üsteğmen Barış...” yazan subay kimliğimi gösterince benimle ilgilenmediler bile. Diğer yolcuların nüfus cüzdanlarına baktıktan sonra şüphelendikleri bir yolcunun bagajdaki valizini kontrol etmek istediler. Ondan da bir şey çıkmayınca, çok geçmeden yolculuğumuza devam ettik.

Yol kenarındaki jandarma kontrol noktasını geçtikten kırk beş dakika sonra otobüs bir kez daha durduruldu. Herkes yine sustu. Fakat bu sefer otobüse binenler askere pek benzemiyorlardı! Otobüsün etrafında her yöne yayılmış bir sürü silahlı ve yüzleri puşili adamlar vardı. Buna benzer olaylar çokça yaşanıyordu son günlerde ve şehit edilen arkadaşlarım vardı. Subay olduğum anlaşılırsa öldürüleceğimden emindim. Bir elimi bu ihtimale karşı ceketimin altında, ağzında mermisi sürülü beylik tabancama attım ve parmağım tetik muhafazasında beklemeye başladım. Yine de soğukkanlı olmaya çalışıyordum. İçeri girenlerden biri herkesin duyacağı biçimde bağırdı ama onun yüzü diğerleri gibi değil, puşisi boynunda açıldı.

“Kimse yerinden kalkmasın! Kimlikleri çıkarın!” dedi ve ekledi “Biz sizin için çalışıyoruz, siz de yardım edeceksiniz! Üstünüzde değerli ne varsa onları da ortaya koyun. Davamız sizin için!”

Ardından otobüsün içinde tek tek kimlikleri kontrol etmeye ve para ile değerli eşyaları belinden sarkan torbasına doldurmaya başladı.

Bir yandan da verilenlerle yetinmeyerek “Ne varsa ver, ne varsa, ne varsa!” diye üsteliyordu.

Terminalde dikkatimi çeken aile benim hemen önümdeki koltuklarda oturuyordu. Nedense adam çok tedirgindi. Pek de hoş olmayan bir ifade ile bakıyordu silahlı adama. Bu durum onun da dikkatini çekmiş olacak ki, sertçe adamdan kimliğini istedi ve ayağa kalkmasını söyledi. Bu sırada ben, sol elimde kimliğim ve birkaç banknot ile onların hemen arkasındaki cam kenarında oturuyor, diğer elimse tetikte beklemeye devam ediyor, onları izliyordum.

Eşkıya, yanında bebekli karısı olan öndeki adamın kimliğine, verdiği bir miktar paraya ve sonra da yüzüne baktı.

“Házım!” dedi “Sende epey var demek ki! Üzerinde daha ne kadar varsa çıkar!”

Benim şaşkın bakışlarım arasında Házım isimli adam umulmadık bir tepki verdi. Canına tak etmiş gibiydi.

Eşküyaya haykırır şekilde “Ne istiyorsan aldın. Yetmedi mi! Daha canımızı mı alacaksın?” diye bağırды.

Eşküyaya ise onun sözlerini duymamış gibi, hiç istifini bozmadan tüfeğini Házım’ın karısının kafasına doğrultarak! “Nereye böyle ailece?” diye sırtarak sordu kadına.

Bir kıvılcımla parlayacak barut hálíne gelen Házım, niháyet bu harekete dayanamayıp karısına doğrulmuş namluyu savurarak, öne atıldı. İki elinin ayasını kullanarak adamı tüfeği ile birlikte geri ittirdi. İçerideki kargaşayı gören diğer silahlı adamlar hemen içeri doluştular ve Házım’ı karga tulumba dışarı çıkardılar. Bu arada karısı çığlık çığlığa bağırıyordu.

Házım “Elif sen dur!” diye seslense de, o da bebeği kucağında peşlerinden indi.

“Durun, ne olur durun!” diye yalvarıyordu ama dikkate alan yoktu.

Ben yavaşça elimi belimden çekip, ağır adımlarla otobüsün koridoruna çıktım ve arkalarından kapı girişine kadar yaklaşıp olanı biteni takip etmeye çalıştım. Tek başıma bu kadar silahlı adamla mücadele edemeyeceğimi düşünerek kahroluyordum. Ama her ihtimale karşı bir fırsat yakalayabilmeyi ve aşığıya inen aileyi otobüse döndürebilirimse süratle otobüsü hareket ettirebilmeyi umuyordum.

Şoföre dönüp usulca “Ben söyler söylemez hareket edeceksin.” dedim.

Otobüs şoförü dudak büküp “Sen ne diyorsun!” dedi “Ölmeye niyetim yok benim!”

Risk alıp ceketimi hafifçe araladım ve kaşlarımı çatarak tabancamın namlusunu gösterdim.

Usulca ama sertçe “Eğer dediğimde hareket etmezsen seni ben öldürürüm!” dedim.

Elbette öldürmezdim. Neyse ki otobüs şoförü de beni ele vermedi ve başını korkuyla ve olur verir biçimde salladı. Bu sırada Házım'ı sürükleye sürükleye götürüp liderlerinin karşısına diktiler. O da Házım'ın suratına sertçe tükürdü.

“Sen buraların adamısın be adam! Yardımcı olacağına neler yapıyorsun böyle! Bizim davamız sizin davanız.” dedi.

Házım dik duruşunu hiç bozmadan ve yüzündeki öfkeli ifade ile “Böyle dava adamlığı mı olur! Sizin yaptığınıza eşkıyalık denir. Ne davasından bahsediyorsunuz? İki günde neyimiz varsa aldınız. Elimde avucumda ne varsa hem de!

Bırakın sizin için çalışıyoruz sahtekârlığınızı da kime kulluk ettiğinize, neye hizmet ettiğinize bakın şerefsizler!” diye haykırdı!

!!!

Tek bir el silah sesi duyuldu!

Házım yere yığılmıştı!

Karısı Elif şoka girmiş öylece bakıyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra liderleri kaşlarını çatarak “Gidiyoruz!” dedi arkadaşlarına.

Hızla terk ettiler otobüs mahâllini...

Elif nefesini tutmuş, çaresizce kocasının cansız bedenine bakıyor, içinden gelen çığılı tutmaya çalıştığından sadece kısık bir inleme duyuluyordu. Ben bu esnada otobüsten indim. Diğer yolcular ise ne yapacaklarını şaşırılmış hâldeydiler.

Elif şokun tesiriyle kaskatı kesilmiş, her an devrilecekmiş gibi sallanırken, yaklaşıp bebeği aldım kucığından. Elif irkilerek önce bana baktı, sonra kendine döndü ve yerde yatan kocasına sarılıp hıçkırıklara boğuldu. Kucığımda bebekle beklerken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken “Bunun için miydi!” diye mırıldandım “Ne için ölüyorlar! Ne için ölüyoruz! Hepimiz ölüyoruz! Neredesin Allah’ım!”

İkinci Cilt | Yirminci Bölüm

Kâğıt Helva

Fanus | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

“Kontrol bende!” dedi Sevda “Bu kez ben ısmarlayacağım!”

Eski Kadıköy iskelesinin önündeki bir seyyar satıcıdan kâğıt helva aldılar ve arsızca ısrarak neşeyle yürümeye devam ettiler. Bir ara koluna girmiş vaziyette olduğu Erdem durunca, o da attığı adımın etkisiyle onu kolundan çekmiş gibi oldu.

“Sevda bir saniye!” dedi.

“Kime bakıyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu Sevda.

Bir sahil kahvecisinde oturmuş çay içmekte olan sırtı dönük adamı ve karşısındaki güzel kumral kadını gözleriyle işaret etti. Genç kadının göz çukurlarından yanaklarına ve oradan gamzelerine doğru uzanan çilleri âdeta kol kola girmiş yöresel bir halk oyununu oynar gibiydiler.

“Şurada oturmuş çay içenleri görüyor musun?” diye sordu.

“Evet!” dedi Sevda.

“Adamı bir yerden tanıyor gibiyim!”

Sevda “Emin misin?” diye sordu “Rahatsız etmeyelim insanları!”

“Yok canım!” dedi Erdem “Ne rahatsız edeceğiz!”

Bu sırada Erdem cep telefonunun titreşimini hissedince durdu. Cebinden çıkardı ve “Buyrun!” diye cevapladı.

Sevda telefonun karşı tarafında konuşanın bir bayan olduğunu dışarıya sızmakta olan sestten fark ediyor ama ne konuştuğunu anlayamıyordu. Dikkatini Erdem’in konuşmalarına kaydırdı.

“Şu anda müsait değilim Şule Hanım!”

“...”

“Anladım ama şu anda müsait değilim, lütfen daha sonra tekrar arayın!”

“...”

“Size de iyi günler.”

Erdem son sözünü söyler söylemez telefonunu kapatıp tekrar cebine koyarken onu merakla izlediğini fark ederek neden öyle baktığını anlamak istercesine Sevda’ya “Ne!” diye kısaca sordu.

Sevda “Kimmiş arayan?” dedi imalı imalı!

Onun bu sorusunun altında yatanın sevdiğini kıskanmaktan kaynaklandığına emindi Erdem!

Tadını çıkarırcasına “Sen beni kıskandın mı bakayım?” diye muzipçe sordu.

“Ne kıskanacağım be!” dedi Sevda “Yanımda bir kıza sonra görüşelim, müsait değilim diyorsun. Kimmiş diye sormaz mıyım?”

“Sen bana güvenmiyor musun?”

“Güveniyorum tabi ki ama...”

“Ama’sı falan yok, eğer güveniyorsan kimmiş diye sormana gerek yok!”

“Adını bile söyledin Şule diye! Tanıyorsun demek ki!”

“Kendisi söyledi adını, bankadan teklif...” derken bu kez Sevda’nın telefonunun melodisi çalınca ikisi de birbirinin gözünün içine gülümseyerek baktılar. Bu kez Sevda telefonunu açtı ve “Alo!” dedi.

Sanki aynı şeyler tekrar yaşanıyordu. Konuşanın bir erkek olduğunu anlamış ve Sevda gibi Erdem de arayanın kim olduğunu anlayamamıştı. Merakla ona bakarken sırf daha da meraklınsın diye, Sevda birkaç adım öteye giderek kısık sesle konuştu ve telefonu kapatarak çantasına koyup tekrar Erdem’e doğru yanaştı. Erdem merak içerisindeydi ama biraz önce söylediklerini de unutmamıştı elbette.

Yine de dayanamayıp “Kimmiş arayan?” diye sordu.

“Bana güvenmiyor musun Erdem? Güveniyorsan kimmiş diye sormana gerek yok!” diye kinayeli bir şekilde gülümseyerek cevapladı Sevda.

“Sadece merak ettim, konuşurken bana arkamı döndünde!”

“Öyle mi yaptım! A a! Hiç farkında değilim!” dedi.

“Anlaşıldı, intikam alacaksın, tadını çıkar Sevda!”

“Aşkım benim, kıskanmana gerek yok!”

“Yok, kıskanmadım ama benim yanımda konuşsaydın keşke!”

Onun daha fazla meraklanmasını istemedi.

“Bizim Kâni Hocaydı! Yapay zekâ konusuna yönelik bir konferans varmış. Benim yarın ona katılmamı istedi.”

Erdem bir kelime daha söylemek istedi ama vazgeçti. Sevda mutlu bir şekilde gülümsemeye devam edince Erdem'in içi rahatladı ve başka bir şey sormaya yeltenmedi.

Bu sırada sahil kahvehanesini hatırlayıp döndüler. Ama oradakiler çoktan kalkıp gitmişlerdi.

Sevda ile Erdem kâğıt helvalarının kalanını bir yandan ısıtırıp bir yandan da sahil boyu yürümeye devam ettiler. Kadıköy her zamanki gibi kalabalık ve aceleci insanlarla doluydu. İskelele yaklaşınca kalabalıktan biraz olsun sıyrılmak için denizin kenarındaki demirlere yaslandılar. Dalgın dalgın yaklaşan şehir hatları vapurunu seyretmeye başladıklarında bir martı süzülerek gelip Sevda'nın elindeki kâğıt helvanın son parçasını profesyonelce kaptı.

Hiç beklemediği bu hareket onu korkutmuştu. Sevda'nın ani çığlığına Erdem kakhahalarla cevap veriyordu.

“Yapay zekâyımı! Sen martılardan öğren zekânın alasını!”

Yaprak Sarması

Fanus | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Haşlanmış beyaz lahana parçaları önümde açık, bir kapta dolma harcı hazır olduğu hâlde oturmuş, iki elimi çeneme yaslamış dirseklerim masada, gözlerim kapalı, radyoda çalan müzikle kendimden geçmiştim. Kulağımsa aynı zamanda içeriden gelmesini beklediğim telefon sesindeydi.

Aniden annem içeri girdi.

“Kız bitirmedin mi daha? Yoksa yine bayıldın mı?” diye sordu.

Bir anda kendime geldim ve sarmaya devam ettim. Annem de müziğin sesini kısıp yanıma oturarak yardım etmeye başladı.

“Baban bir doktora getirsin artık seni kızım!” dedi “Bu kadar sık bayılman hayra alamet değil!”

Bu konuda konuşmak bile beni rahatsız ediyordu.

Duymazdan gelip “Bitiriyorum anne, az kaldı!” dedim.

“Belli belli!” dedi alaylı bir sitemle “Tencerede üç tane sarma var!”

Gülümsedim ve sarmaya devam ettik.

“Anne!” dedim “Kaç aydır kontör almayınca cep telefonum aranmaya da kapandı. Ben yokken Erdem evden ararsa babama söyleme! Ders notlarını hocadan alıp fotokopisini çekecek, sonra beni arayacak teslim etmek için. Babam duy-masın yanlış anlar!”

Annem aklımdan geçenleri anlamış gibi önce gözlerini kaldırıp bana baktı, sonra önüne eğip sarmaya devam etti.

“Sen de babanı kızdırma!” dedi “Nişanlısınız diye ikide bir aramasına da gerek yok.”

“Kız anne!” dedim “Sen babamla nasıl evlendin?”

Annem gayet soğukkanlı biçimde “Baban beni görmüş. İstetti. Ben de vardım.” dedi.

“Hiç görüşüp tanışmadınız mı?” diye sordum.

“Görüştüğümüz tanıştık tabii.” dedi.

“Nasıl oldu anlatsana.” dedim.

“Ben onu tanımaya başladığımda...” dedi “abine hamileydim.”

“Ne!...” dedim “Evlenmeden hamile mi kaldın sen?”

“Saçmalama!” dedi annem.

“E hamileydim dedin!”

“Babanı tanımaya başladığımda hamileydim dedim. Babanı tanımaya evlendikten sonra başladığımı anlatmaya çalışıyorum sana.”

“Evlenmeden önce hiç konuşmadınız mı?”

“Konuştuk.”

“Ne konuştunuz?”

“O bana seni istetecem dedi. Ben de tamam olur, istet dedim.”

“Başka?”

“Başka bi şey yok, o kadar.”

“Demek ki eskiden olsa, hiç görüşemeyecektik Erdem’le!”

“Kızım bak.” dedi “Şimdi zaman da farklı, insanlar da. O zaman âdetler böyleydi. Nerdee! Biz gezeceğiz dolaşacağız da! Nişanlanan kız senin gibi evde fazla saklanmazdı eskiden. Okuyor olmasaydın baban asla izin vermezdi bu duruma.”

Her şeye rağmen babamı çok severdim. Babam da beni... Duygularını çok belli etmese de üniversitede fizik bölümünü kazandığım gün benimle gurur duyduğunu söylemiş ve bundan o kadar mutlu olmuştum ki. Eğer bana çok güvenmeseydi Erdem’le nişanlanmamıza karşı çıkacağına emindim. Ama öyle olmadı. Kararlarıma hep saygı duydu. Ama ben kendime o kadar güvenmiyordum. Hem başıma daha önce gelenlerin etkisiyle Erdem hakkında bile arada bir kuşkuya düşüyor ve hem de mutlu olup olamayacağıma emin olamıyordum.

Bu düşüncelerle “Mutluluk nedir anne?” diye sordum.

“Doğrusu şu ki kızım!” dedi “Doğru bildiğin yoldan ayrılmayacaksın! Ama her şeyi de görmeyecek, duymayacaksın ki mutlu olasın.”

Pek benimsememiştim ve açıkçası pek de anlamamıştım.

“Anne!” dedim “Bir erkeğin seni gerçekten sevip sevmediğini nasıl anlarsın?”

“Anlayamazsın!” dedi “Evlendikten üç ay sonra hamile kaldım ben. Hamilelikten önceki üç ay boyunca baban bana çok ilgi gösterdi. Öyle ki yanımdan ayrılmak istemezdi. Ben

de öyle tabi. Ama hamile kaldıktan sonra ne kadar evhamlı, ne kadar gururlu, ne kadar çocuk olduğunu anladım. Erkekliğini sanki yeni ispat etmiş gibiydi. Sonra sonra başka kötü ya da iyi huylarının da farkına vardım. Ne kadar merhametli olduğunu mesela...”

Bir an sustu annem... Sonra devam etti.

“Onun da kendine göre huyları olacak ve sen bunları evlendikten sonra ancak fark edebileceksin. Sonra seni de etkileyecek. Senin davranışların da yeni bir şekil alacak. Birbirinizi etkileyeceksiniz. Ne kadar birbirinize uyumlu davranırsanız o kadar mutlu olacaksınız. Ama bir kadının erkeğine, bir erkeğin de kadınına asla yapmaması gereken şeyler vardır.”

“Nedir onlar?” diye sordum.

“Bir erkek karısına değer verdiğini başkalarının önünde hissettirmeli her zaman. Sen de mesela onu başkalarının yanında utandırmayacaksın. En önemlisi onu kendine, kendini de ona alıştıracaksın. Kuru sevgi laflarının bir anlamı yok kızım! Birbirinize alışmanız daha değerlidir.”

“Peki anne!” dedim “Evlenmeden önce hiç mi birbirimize uygun olup olmadığımıza bakmayacağız? ”

“Bakarsın!” dedi “Bakman lazım! Ama birbirine uygun olmak birbiri ile illa ki her konuda aynı olmak değildir.”

“Nasıl yani!”

“Birbiri ile aynı olmak mümkün değil!” dedi “Birbirini tamamlamaktır önemli olan! Birinde olmayan öbüründe olursa, bu daha değerlidir. Biriniz kuş severseniz, öbürünüz çiçek. Önemli olan aynı şeyi sevmek değil, biriniz gül öbürünüz bülbül olmaktır.”

“Vaay anne!” dedim “Lafa gelince şair gibisin! Ama benim eve kuş almama da, balık almama da, köpek almama da karşı çıkıyorsunuz. Hem babam hem de sen!”

Bu arada annem dolma tenceresini alıp, mutfak tezgâhına koydu.

“Annee!..” diye seslendim.

“Efendim!”

“Cevap vermedin!”

“Bırak şimdi hayvanı da, kapuskalıkları dolmaların üstüne koy.” derken telefon çaldı.

Koşarak telefonu açıp, heyecanla “Erdem!” dedim.

“Annemi ver kızım!” dedi!

Nefesin Kalbi

Fanus Tanıklığı | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

İçindeki isyan “Yeter! Neden hep ben!” diye fısıldayıp duruyor ama ardından “Hepimiz suçluyuz! Giden değil kalan acı çekiyor ve bunu hak ediyor!” diye mırıldanıyordu. Git geller arasında olgun ve düşünen yanı arada bir “Tüm bunlar senin tekâmülün olamaz mı?” diye de soruyordu. İşte bugün hava soğuktu. Hissetmemiş olsa, soğüğün onun için bir anlamı olmazdı! Onu hissedenlerin anlattıklarına ise hiçbir anlam ve önem veremezdi! Ama üşürse... Eğer üşürse, soğüğün ne olduğunu anlatılan gibi uzaktan değil, doğrudan hisseder, gerçekten anlardı! Parkasını giyer, kendini de düşmanını da tanırdı!

Önce sıkıldığı dişlerini gevşetti. Biraz daha az titriyordu şimdi. Sonra gözlerini kısmayı bıraktı. Biraz daha rahatladı. Omuzlarını serbest bıraktığında neredeyse üşümeyecek hâle gelmişti.

Hayal kurmaya başladı. Gözlerini kapadığında artık üşümüyor, üstelik karşısında bir odun ateşi yanıyordu. Yüksekçe bir yerde ılık bir rüzgâr esiyor, ufukta gizlenmeye çalışan güneşin fısıldadığı kadarıyla akşam oluyordu. Ateşin etrafında ise sevdikleri... Elif... Ve Merve!

Özlem ve acı yıkıyordu tüm direnişini. Dayanamadı. Açtı yine gözlerini. Hâlâ sabah saatleriydi ve üşüyordu.

Başını yukarıya doğru kaldırıp “Bana da, bize de bunu nasıl yaparsın!” dedi “Keşke gerçekten anlayabileceğim bir din göndermiş olsaydın! Yalancıların elinde koz, cahillerin dilinde sığınak olan kendi uydurdıkları ve bugüne hiçbir izdüşümü olmayan bir din değil! Benim acılarımı yok edecek bir din!”

Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini yosun bağlamış olan mor ve yeşil cümbüşü kayalara dikmiş ve hızla vuran dalgaları sayarcasına sahil boyu yürümüştü. Çevresinde emniyetli bir yer aramakta olan martıların kaçışmalarını umursamadan kayalıklara doğru ilerledi. Kayalardan en büyükçelerinin birinin üzerine çıkıp oturdu ve denize bakar vaziyette daldı gitti.

Ara sıra sert dalgalar hızla gelip sahile vuruyor, köpükler saçarak yüzüne su damlaları çarptırıyordu. O ise soğuk havaya rağmen pek umursamıyordu. Âdeta soğuk eşığının bu kez diğer ucuna geçmiş ve bir kez daha hissetmemeye başlamıştı. Giderek hızlanan ve büyüyen dalgaların delik şemsiyesi rüzgârla da birleşince kulaklarını kızartıyordu. Gerçekte vücudu üşüyordu. Hatta titremeye başlamıştı. Ama sanki bedeni onun değilmiş gibi hiç mi hiç umursamaz bir hâldeydi. Artık hayat ona tamamen anlamsız geliyor, yaşaması için hiçbir sebep kalmadığını düşünüyordu.

Cebinden bir sigara paketi çıkardı. Sol elinin işaret parmağına paketin üstünü hafifçe vurarak bir dal sigarayı açığa çıkarıp dudaklarıyla yakaladı. Paket hâlen elinde dururken, diğer eliyle cebinden çakmağı çıkarıp ağzındaki sigarayı yakmaya çalıştı. Rüzgâr yüzünden çakmak bazen hiç alevlenmiyor, bazen de sigarasını yakacak kadar yanar hâlde kalmıyordu. Birkaç defa deneyip yakamayınca önce çakmağı,

sonra ağızındaki sigarayı ardından paketi denize doğru biraz da kızgınlıkla fırlattı. İki kolunu dizlerinde, ellerini bacak aralarında, parmaklarını da birbirine geçirerek birleştirdi. Deniz kenarında değil sanki denizin üzerinde, boşlukta oturur gibi tekrar uzaklara dalıp gitti.

“Sana yalvarıyorum.” dedi “Duy sesimi... Artık ya bana bir yol göster ya da al canımı! Yok olup gideyim yokluğun zindanına!”

Az bir süre geçmeden çok kuvvetli bir dalga geldi ve oturduğu kayanın tamamını silip süpürdü. Belden aşağısı sıyrılsıklam olunca derin düşüncelerinden koptu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak ıslandığından, iyice kayganlaşan kayanın üzerinde doğrulmaya çalışırken ayağı kaydı ve denizin içine doğru yüzüstü düştü.

Sürüklenirken elleriyle kayayı son anda tutabildi. Doğrulanabilirim diye düşünürken ikinci bir büyük dalga üzerinden geçti. Bütün gücüyle hâlâ kayayı tutabiliyor olsa da sıyrılsıklam olmuş ve bacakları denizin içinde kalmıştı. Kayganlığı yüzünden bir türlü yosun tutmuş kayanın üzerine çıkmayı başaramıyor ve giderek daha çok kayıyordu.

Çırpınışları arasında sert dalgalar daha da sıklaşmaya başladı ve sonunda tuttuğu kayadan da koparak tamamen suya gömüldü. Yüzerek başka bir istikametten dışarı çıkmayı deneyecekti ama deniz sanki kudurmuş gibiydi. Azgın dalgalar yüzünden ne doğru dürüst su üstünde kalabiliyor ne de istediği tarafa gidebiliyordu. Dalgalarla beraber kâh kıyıya doğru sürükleniyor, kâh çekilen suyla karadan uzaklaşıyordu. Tek yapabildiği her iki dalga arasından istifade ederek nefes alabilecek fırsat bulabilmesiydi. Her büyük dalga daha geldiğinde bir süre buz kesen suyun içinde debeleniyor, ardından kafasını yukarı çıkarıyordu.

Yine böyle bir dalga onu örttüğünde, başını tekrar yukarıya kaldırabilmek için, kulaklarına vuran uğultunun geçmesini bekledi. Ama bu kez bir türlü kafasını çıkaramadı. Üstelik suyun içinde irkildi. Çünkü gözünün önünde, bir miktar kanın dağılmakta olduğunu fark etmişti. Dalga onu sürüklerken kafasını kayalara çarptığını ama fark edemediğini anladı. Çok üşüyor ve nefes alamıyordu. Yaralandığının farkına varmış olmanın da bilinciyle çok şiddetli bir sancı da tüm zorluk ve acılarına eklendi.

Başını çarpmasına neden olan dalgadan buyana bir türlü nefes de alamamış olmasının tesiriyle ümidini kaybetmeye başladı. Yönünü tamamen kaybetmişti. Acaba buraya kadar mı, diye içinden geçirse de hâlâ son bir çare olmalıydı! Hâlâ düşünme yetisi ve korkuları vardı. Böyle mi olacaktı sonu! Ciğerleri sert tepkimeler vermeye başladığında bilinçsizleşmeye başladığını anlıyor ama hâlâ kesintili olsa da çabılıyor, çare arıyordu. Az önce ne kadar büyük sorunları ve hayattan vazgeçmişliği olan bir adam olmasına rağmen, şimdi o sorunları hiç olmamış gibi ikiyüzlüce sadece hayatta kalabilme çabasına girmişti.

Olmuyordu, olmadı! Sonunda kendini tamamen bıraktı denizin kucığına... Vücudu bir bütün hâlinde sarsılmaya ve tuzu genzinde biraz daha yoğun hissetmeye başlarken tamamen teslim oldu.

Ama daha bitmemişti. Bir anda saçlarından çekildiğini fark etti. Ardından da su yüzüne çıkarıldığını... Ve derin bir öksürmeyle birlikte nefesine kavuştu. Bedeni hâlâ suyun içinde olduğu şekliyle birisi tarafından çekilerek denizden çıkarılmaya çalışılıyordu. Kurtaran kişiye yardımcı olmak için elleriyle suyu geri geri itmeye başladı. Az sonra bir

başka kayanın üzerine çekildi ve ardından da emniyetli bir mesafeye kadar kucakta taşındı.

Tuzdan ve soğuktan kızarmış gözlerini aralarken onu çıkaran kişi bir yandan belindeki ipi aceleyle çözüyor, diğer yandan soruyordu “İyi misin Barış?” diye.

Titreye titreye “İyiyim iyiyim! Sağ olun!” dedi biraz da şaşkınlıkla ve ekledi “Beni nereden tanıyorsunuz?”

Kendi yaşıtı olan uzun boylu esmer adam ne söyleyeceğini bilemez biçimde, dudaklarını bulamadığı harfleri arar gibi oynattı ve ardından hızlıca “Benim Barış? Hatırlayamadın mı beni?” diye sitemle sordu.

“!...”

“Benim ben... Erdem... Çocukluk arkadaşın!”

“Erdem mi? Çocukluk arkadaşım mı?” diyerek kesik bir “Peh!” sesiyle güldü ve ekledi “Sen Erdem değilsin, ne yapmaya çalışıyorsun?”

Bir süre birbirlerine öylece anlamsız anlamsız baktılar.

Çok uzatmak istemeyen adam “Hadi arabaya binelim, bir sağlık ocağına gidip başına baktıralım. Sonra benim eve uğrayıp üzerimizdekileri değiştiririz.” dedi.

Yolun kenarında duran arabaya baktı. Biraz tereddüt etse de “Nasıl olsa her şey ortaya çıkar!” düşüncesiyle arabaya binmeye karar verdi ve “Gidelim bakalım çakma Erdem!” dedi “Ama senin değil benim eve!”

Adam “Peki tamam” diye gülererek yanıtladı ve arabaya binip yola koyuldular.

Giderken yol üzerinde bir dükkândan aldıkları penyeleri üzerlerindeki ıslak gömlekleri çıkararak giydiler ve tekrar

yola devam ettiler. Sağlık ocağında röntgen filmi çektirilmesi istense de sadece iki tel dikişle ve yaralı bölümü sardırarakla yetindi Barış.

Ona dikiş atılırken adam gülererek “Yaa Barış!” dedi “Gün döner, hesap döner derler! Hep benim mi kafam yarılacak!”

“Aman Allah’ım! Bu kadarı da fazla!” diye düşündü. Bunu nereden bilebilirdi ki!

Önce anılarındaki horoz şekeri yediği günler geldi aklına. Sonra babaları... Ve ardından hayatının tüm flú kareleri tamamlandı ve denizde başını çarptığı travmanın etkisinden kurtuldu. Geçici hafıza kaybı sona ermiş, unutmaya çalıştığı tüm acılarını, hüznlerini hatırlamıştı. Kocaman adam, bir çocuk gibi ağlamaya başladı ve Erdem’in boynuna sarıldı.

“Erdem!” dedi “Öyle çaresizim ki! Başıma neler geldi bir bilsen!”

Erdem, yıllardır görmediği arkadaşını kucakladı.

“Ne oldu bilmiyorum ama hepsi düzeler inşallah!” dedi.

“Düzelmez!” dedi Barış “Allah beni öyle bir terk etti ki!”

Barış’ın koluna girip sağlık ocağının alt katına indirdi. Erdem kendi sıkıntısını unutmuş, onun için endişelenir olmuştu.

Házım'ın Emanetleri

Fanus Tanıklığı | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Kucağındaki küçük kızıyla konuşuyordu. Daha dördüneydi. Onu hiçbir zaman bir başkasının kızı olarak görmemişti. O kadar neşeliydi ki ömür boyu böyle kalsa diye içinden geçirirdi hep.

“Kızım! biz şimdi nereye gidecekmiz? Söyle bakayım!”

“Anneye!”

“Eveet! Anneye gideceğiz. Sen onun yanaklarından öpüp sonra ne diyeceksin ona?”

“Anneciğim diyeceğim.”

“Başka ne diyeceksin?”

“Seni çok seviyorum, diyeceğim.”

“Aferin benim akıllı kızım! Annen de seni çok seviyor.”

Kızını kucağına alıp kapıya doğru yöneldi. Giderken sürekli sorular soruyor, Barış da onları cevaplıyordu. O küçük yaşına rağmen muhabbeti o kadar tatlıydı ki!

Hastanede birkaç koridor geçtikten sonra nihayet odasının önüne gelmişlerdi. Kapıyı yavaşça açtı.

Orada, loş bir ışıktaki pencere kenarında oturuyordu. Bir

eski sandalye üzerinde, karşıdaki başka bir pencereye doğru bakar hâldeydi. Onların içeri girdiğini fark edince yavaşça yüzünü çevirdi.

“Hoş geldin Házım! Bak kızımız bugün hiç ağlamadı!” diyerek ayaklarının üzerine uzattığı büyük plastik bebeği gösterdi.

Sonra aynı odada bulunan diğer bir kadına sevinçle seslendi.

“Sevda bak, Házım geldi! Kızımın babası!”

Anlamsız bakışlarıyla hayata küsmüş ve dünyasını âdeta terk etmiş gibi önüne bakan kadın hiç oralı olmadan kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Barış tekrar gözlerini Elif'e çevirdi.

Yüzüne pencereden yansıyan ay ışığı, gençken yaşlanmış görüntüsü veren yüzündeki tuhaf mutluluk ifadesini ve gamzeleri üzerine uzanan çillerini görünür hâle getirmişti.

Küçük Merve koşarak annesine sarıldı. Onu yanaklarından öptü ve “Anneciğim seni çok seviyorum!” dedi.

Elif'in şaşkın gözlerinden boşalan gözyaşları, küçük Merve'nin yanaklarına düşmeye başlamıştı. Barış da onlara yaklaşıp ikisini birden şefkatle kucakladı. Ama ileride neler olacağı hususunda hiçbir fikir üretmiyordu.

Barış, bilincini yitiren Elif'i, Házım'ın öldürülmesinden sonra hiç bırakmamıştı. İçindeki merhamet duygusunu takip ederek önce onu hastaneye yatırmış, sonraki dört yıl boyunca da Merve'yle baba kız gibi yaşamıştı. Bu arada Elif'in İstanbul'daki büyük ağabeyini arayıp bulmuş ve durumu ona da anlatmıştı. O da elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı.

Elif'in iyileşmesi için dört ay daha geçti. Aynı yıl eylül günlerinde Elif tamamen iyileşti. Ama eskiyi hatırlatacak hiçbir şey konuşmuyordu. Ağabeyi hariç diğer akrabalarını da görmek istemedi.

Barış, Elif'in sıhhatine kavuşmasına çok sevinmişti. Fakat bu sevinci ara tayin haberiyle yerle bir oldu. Bundan sonra onlardan ayrı yaşamak zorundaydı.

Birkaç ay kadar Elif ve Merve onun yanında kaldılar. Ağabeyi Üsküdar'da karısıyla ve onun doğumunda oksijensiz kaldığı için görme yetisini tam olarak kazanamamış kızı Seher'le yaşıyordu. Seher Merve'ye çok iyi ablalık yapıyordu. Elif de evi çekip çeviriyor onlara yardım ediyordu. Arada bir Barış'ın annesi de, kendisine babaanne diyen Merve'yi görmeye geliyordu.

Bir gün onları ziyaret için izne geldiğinde, kalbinin bile dillendirmesine müsaade etmediği bir şeyi, annesi ve Elif'in ağabeyi konuşmuş olarak, Barış'a dillendirdiler.

“Sen bu kızı al!”

Önceleri itiraz etti. Kimsesini tanımadığı, bilmediği zamanlarda bile böyle bir şeyi düşünmekten hep kaçınmıştı. Ama küçük Merve'nin sevgisi ve annesini babaanne, onu baba bilip her seferinde “babacığım” demesi içinin yağlarını eritiyordu. Elif'ten bir yanı hoşlansa da Házım'ın acı kaderi gözünün önünden hiç gitmiyordu.

Bir süre sonra Elif'in ağabeyi onu ikna etti ve Elif'in de utana sıkıla kabullenmesiyle sade bir nikâh töreni yaparak evlendiler. Bu süreç içerisinde hem abisi hem de abisinin dinî anlayışından olumlu yönde çok etkilenen Elif kocasına bahsetse de, o dinî konuları konuşmaktan hep kaçınıyor

içinde dinî teamülleri barındırmayan bir hayâtı tercih ediyordu.

Sorun bitmiş miydi? Elbette hayır! Sorunlar Üsteğmen Barış'ın, dosyasına konulması için tabur komutanına verdiği evlilik cüzdanı fotokopisinin, üzerindeki fotoğraftan dolayı suratına fırlatılmasıyla, başka bir boyut kazanacaktı! Ama Barış, speküle edileceğini düşünerek bu simülasyonun şimdilik fanus dışında kalmasını istedi.

İkinci Cilt | Yirmi Dördüncü Bölüm

Horoz Şekeri

Fanus Tanıklığı | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Cocukluk arkadaşlarıydılar. İkisi de aynı yaşta ve aynı okula gidiyorlardı. Her biri ailelerinin göz nuru, gelecek vadeden çocuklarıydı. İkisinin de karneleri hep pekiyi ile doluydu. Beş yıl boyunca aynı sınıftaydılar da. Birbirlerine o kadar alışmışlardı ki, okulda da dışarıda da bir yolunu bulup bir araya gelirlerdi.

Barış, annesi, babası ve ablasıyla şehir merkezinde bir apartmanda kendi dairelerinde oturuyordu. Babası bir fabrikada ustabaşı, annesi ise okulda hademeydi. Okulun yaz iznini denk getirir hep beraber otuz beş kilometre içeride olan köylerine giderlerdi. Babasının izni bitince Barış annesiyle okulların açılması yaklaşıpna kadar kalmaya devam ederdi. Ama bir süre geçtikten sonra şehri özlemeye de başladılar. Neyse ki Erdem'in de durumu çok farklı değildi de hem köyde hem şehirde pek ayrılmazlardı.

Onların akrabaları da aynı köyde yaşıyordu. Erdem'in ailesi okul zamanı merkezde aynı apartmandaki bodrum katında kapıcı olarak kaldıkları için hem köyde hem şehirde gizli kaçak bir araya gelirlerdi. Gizli kaçaktılar, çünkü babaları birbirleri ile arkadaşlık yapmalarından pek hoşlanmazdı.

Erdem'in köyde yaşayan dedesi ise herkes tarafından sevilen, sayılan, sözü dinlenir biriydi.

Erdem ve Barış ne zaman bir araya gelseler, ya hayvanların peşine koşar, ya derede veya bahçelerde hoplar zıplar ya da bir yere çömer isim değiştirmece oynarlardı.

“İsim değiştirmece” kendi aralarında icat ettikleri oyundu. Erdem, Barış olup onun gibi davranır veya Barış, Erdem olup onun gibi davranmaya çalışırdı. Bazen gülmekten kırılır, bazen taklitlerine kızar çocukça bir kavgaya kadar uzatır giderlerdi. Ama kavgayı sürdürmez bir şekilde dönüp barışırlardı.

Yine öyle bir yaz günüydü. Barış'ın babası, sağlık ocağındaki arkadaşı olan sağlık memuru izne gideceği için uğurlamaya gitmişti. Bunu fırsat bilen Barış, Erdem'lerin bahçesinde aldı solluğu.

O gün Barış, dirseklerinde kabuk bağlamamış yaraları olduğu için olduğu için ağaca çıkmakta biraz tereddütlüydü. Bu yüzden aşağıda kaldı. Erdem'se “Bismillah!” deyip tırmanmış ve armut ağacının üst dallarından birinin üzerine varmıştı. Üstelik daha yukarı, ta tepesine kadar tırmanmaya çalışıyordu. Fakat bir türlü en üstte kalmış birkaç olgun armudun asılı durduğu dala ulaşamıyordu. Barış ise aşağıda sabırsızlanıyordu. Dayanamayıp seslendi.

“Az sen kenarda bekle ya da aşağıya in. Taş atıp düşürecekim onları!”

Erdem hiç duymamış gibi hâlâ bir eliyle arkasındaki daldan destek alıyor, diğer eliyle yukarıdaki dala uzanmaya çalışıyordu. Barış yerden bulup eline aldığı taşlardan birini yine de fırlattı. Ama isabet sağlayamamıştı. Taş diğer taraftan yere düştü.

“Barış dikkat et! Bana vuracaksın!” diye onu uyardı Erdem.

“Merak etme sen kan kardeş!” dedi Barış “İyi nişancıyım ben!”

Elindeki ikinci taşı da fırlattı. Haklı çıkarırcasına armutlardan birine çarptı taş ve hatta kabuğunu biraz yaraladı. Ama dalından koparacak kadar etkili olmadı.

“Olmuyor, düşmüyor işte! Bırak atma! Ben şimdi alırım onları. Bekle az!” dese de Erdem’in bu sözleri onu daha da hırslandırmıştı.

O armudu, o almadan önce Barış düşürmeliydi! Alelacele yerden eline geçirdiği daha irice bir taşı daha, olanca gücüyle fırlattı!

Ama yukarıdan feryadı duyunca başından aşağıya kaynar sular döküldü. Korktuğu olmuş, Erdem’in kafasını yarmıştı.

Erdem dönüp “Merkepler burnuna osursun Barış!” diye bağırırken bir yandan da hırsıyla soluyarak aşağıya iniyordu. En alttaki dala geldiğinde vicdan azabıyla elini uzatıp yardım etmek istedi Barış. Ama Erdem sert çıktı ona!

“Bırak Barış yaa! Yardım falan istemiyorum. Atma dedim sana, sen gene de attın.”

Ne diyebilirdi ki? Haklıydı. Bir anlık hırsına, aslında kıskançlığına kurban gidip, arkadaşının kafasını yarmıştı. O geriye doğru çekilirken Erdem de son budağa bir ayağını basıp aşağıya atladı. Yere diz üstü çöktü. Elini başına sürüp avucuna baktı. Kanı görünce gözlerini Barış’a döndürüp kızgınlığını derin bir burun solumasıyla dile getirdi.

Sessiz kalmaktan başka ne yapabilirim, diye düşündü Barış. Aslında Erdem’in yarılan başından çok, bunu büyüklerine

nasıl anlatacağından endişeliydi ikisi de. Birkaç saniye sessiz kaldılar.

Sessizliklerini hasır tarlasının içinden onlara seslenen Selâmi Dede bozdu. Anlaşılan Erdem'in ağaçtaki acı feryadını duymuş ya da hareketlerinden endişelenip ne olduğunu anlamak istiyor olmalıydı.

Görünmek isteyerek elindeki orağı havaya kaldırıp “Ne yapıyorsunuz orada?” diye uzaktan seslendi.

Erdem'le birbirlerine baktılar. Hemen bir karar vermeliydiler. Yoksa ikisi de Erdem'in dedesinden fırçayı yiyeceklerdi. Bu belliydi. Acaba örtbas edebilirler miydi? Selâmi Dede yanlarına kadar gelmezse belki!

Erdem “Bir şey yok dede! Merak etme. İsim değiştirmece oynuyoruz.” diye seslendi.

Selâmi Dede başını sağa sola salladı. Elindeki orağı oraya bırakıp onlara doğru yürümeye başladı. Şüphelendiği ve ikna olmadığı belliydi.

Erdem “Barış ne yapacağız şimdi? Şu başımıza açtığın işlere bak!” diyerek serzenişte bulundu.

“Kusura bakma Erdem!” dedi o da “Böyle olsun istemedim.”

Erdem, arkadaşının üzüntüsünü anlayabilmiş olsa gerek, yumuşak konuştu bu defa.

“Neyse olan oldu Barış. Ödemiş olduk. Geçen sene de fodis⁵ oynamak için keserle yere çukur açarken ben senin eline vurmuştum.”

⁵ **Fodis:** *Yere açılmış çukurların içine konulan taşlarla oynanan yöresel bir zekâ oyunu.*

“Erdem bitaneydi, delikanlı arkadaşı gerçekten. Unutmamış demek ki!” diye içinden geçirirken o devam etti.

“Kan duruyor ama bu daha ağır oldu. Şimdi ne yapacağız? Dedeme ne diyeceğiz? Şu kafanı çalıştırıp bir çare bul da, yırtalım.”

Haklıydı. Ani planlar yapmakta Barış’ın üzerine yoktu ve Selâmi Dede yaklaşıyordu. Bir an düşündü ve bu özelliğini kanıtlarcasına hemen aklına bir hinlik geliverdi. Fısıltıyla plânını açıklamaya çalıştı.

“Erdem bugün günlerden ne?”

“Ne alâka?” diyerek merakla fısıldadı o da.

“Söyle sen!”

“Cuma?”

“Deden Cuma’ya nereye gidecek?”

“Köy camisine?”

“Şehirde kılamaz mı?”

Selâmi Dede epeyce yaklaşmıştı. Erdem arkadaşının ne demek istediği hususunda sabırsızlanıyordu.

“Ne diyorsun yaa? Çabuk de ne diyeceksen!”

“Bak şimdi... Başının yarıldığını gizleyebilecek bir hâlimiz yok. Selami Dede şimdi görüp anlayacak. O hâlde bu durumdan faydalanmamız lazım.”

“Nasıl faydalanacağız?” diye safça sordu Erdem.

“Bugün hem Cuma, hem de şehirde çarşı günü. Şehre gitmek için bundan iyi fırsat mı olur? Sen durumu abartacaksın. Başının çok acıdığını, midenin bulandığını falan söyleyeceksin. Köydeki sağlık ocağında sağlık memuru

olmadığına göre deden de seni şehirdeki hastaneye götürmek zorunda kalacak. Cumayı da orada kılmak işine gelecektir. Ben de yaygarayı kopartıp yanınızda gelmek istediğimi söyleyeceğim. Bilirsin ne kadar inatçı olduğumu.”

“Bilirim, bilmem mi? Okuldan gelirken horoz şekerimin ne yapıp edip yarısını elimden alıp yemiştin.”

“Bırak şimdi horoz şekerini. Ne diyorsun, kabul mü?”

“Tamam tamam!”

Onlar karara vardıkları anda Selâmi Dede de yanlarında bitmişti.

Onlara doğru eğilip “Neler fısıldaşıyorsunuz burada bakayım?” diyerek ikisinin de gözünün içine sorgularcasına tek tek baktı.

Önce sessiz kaldılar. Ardından Selâmi Dede, Erdem’in başındaki kan izini görünce, kararlaştırdıkları gibi başladılar...

Hastanede Erdem’e hiç yoktan yere yapılan ağrı kesici iğne ve tek dikiş sayılmazsa plânları tıkrı tıkrı işledi.

Sonra armudu, taşı unutup barıştılar. Cuma vaktine on dakika kala caminin önündeki şadırvandaydılar. Selâmi Dede bir musluk başında, Erdem başka bir muslukta abdest alıyorlardı. Diğer musluklarda boş yer olmadığından Barış kenardaki uzun tahta oturakta oturmuş abdest için sıra bekliyordu. Bu sırada içeride vaaz vermekte olan hocanın sesi kullaklarına kadar geliyordu.

“Vatanı iç ve dış düşmanlara karşı savunmak Din-i İslâm’ı savunmaktır. Merak etmeyin, ordu Peygamber ocağıdır. Er geç bu gidişe dur diyecektir. Anarşist solculara, komünistlere, din düşmanlarına gereken cezayı kesecektir. Allah bütün

askerlerimize yardım etsin, güç kuvvet, kolaylık ve sabır versin. Allah onlardan da tüm şehit ve gazilerimizden de razı olsun. Bizi şefaatlerine nail eylesin. Allah anaşistleri ve ehli-sünnet düşmanlarınıysa kahredicilik sıfatıyla tarumar etsin.”

“Âmin!” sesleri içinde hoca devam ediyordu...

“Ey cemaat! Ezan-ı Muhammed okunmak üzere. Çocuklarınıza, genç kızlarınıza ve oğullarınıza sahip çıkın. Solcular gibi olmalarına mani olun. Her derdin çözümü İslâm’da, yani sünneti yaşamaktadır. Çoğu yaşlılar ve torunları camilere gelirken gençler ya afiş yapıştırma ya da aşna fişne peşinde. Vakit namazlarına zâten gelen iki safi ya buluyor ya bulmuyor. Kabahati biraz da kendinizde aramanız gerek...”

Selâmi Dede bu sırada abdestini bitirmiş ve caminin içine doğru yönlenirken Barış’a musluğun boşaldığını parmağıyla işaret etti. O an Barış’ın yine bir cinlik geldi aklına.

“Benim abdestim var Selâmi Dede!” diye yalan söyledi.

Selâmi Dede içeriye girer girmez çoraplarını giymekte olan Erdem’in yanına yanaşıp omzuna dokundu Barış.

“Hadi gidiyoruz!”

Erdem “Dur çoraplarımı giyiyorum. Acelen ne? Daha ezan okunmadı.” diye karşılık verdi.

“Camiye değil meydana gidiyoruz!”

Erdem şaşkın şaşkın ona baktı.

“Cumayı kılmayacak mıyız?”

“Bırak cumayı!”

“Ya dedem! Anlarsa çok kızar.”

“Dedenin bizi gezdireceği yok. Meydan şurası zâten! Cuma bitene kadar gider, gezer, namaz bitmeden geliriz.”

Erdem bir an düşündü.

“Bende para yok. Bir şey alamayız!” dedi.

“Merak etme bende var. Babamdan almıştım dün. Gel hadi! Sana da horoz şekeri alırım.” dedi.

Erdem’i ayartmıştı ama çoğunlukla da kendisini ona karşı hâlâ suçlu hissettiği için yapıyordu bunu.

Onar yaşında iki haylaz dosdoğru meydana gittiler. Cuma vakti olmasına rağmen anlaşılan sabahtan beri süregelen bir tören vardı. Farklı milletlere ait asker kıyafetleri giymiş birileri meydana savaş temsili oynuyorlardı. Sıcak havadan dolayı terler içinde kalmış askerlerse, bir elleri arkada diğer elleri silahlarını öne uzatmış vaziyette beklerken çarşı okullarının talden çağrılmış öğrencileri, üç istiklâl savaşı gazisi ve on beş yirmi kişilik seyirci, arada bir ellerindeki al bayrakları sallıyor, arada bir de alkışlayarak sahnelenen oyunu seyrediyorlardı. O gün şehrin düşman işgalinden kurtuluşunun yıldönümüydü.

Bir ara askerlerden biri sığa dayanamayıp baygınlık geçirerek yüz üstü yere düştü. İki başka asker onu alıp arkaya, gölgeye doğru taşıdılar.

Oradaki gösteriyi biraz seyrettikten sonra sıkılıp dosdoğru merkezin ta öbür ucuna, akıllarındaki horoz şekerlerini almaya gittiler.

Bir yandan kırmızı şekeri yalıyor, bir yandan yaptıkları yaramazlıktan dolayı muzırca gülümsüyorlardı.

Oraya buraya koşuşturalım derlerken, vakit ilerlemişti. Selâmi Dede namazdan çıkmadan, yetişmeleri lazımdı. Aceleyle tekrar camiye doğru koşmaya başladılar. Epeyce de terlediler. Avluya girdiklerinde cemaatin dağılmakta olduğunu görünce daha da telâşlandılar. Tam o sırada Erdem, dedesini

görüp Barış'a işaret etti. Caminin kapısında ayakkabılarını giymiş, çocukların çıkacağı düşüncesiyle içeriyi kollayarak bekliyordu. Oysa onlar dışarıdaydı.

Üst kattan caminin ana çıkış kapısına da bir bağlantı olduğunu çocuklar daha önceden biliyorlardı. Ne zaman dışarı çıktıklarını sorgulayabilir, yaptıkları kaçamağı anlayabilir diye her ihtimali hesaba katarak caminin yandan üst kata çıkan merdivenlerinden, ayakkabılarını ellerine alarak gizlice girdiler. Sanki üst katta namazlarını kılmış da oradan geliyormuş gibi ön kapıya doğru indiler. Kapıda Selâmi Dede onları görünce rahatladı.

Çocuklar ayakkabılarını giyerken “Siz neden bu kadar terlediniz? İçerisi o kadar da sıcak değil, pervaneler çalışıyordu.” dedi Selami Dede.

Yere bakıyor ve bu beklenmedik soruya cevap veremiyorlardı. Üstelemedi Selami Dede. Doğrulduklarında Erdem'e belli belirsiz bir gülümsemeyle birlikte “Dudağının kenarını sil!” dedi.

Barış telaşla dönüp Erdem'e baktı. Horoz şekerinin eriyiğinin dudağının kenarından sızıp kurumuş olduğunu gördü. Erdem eliyle lekeyi utana sıkıla silmeye çalışırken ikisi de kıpkırmızı kesilmişti. Fakat dedesi üstünde durmadı...

Dönüşte köy minibüsünde otururken yine lallak edip duruyorlardı. Erdem bir ara Barış'a merakla bir şey sordu.

“Barış!” dedi “Mumsöndü ne demek?”

“Anlamadım?”

“Mumsöndü diyorum, ne demek?”

“Bilmem. İlk defa duyuyorum. Ne demekmiş?”

“Ben de bilmiyorum.”

“Eee! Nerden çıktı bu şimdi?”

“Babam akşam söyledi. Siz mumsöndüçüymüşsünüz!”

Barış “Benim babam da biliyorsun seninki gibi. Senle arkadaş olmamı istemiyor. Dertleri nedir bilmiyorum ama siz de...” derken sustu.

“Ama bizde!...” diye devam etmesini ister şekilde sordu Erdem.

Barış ise sustu ve cevap vermedi. Neticede onlar Alevi’y-diler. Barış daha küçükken bile annesi, Alevi olduklarını kimseye söylememesi gerektiğini söylerdi hep ona. Acaba bu mumsöndü lafı da bununla mı ilgiliydi! Yoksa şehirdeki apartmandaki bazı komşuları gibi Erdem’lerle de mi kötü olacaktı! Bunu asla istemezdi.

Bir gün annesinin götürdüğü aşureyi annesi ayrıldıktan hemen sonra komşularının çöpe döktüğünü görünce ve bunu annesine söylediğinde üzüntüsünden ağlamış “Bizi yıkanmıyoruz zannediyorlar.” demişti ona.

Babası onu cemevindeki gülbange götürmediğinde de Barış çok ağlamıştı. O zamanlar pek anlam verememişti. Ama Alevi olmalarını demek ki hiçbir yerde sonuna kadar saklayamayacaklardı. Bu belliydi. Üstelik neden saklamaya çalışıyorlardı ki! Onlar diğer insanlardan farklı olarak, kötü bir şey mi yapıyorlardı Alevi olmakla! Mâdem öyle, Alevi olmasalar olmaz mıydı? Belki de en iyisi bu din işlerine hiç karışmamaktı!..

Yine de akşam evde, merakını yenemeyerek babasına “Mumsöndü ne demek baba?” diye sordu.

Bir an çılgına dönmüş gibi oğluna gözlerini parlattı ve “Bunu sen nerden duydun?” diye sordu babası.

Bariş da anlattı...

Babası ceketini kaptığı gibi kapının önüne çıktı ve Erdem'lerin kaldığı köy evine doğru koşmaya başladı. Delirmiş gibiydi. Annesiyle ablası da arkasından geri dönmesi için çığlıklarla yalvarıyordu. Bariş ise sorduğu sorudan dolayı kendini çok kötü hissediyordu! O küçük yaşında, anlamlandıramadığı şeyleri bir daha sormamak üzere ilk dersini almıştı. Hatta dinin kötü bir şey olduğu imajı kafasında yer etmeye o günlerde başlamıştı.

Okulda din bilgisi öğretmenin çok utanmış olmasına aldırmayarak sıranın üstünde ona namaz kıldırıldığını hatırladı. Demek onun sebebi de öğretmenin alevi olduklarını biliyor olduğuydu! Bu düşünceler içindeyken babasının sesiyle irkildi ve sokağa çıkıp ona doğru baktı.

Babası Erdem'lerin kapısının önünde "Allahsız çık dışarı! Erkeksen çık dışarı ...a ...nğu, söndür lambalarını kim kimiyor göstereyim sana! O mumu bak nerenep söndüreceğim senin göreceksin!" diye Erdem'in babasına bas bas bağıyordu.

O da "Ne bağıyorsun lan kapımın önünde! Allah'sız sensin! Cenabet ...uğu, guslünü aldın da mı geldin! Mundar gitme!" diye içeriden çıkarken bağıyor ama onun da karısı onu dışarıya çıkmaması için omzuna yapışmış, bırakmıyordu.

Bazı komşular sokaktaki adamı geri çekmeye ve sakinleştirmeye çalışsalar da Bariş'ın babası daha güçlü olduğu için onları sağa sola savuruyor, bağırmağa devam ediyordu.

"Yaa bi durun! Birisi sizin namusunuzda durup dururken laf attı mı hiç? Aleviyiz diye reva mı bu bize! Niye zalimden, Yezid'den taraf çıkıyorsunuz?"

Annesi hem ağlıyor hem yere çöküp kalkıp ne yapacağını bilemez biçimde çılgınlık atıyordu. Ablası ise kime ne diyeceğini şaşırmişti. Onun da yanına sakinleştirmek için başka komşular gelmişti. Perişan hâldeydiler.

Nihâyet babaları birbirlerine girdiler. Öyle bir kavga ediyorlardı ki anında kan revan içinde kalmışlardı. Eğer Erdem'in Selami Dede'si olmasaydı belki de birbirlerini öldüreceklerdi. Selami Dede'nin yaşına hürmeten Barış'ın babası da ona karşı çıkmazdı. Önce Erdem'in babasını eve doğru itti.

“Baba! Dur sen karışma!” diye bağırdı Erdem'in babası.

“Gir içeri dedim sana!” diye ısrar etti Selami Dede ve sonra diğerine dönerek “Sen de evine git hadi!” dedi.

Araya Selami Dede girdiği için Barış'ın babası da saldırmıyor parmağıyla patlayan dudağının kanını siliyor, hışım ve nefretle Erdem'in babasına bakıyordu. Bu sırada alevi olan komşulardan biri onun koluna girerek sendelete sendelete uzaklaştırdı oradan.

Bu arada Barış dayanamayıp ağlamaya başlamıştı. Kendisini müthiş suçlu hissediyordu. Nereden sormuştu babasına o soruyu! Asla büyüünce din min düşünmemeye ve Allah'ın, Peygamberin ve İmam Ali'nin adını bile ağzına almaya niyetlendi. Eğer din insanları böyle birbirine düşürecekse ne Alevi ne Hanefi olmanın mantığını anlayamıyordu.

Onlar nasıl Erdem'le anlaşabiliyorsa büyükler de pekâlâ mezheplerini bir tarafa bırakıp anlaşamazlar mıydı? Ne diye birbirlerini Allahsızlıkla suçluyorlardı ki! İki de Müslüman değil miydi? İmam Ali de Alevi miydi? Peygamber de mezhep sahibi miydi? Onlar da kavga ederler, birbirlerini kan revan içinde bırakırlar mıydı? Demek ki onlar da öyleydi! O hâlde niye cem ediyor, niye namaz kılıyorlardı ki!

Peki, Allah insanlara aynı peygamberle iki din vererek kavga etmelerini mi istiyordu? Anlam veremiyordu. Vermek de istemiyordu. Bir daha namaza da, gülbange de gitmeyecek, oruçmuş moruçmuş tutmayacaktı! Neredeyse nefret etmeye başlamıştı dinden imandan! Birbirini Allah'sızlıkla suçlayan iki adam, âdeta onu daha o küçük yaşta Allah'sız yapmayı başarmıştı!

Bu sırada Erdem de dışarıya çıkmıştı. O da ağlıyor, endişeyle bir kenardan olanları seyrediyordu. Barış'la göz göze geldiler. Donmuş kalmış birbirlerine bakakalmışlardı. Yedikleri horoz şekeri ikisinin de burnundan gelmişti!

Çocuk Aklı

Fanus Tanıklığı | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Bu olaydan sonraki gün babası hem Erdem'in Barış'la görüşmemesi hem de dinini öğrenmesi için onu köy camisindeki Kuran kursuna yazdırdı. Ama bu durum Erdem'in de ilk defa dinini sorgulamasına neden olmuştu. Bir gün dedesiyle tarlada konuşurken konuyu dine getirdi.

“Dede” dedi “Köyde bir şeyh var. Arada bir camiye geliyor. Herkes onun elini öpüyor. Hoca bizi de, geldiğinde yanına aldı. Bütün çocuklar onun elini öptü. Ama ben öpmeyince hoca beni azarladı.”

“Keşke sen de öpseydin be oğlum! Hoca haklı. Tanıyorum ben o şeyh efendimizi. Ben bile elini öpüyorum onun. Ne var ki bunda?”

“Dede yaa! Saçma sapan hareketler yapıyor. Kendini beğenmişin teki!” dedi Erdem.

“Tövbe de!” diyerek ve için için titreyerek uyardı çocuğu “O, o kadar ilim sahibi kıymetli bir zat. Öyle konuşma. Şeyh efendinin bir daha sakın elini öpmezlik yapma!”

Küçük delikanlı başını öne eğdi. Biraz düşündükten sonra saçıyla kaşının arasını iki parmağıyla hafifçe sıvazlayıp “Ama

neden?” dedi “Sen benim büyüğümsün. Tamam, senin elini öperim. Çünkü sen beni seviyorsun. Ama o adam neden elini öptürüyor ki bana? Beni sevdiğini bile biliyorum.”

“Oğlum o bizim şeyhimiz. Çok şey biliyor. Allah ona ilim vermiş.”

Çocuk kaşını kaldırıp sorusuna devam etti “Biz de insan değil miyiz, biz de çok şey okuyup ondan daha da çok bilgi edinemez miyiz dede?”

Selami dedesi gözlerini devirirken başındaki örme takke-yi düzeltip “Bak” dedi “Okumak iyidir oğlum, her şeyi oku öğren tabi. Büyük adam ol. Çalış, zengin ol. Ama biz ne kadar uğraşsaksak uğraşalım, Kuran’ı onun gibi anlamamız, onun seviyesine çıkmamız mümkün değil. Kuran Allah’ın kelimasıdır. Herkes anlayamaz. Onlarsa Allah’ın dostlarıdır. Onlara Allah kendi katından türlü mucizeler, türlü kerametler hediye etmiştir.”

“Ama!” dedi Erdem “Allah neden ayrım yapıyor? Ben Allah’ın dostu değil de düşmanı mıyım? Benim suçum ne? Allah beni, benim onu sevdiğim kadar sevmiyor mu?”

Dedesi bir silkindi ve nefesini sıkıntıyla dışarı verirken bir an durup cevap verdi. “Yavrum bak” dedi “Günaha sokma beni! Allah’tan hesap mı soruyorsun? Evliyalarda senin gibi sorup dursalardı evliya olabilirler miydi? Düşün.”

“Düşünüyorum” dedi Erdem “O yüzden soruyorum. Evliyalarda eğer soru sormadıysalar cevapları nasıl buldular da o kadar ilim sahibi oldular?”

“Allah onlara doğuştan ilim verdi, hikmet verdi yavrum. Peygamber soyundan olanı var, şeyhinden hilafeti olanı var, nice kutup’ların talebeleri var! Bu kadar türbede tekkede ne değerler var biliyor musun sen?”

“Peki!” dedi çocuk “Benim suçum peygamber soyundan gelmemek mi? Sen evliya değilsen, benim suçum ne? Ben de Allah dostu olmak istiyorum. Ama Allah senin söylediğin gibi doğuştan ayırım yapıyorsa o zaman bu haksızlık olmaz mı?”

Yaşlı adam iyice sinirlenmeye başladı ve “Ya sabır!” deyip tesbihine sarıldı. “Ama biz de kendi haddimizi bilerek ilim sahibi olmak için Kuran okuyoruz bak.” dedi torununa.

“Okuyoruz da dede!” dedi Erdem “Ben hiçbir şey anlamıyorum ki okuduğumuzdan! Allah neden yabancı bir dilde gönderdi ki Kuran’ı? Türkçesi yok mu bunun?”

“Arapça Cennet dili oğlum. Türkçesinden anlayamayız zâten. Türkçesinden okursan kelimelerin anlamı değişir. Yoldan çıkarız. İşte o yüzden bu âlimleri dinliyoruz ya! Onlar bize anlatıyorlar ne güzel.”

Erdem ikna olacak gibi değildi, kafasını hâlâ karıştıran şeylerden biri daha döküldü dudaklarından.

“Demek ki Allah dostu olmak için Arapça bilmek lazım!”

Dedesinin gözü parladı.

“Hah!” dedi “Keşke öğrenebilsek! Ama öğretmediler, dilimizi bozdular. Neyse ki Kuran’ı okuyabiliyoruz yüzünden. Hiç merak etme Allah bize onun nurunu indirir. Ben nasıl anlıyorsam sen de anlarsın. Ezberlemeye devam et.”

“Tamam dede” dedi Erdem “Ezberleyeceğim ama bir sorun var! Sen anlıyorsun ya...”

“Söyle yavrum!” dedi dedesi sevinçle. Nihâyet torunu yola geliyordu!

“Ben daha on yaşındayım, öğreneceğim. Sen bu güne kadar o kadar tecvidli Kuran okudun, vaaz dinledin. Her gün

beş vakit namaz kıldın. Biliyorsundur. Defalarca söylemişsindir...”

“Evet!” diye devam etmesini bekledi dedesi merakla.

“Günde kırk rekât namaz kıldığına ve her rekâtta altı defa söylediğine göre bilirsin. ‘Subhane Rabbiyel ala!’ ne demek dede?”

Dedesi irkildi “Şeyy!” dedi sustu. Beklemiyordu böyle bir soru. Çocuksa devam etti.

“Onu hatırlayamadın galiba dedeciğim. Peki, Subhane Rabbiyel aziyim, ne demek?”

“Şimdi hatırlayamadım oğlum ama...” derken sözünü kesti torunu.

“İyya kenağbudu ve iyyakenestain, ne demek dede? Onu da her rekâtta okuyoruz ya!”

Cevap gelmeyince çocuk devam etti.

“Ya subhaneke duasında, ettehiyyatü’de, salli ve bariklerde, kulhüvallahu’da, innaeğteyna’da ne diyoruz dede?”

Dedesi neye uğradığını şaşırmişti. Ağzında bir şeyler gevelemeye çalışırken çocuk devam etti.

“Peki dede, çıkarken kutusuna para attığınız o camide, bizim dün tanıdığımız, sizin de her gün büyük âlim diye övüp vaazını dinlediğiniz o sevdiğiniz adam, bu güne kadar bunların bir tanesinin anlamını öğretmedi de, ne anlattı size!”

“Oğlum iyi bir Müslüman olmayı öğretti o bize.” dedi dedesi ama âdeta devrilir gibiydi.

“Son olarak dede şeyi sorayım!” dedi “Hani ilk namaza başlarken söylüyoruz ya! Allahu Ekber diye! O ne demek, onu biliyor musun?”

Adam altın bulmuşçasına sevindi.

“Tabi oğlum” dedi “Allah uludur, demektir.”

“Bunu nereden öğrendin dede, şeyhinizden mi?”

Yaşlı adam, gözleri uzaklarda bir yere takılmış gibi dondu kaldı bir an.

“Yok oğlum” dedi “Ondan değil!”

Bir an sustu ve mırıldanır gibi devam etti.

“Başka birinden!”

“O kim dede? Merak ettim, onun da tekkesi türbesi var mı?”

Yaşlı adam bir an düşündü ve elindeki tespihi koparıp atarken torununa dönüp “Onun da var.” dedi “Onun bile var! Tekkeleri de var, türbesi de! Müritleri de! Onu bile şeyh edinenler var!”

Torununa sarılıp öptü ve yaşarmaya başlayan gözlerini kapatıp içinden yalvardı.

“Tövbe YaRabbi! Tövbemi kabul et YaRabbi! Sen bu çocuğa iki dünyasında saadet ver Allah’ım! Taştan su çıkarırsın. Hangi evliya, bir çocuk kadar tesir eder bir insana! Hangi velinin sözü, bir çocuğun sözü kadar saftır! Ne büyüksün sen!”

Hayatının en ciddi sorgulamalarından birini yapmış olan Erdem, zaman içerisinde o çocuk aklıyla düşündüklerini hayatın cenderesinde unutup gitti. Dedesinin dağarcığına bir şeyler bıraktığının farkında bile değilken, o düşüncelerini hatırlaması için hayatın karşısına çıkaracağı daha çok ders vardı.

Barış’ı sa soğuduğu dinden ötürü aynı günlerde cemevindeki sazlı sözlü duaları, semaları ve sevgi sözcükleri ile başlayıp öfke ile biten vaazları sorguluyordu. Mezhep mezhep

olup insanların birbirini düşman edinmesinin saçma olduğunu düşünüyor, ama nedenini bulamıyordu. Bu düşünceler içinde Allah'ı reddetmekten korksa da O'nu neredeyse sevmemeye başlamıştı.

Erdem ve Barış... İki çocukluk arkadaşı...

Haylazca işler yapsalar da, çocukça kavgalar etseler de, kusurları olsa da onlar iyi çocuklar olduklarına emindiler. Kan kardeşler demişlerdi birbirlerine. Babalarının bu kavgasından sonra mümkün olur muydu yine! Zaman her şeyin ilacı olur muydu? İkisi de hiç sanmıyordu.

Ama tevafuklar, onların yolunu çakıştırmaktan hiç vazgeçmedi!

Geyikli Halı

Fanus Tanıklığı | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Barış taşındıkları evin sakallı müteahhidine için için söverken anma törenindeki hatip konuşmaya devam ediyordu...

“Yine o meşhur depremin yıldönümündeyiz. 1999 yılı sadece bir yüzyılın ya da binyılın sonu değil umut ediyorum ki hırsızlığın, çarpıklığın, para ve mal kazanmak uğruna insan hayatını hiçe sayan çarpık ve kalitesiz yapılaşmanın da sonu olmuştur. Hâlen birçok konutun ve işyerinin gevşek zeminlerde olduğunu tahmin etmek zor olmasa da günden güne gerek kişisel gerekse idari tedbirlerle büyük bir faciannın etkilerinin en aza indirilmesi konusunda çalışmalar yapılmakta olduğunu da umut ediyoruz.

Kum, çakıl ve kireç tozları arasında yerle bir olmuş bir binanın enkazındaki bir delikten içeri doğru ‘Sesimi duyan var mı?’ diye bağırıldığında içeriden ses gelip gelmemesini değil, böyle bir manzaranın bir daha yaşanmayacak olmasını diliyoruz. Depremin ardından geçecek günlerden sonra mucizevî bir şekilde yaşayan bir bebeğin tuğlaların arasından çıkarılmasıyla sevinç içinde haykırmayı değil, böyle bir olaya gerek kalmamış bir sıradan hayatın sade mutluluğunu tadacak olmayı hak ediyoruz.

Depremlerin verdiği derslere kulak asmamış insanlar ve idareler nedeniyle sadece Gölcük, Düzce, İzmit, Avclar, Adapazarı

değil Erzincan, Bingöl, Lice ve yüzlerce yerde binlerce insanımız çok acılar çekti. Bunların dışında Endonezya, Japonya, Şili gibi bize uzak yerlerde yabancı bildiğimiz insanlar da çok kayıp verdiler. Tüm bunların bir daha yaşanmaması dileğiyle 17 Ağustos 1999 Marmara depreminin bu yıldönümünde bugüne kadar yaşanmış tüm depremlerde hayatını kaybetmiş olan insanları rahmet ve dua ile anıyoruz. Depremlere ve bütün felaketslere bundan böyle akıl ve sağduyuyla bakılmasını temenni ediyoruz.”

O günleri bir kez daha hatırlamak Barış'ın acısını yine tazelemişti. Eve gider gitmez karısına bile seslenmeden odasına geçti ve o hatırayı bir kez daha eline aldı. Dekoratif, zarif bir güzellik versin diye değil, duvarın soğuşunu kessin diye asmıştı kızının odasına. Zâten öyle uzak doğuda yapılan ipek ya da altın işlemeli şeyler gibi değerli bir duvar halısı değildi. Ona bakıp geyik ailesi hakkında türlü hikâyeler kurar anlatırdı kızına uyumadan önce.

O, büyük kocaman boynuzları olan babalarıydı. Güçlü ve ne yaptığını bilen birisiydi. Yorgun anneleri tereddütle su içerken çocukları birbirlerine koşacak gibi her an oyun oynamaya hazırlanırlardı. Ama karlı dağlar kızının hep içini ürpertirdi! Sanki sakladıkları çok büyük tehlikeler, sırtlanlar, kurtlar ve hain avcılar vardı. Ve işin kötüsü çocuklar arka plânda anne babalarından uzakta ve tehlikeye daha yakındılar. Hele ki duvar halısına işlenmiş gökyüzünün siyah oluşuna anlam vermekte zorlanırdı. İnşallah geyiklerin başlarına bir şey gelmez diye düşünür ve babasına söylerdi bunu hep! Böylece hikâye gelişir, çetrefilleşir ama babası mutlu sonu anlatırken hep uyumuş olurdu küçük Merve.

Her sabah uyandıığında babasına masalın sonunu sorar, o da mutlu bittiğini söylerdi. Ama küçük Merve bununla ikna olmaz ertesi gece aynı hikâyeyi tekrar dinlemek isterdi. O da

anlatır ama aynı şey olur, Merve'nin gözleri kapanır giderdi yine.

Yıllar önce yırtılıp parçalanmış geyikli duvar halısını eline aldığı an'ı hatırladı yine. Her tarafı toz toprak içinde olan Barış daha deprem gecesi enkazdan çıkarılmış, karısı Elif'i de o çekip çıkarmış ama Merve'nin ne ölüsünü ne dirisini, o zaman da sonrasında da bulamamıştı. Kızının odasının duvarında asılı duran geyikli halıdan başka bir şey çıkmamıştı enkazdan. O da kan lekeleri içerisindeydi.

Enkazdan tamamen ümidin kesilip kurtarma ekipleri iş makineleriyle molozları ve türlü kalıntıları kaldırırken engel olmak istemişti. Çünkü içeride hâlâ biricik kızı, Merve'si vardı. Çaresizdi. Ama dinlemediler. Enkazı kamyonlara yükleyip götürdüler.

“Merve'm!” dedi Barış gözünden iki damla yaş süzülürken “Hiç mutlu sonu dinleyemedin kızım!”

Hiç kimseye el değdirmediği duvar halısını önce koklayıp sonra tekrar katlayarak en değerli eşyalarının arasına koydu. Dolabını kilitleyerek anahtarını çekmecedeki yerine bıraktı.

Bu sırada karısı Elif kapıya yaslanmış gözyaşları içerisinde ona bakıyordu. Ayağa kalkıp dönünce göz göze geldiler.

“Barış ne olur yapma böyle!” dedi ve kocasının boynuna sarıldı.

Birlikte hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladılar.

“Merak etme Elif'im!” dedi “Söz veriyorum. Ömrümün sonuna kadar da olsa arayıp kızımızı bulacağım. Ölüsünü de, saçının bir telini de bulsam toprağını öpeceğimiz bir mezar yapacağım ona! Bir çaresini bulacağım!”

Ama bulamadı. Sözüünü de tutamadı. Bir süre sonra Elif ve Barış büyükşehir, Elif'in yaşlı ağabeyinin de yaşadığı kozmopolit bir mahâlleye taşındılar. Merve ile ilgili travmayı atlattmaya başladıkları günlerdi.

“Aman çocuklar uzak durun!” diye bağıyordu mahâlleden dili tatlı, gözü yaşlı ve telaşlı emeklisi “Durun yapmayın!”

Neler olabileceği konusunda sağlıklı bir fikri olmayan çocuklar ise ona aldırış etmeden köpeğin peşinde koşuyorlar, kimisi eline ince bir sopa almış sırtını dürtükleme, kimisi su tabancası ile su sıkma gayretinde, kimisi ise kuyruğunu yakalama peşinde idiler. Köpek çocuklardan rahatsız olmuş biçimde zaman zaman geri dönüp dişlerini göstererek kısa kısa havlasa da çocuklar bir kere onun zararsız ve korkmuş olduğunu düşündüklerinden herhangi bir çekingenlik göstermiyorlardı. Köpek kaçıyor onlar kovalamaya devam ediyorlardı. Küçük ve afacan olduğu her hâlden belli bir çocuk ise köpeği yakalamayacağını anlayınca yerden bulduğu bir taşı alıp köpeğe doğru fırlattı. Küçük çakıl taşı havada çizdiği bir parabol üzerinde döne döne gitti ve köpeğin gövdesine bağlı olan mekanizmanın üzerindeki bir noktaya “tık!” diye çarptı.

İşte o anda birden ortalık gece olmuş gibi karardı. Kulakları sağır edercesine gümbürdeyen o ses neredeyse çocukların gözlerini yuvalarından çıkaracaktı. Patlamadan önce köpeğe doğru koşan bir küçük çocuk patlama ile birlikte durup geri kaçmaya çalışsa da basıncın etkisiyle bir bahçe duvarının dibine doğru fırlayıp düştü. Ortalıkta göz gözü görmezken ani bir yanık kokusu her tarafı sarmıştı. Mahâlle meydanı toz toprak ve duman içinde kalırken hâlâ kulaklarda o yüksek şiddetteki ses tekrar tekrar

yankılanıyordu. Yukarıdan aşağıya doğru taşlar, asfalt kırıntıları ve toprak kopukları yağıyordu.

Bir anda oluşan toz duman yavaşça ortadan kalkarken çocukların çığlıkları duyulmaya ve etrafta onların yardımına koşan büyükler görülmeye başlandı. Kahvehanenin parçalanmış camekânından ve savrulmuş sandalyelerinin arasından telaşla çıkan adamlar çocuklara doğru merak ve endişeyle geliyorlarken camları parçalanmış ve sol tarafı hurdaya dönmüş bir otomobilin ön camından sarkan bir adam yardım istercesine ve acı içerisinde bağıyordu. Çığlıklar içindeki bir kadın ellerini dizlerine vura vura koşuyor, şaşkın bir şekilde yerde yatan ve zorla göz kapaklarını aralamaya çalışsan küçük kızı kucağına alıyordu. Yaşlı adamsa beyaz sakalının bir kısmı kırmızıya dönüşmüş bir biçimde bir elektrik direğinin dibinde gözleri kapalı bir hâlde yatıyordu.

Az sonra çocukları ikaz etmeye çalışmış olan yaşlı adama doğru gözleri dolu dolu ve heyecanlı bir şekilde koşarak gelen bir kadın iki başparmağı ile göz kapaklarını aralayıp bakıtı. Sonra kulağını göğsüne dayayıp kalbini dinledi. Hemen ardından gülümseyerek kafasını kaldırıp “Yaşıyorsun abi!” diye sevinçle mırıldandı.

Bu sırada kahvehanenin önüne çıkıp ortalıkta şaşkın bir şekilde bulunan çocukların yardımına koşan adamlardan biri “Birisi ambulans çağırın!” diye bağırdı.

Birkaç kişi birden ceplerinden çıkardıkları telefonlarla arama yapmaya başlarken, bir diğeri arabadan sarkarak yardım bekleyen yaralı adamı araçtan indirdi. Neyse ki korkulan olmamış, birkaç ağır yaralı olsa da can kaybı yok gibiydi. Aradan birkaç dakika geçmesine rağmen yol kenarındaki arabaların alarmları felaketin habercisi gibi çığlık çığlığa

hâlâ durmadan ötüyorlar, yaklaşan ambulans sesleri bile anlaşılamiyordu.

Bütün bunlar olurken, çevredeki binalardan gelen meraklı insanlar olay yerinde toplanmaya başlamış, polis emniyet şeridini çekemeden her taraf yardım etmeye çalışan insanlarla dolmuştu. İşte tam o anda, ilkinden çok daha güçlü, belediyenin kalabalığa çok da yakın bir noktadaki çöp konteyneri korkunç bir gürültüyle patladı!

Çok kısa sürede ambulans ve polis arabası dolmuştu ortalık. Ama hiç kimse nereden başlayacağını, ilk kime müdâhâle edeceğini kestiremiyordu. Herkes ortalıkta çılgın gibi koşturuyor, kimileri çocuklarını arayan anne babaları sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir köşede bir hemşire kalp masajı yapıyor, diğer köşede bir doktor, fişkırان kanamasını elleriyle tampon yaparak durdurmaya çalışıyordu dokuz on yaşlarında bir yavrucağın. Yol tarafına bakan hiç kimse yoktu. Patlama sırasında yoldan geçmekte olan bir arabanın içinde sıkışıp kalmış kadın bağırırına çalışıyor ama sesini duyuramiyordu. Sonradan gelen itfaiye kadını sıkıştığı araçtan çıkardı ama maalesef çok kan kaybetmişti.

Yaralılar birer ikişer tahliye edilmeye başlandı. Ardından daha başka takviye cankurtaran araçları bölgeye gelmeye devam etti. Geride kalan manzara o kadar korkunçtu ki, sağlık ekiplerinin çaresizlikleri yüzlerinden okunuyordu. Hafif yaralılar bile yardımcı olmak için kanayan yaralarına aldırış etmeden sağlık ekibine yardım etmeye çalışıyorlardı. Nihâyet yaşlı adamın yardımına koşan o kadının yanına yaklaştı bir sağlık ekibi. Önce gözlerini hafifçe aralayan kadın “Merve! Geliyorum kızım!” diye mırıldandı ve ardından sesi kısılıp gözleri kapandı. Alelacele ambulansa kaldırdılar ama artık çok geçti.

Merve'den sonra, hem karısını hem de kayın ağabeyini kaybetmişti Barış. Günlerce kendine gelemedi.

Olaydan bir süre sonra televizyondaki bir tartışmaya gözü aldı Barış'ın. Patlamaların sorumlusunun bir etnik terör örgütü olduğunu ileri süren bir tartışmacıya karşısındaki kişi caddede bulunan bir derneğe karşı dinî bir terör örgütünün bu işi yapmış olabileceğini söylüyordu. Üçüncü kişi ise kim yapmış olursa olsun devleti suçluyor, asıl suçlunun ülkeyi yönetenler olduğunu ileri sürüyordu.

Barış “Ne fark eder ki!” dedi kendi kendine “Suçlu şu ya da bu! Ne karım ne kızım geri mi gelecek!”

Otobüsten indirilip kafasına sıkılan Házım geldi aklına. Suçlu etnik terör olsa bile Házım suçlu değildi. Suçlu dinsel terör olsa bile Elif'in kimseye zararı dokunmayan dindar ağabeyi suçlu değildi. Dalavereci müteahhit suçluyken Merve'nin suçlu olmadığı gibi. Artık ne dünyanın ne de hayatının anlamı kaldığını düşünüyordu. “Suçlu hepimiziz.” dedi “Kendinden başka herkesi suçlu sayan ama toplumu ıslah edebilmek için kılını kıpırdatmayan ve birbirimizle kavga etmekten başka hiçbir şey yapmayan bizleriz suçlu! O bizlerden biri olarak en suçlu olan da benim ve yaşamayı hak etmiyorum!”

İsim Değiştirmece

Fanustan Önce | Sağlık Ocağı

Barış tüm olanı biteni anlattıktan sonra Erdem'e yüzünü döndü ve çare ararcasına mırıldandı. "Onları öyle özledim ki Erdem!" dedi "Söyle bana. Şimdi ne yapayım ben!"

Erdem'in kafasında bir ışık yanmış gibi bir an düşündü ve şefkatli bir tebessümle aynı şeyi söyledi.

"Söyle şimdi Erdem! Ne yapayım ben!"

Barış sitemkâr biçimde kaşını kaldırıp "Tüm bunların üzerine söyleyeceğin bu mu Erdem! Alay mı ediyorsun?" dedi.

Erdem yine tekrarladı.

"Tüm bunların üzerine söyleyeceğin bu mu Erdem! Alay mı ediyorsun?"

Barış ne olduğunu anlamaya çalışırken Erdem de aynen onun ona baktığı gibi Barış'ın gözlerine baktı.

Barış durumu anlar gibi işaret parmağını ona doğru uzattı "Sen!" dedi "Sen benimle isim değiştirmece mi oynuyorsun! Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun!"

Erdem de aynısını yapıp işaret parmağını ona uzattı ve

gülümseyerek “Evet!” dedi “Evet Barış! Senin derdin benim derdim. Sen benim kan kardeşimsin!”

Tekrar kucaklaştılar.

Erdem “Barış!” dedi “Gidenleri geri getirmek mümkün değil! Ama eğer istersen sevdiklerini tekrar görebilirsin!”

“Anlamadım!” dedi Barış “Nasıl olacak bu?”

“Üniversitede tanıdığım bir çalışma grubu var. Zihin görüntüleme üzerine çalışan akademisyen bir ekip. Başlarında-ki Káni hoca üniversitede benim de fizik hocamdı. Seni oraya götürmemi ister misin?”

“Ne yapacağız orada?”

“Özel bir fanusa gireceksin. Orada zihninde kayıtlı kalmış görüntüleri bir mühlet içerisinde görebilirsin.”

Barış ne diyeceğini bilemezken Erdem devam etti...

“Bir defasında ben de denek olarak girmiştım. Geçmişte yaşadığım ve unuttuğum bir olayı az çok hatırlamış, görüntü imgeleriyle âdeta tekrar yaşamıştım!”

“Hafıza kaybı yaşayanlar için çok faydalı olabilir demek ki! Ama benim hatırlamak istemediğim anılarım var!” dedi Barış.

Hafıza kaybı konusu gündeme gelince Erdem’in yüzü asıldı. Sevda geldi aklına.

“Ne oldu?” diye sordu Barış “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Erdem bir an sonra “Yo! Yo! Hayır!” dedi ve Sevda ile olan evliliklerini uzun uzun anlattı ona.

Erdem’in hüznünlü hikâyesi de bitince Barış ona dönüp “Salaksın sen!” dedi.

Erdem irkilirken Barış devam etti.

“Elinin altında böyle bir imkân var ve sen sahtekâr hocalardan karından cin çıkarmalarını mı istiyorsun! Bu kadar mürekkep yalamamış, dünyadan bi haber, dağ başında yaşayan bir adam olsaydın anlardım belki! Senin gibi biri nasıl böyle cahilce bir iş yapar!”

“Böyle tepki vereceğini bilseydim, anlatmazdım!” dedi Erdem.

“Saçmalama!” dedi Barış “Hemen Sevda’yı alıyoruz ve fanusa sokuyoruz!”

“Olmaz Barış!” dedi Erdem “Onun sıkıntısı hafıza değil cinler ele geçirmiş onu! Buna eminim.”

“Cinler seni ele geçirmiş!” dedi Barış “Böyle kendinde olmadığına göre!”

“Olmaz Barış!” dedi yine Erdem “Bunu benden isteme!”

Barış onun taklidini yaptı.

“Olmaz Barış! Bunu benden isteme!”

“Barış yapma!” dedi Erdem.

“Barış yapma!” dedi o da gülümseyerek.

“Sırası değil oyun oynamanın!” dedi Erdem kınarcasına.

“Sen az önce oynarken iyiydi!” dedi Barış da.

Kısa bir sessizlikten sonra Barış tekrar konuşmaya başladı.

“Bak Erdem!” dedi “Sen hâlâ horoz şekeri yalayan o küçük çocuk gibisin. Vücudun büyümüş, çocukluğu atlatmış ama o küçük beynin hâlâ masallar peşinde!”

Erdem derin bir soluma dışında cevap vermedi.

Müjde! Kurtuldunuz!

Fanustan Önce | Düşünce Âlemindeki Sorgulama

Her ikisi de fanus konusunda karar veremediler. Birkaç gün sonra yeniden buluşup konuşmak üzere ayrıldılar. Ve her ikisi de ayrılırken düşünceydi. Barış yaşadığı zor günler neticesinde dini terk edip sadece bir deist olarak yaşamayı seçmişken, Erdem kendi yaşadıklarından sonra geleneksel anlamdaki dine daha da bir sarılmakta bulmuştu çareyi. Ama Barış'ın sözleri Erdem'i derin düşünmeye ve gerçek dini yaşayıp yaşamadığı konusunda bir kafa karışıklığına sokmuştu. O gün ne bankaya gitti ne de Sevda'yla ilgili net bir karar verebildi.

Eve geldiğinde Sevda'yı bağlayarak bıraktığı yataktan çözdü. Hâlen sessiz ve tepkisizdi. Yemeğini yedirdikten sonra kanepeye uzandı ve geçmişini düşünmeye başladı... Selami dedesiyle bir zamanlar konuştuklarını ve çocuk aklına rağmen ne kadar sorgulayıcı olduğunu hatırladı. İç sesi Erdem'i yıllar sonra yine sorgulamaya itmişti. Sonra da öte dünyanın hayalini kurmaya...

Ömür boyu korkutulduk ve türlü âlimler ve onların takipçileri tarafından hep yönlendirildik. Kendimiz düşünmek yerine düşünmeyi hep başkalarına havale edip, düşünenlerin söylediklerini yaptık. Okuyup anladığımızı düşünenlerin

hitabetlerini dinledik. Peygamberin adını ağızlarına alışlarında kürsüleri gözyaşları içerisinde yumruklamalarıyla ve de o esnada cemaatten “Allah!” diye nida edenlerin sesleriyle yüreğimiz yerinden hopladı. Ah ben, dedik, ne olurdu ben de o haykırışı yapabilen kadar imanlı olsaydım! Dinimizi öğrenmek için hatipleri dinlemeye, ilmi hâllerdeki başa çıkılması sünnetleri yapmaya odaklandık. Şöyle yaparsak böyle yaparsak cayır cayır cehennemde yanacaktık! Kadının saçının görünen her teli korkunç bir yılan olup boğazlarına sarılacaktı! Mezhebimizle ilgili sorular sorduklarında cevap veremeyeceğimiz için iki korkunç melek gelip kafamıza tokmaklarla vuracak, börtü böcek, mikrop ve kurtlar vücudumuzu kemirirken türlü acılara gark olacaktık!

Korktuk ve korktuğumuz için namazımızı beş vakit kıldık. Korktuk ikinci rekâta mı üçüncü rekâta mıyım diye şaşırduğumuz için. Korktuk ettehiyyatü’yü okurken ilk oturuşta mı ikinci oturuşta mıyım diye aklımızdan uçtuğu için. Utandık ve korktuk şeytan mı geçti içimden ki namazda okurken esnedim diye! Korktuk ve utandık Fatiha’yı ve peşinden Asr suresini okurken istemsiz olarak ocaktaki yemeği ya da birine olan borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi düşündüğümüz için. Korktuk ve kendimizi yedik üşenerek kalktığımız namaz için acaba münafık mı oluyorum böyle bir hâle girdim diye! Korktuk on beş yaşında tuttuğumuz orucu kimse görmeden bozduğumuzu hatırladığımız için. Ömür boyu o altmış bir günü tutmam lazım diye içimiz içimizi yedi.

Tövbe ettik de gene de sakatladık geçen yazki orucumuzu diye korktuk. Korktuk abdest alırken kulağımı ıslatabildim mi, guslederken toplu iğne ucu kadar yerim kaldı mı acep diye! Peygamberimi takip ediyorum diye cübbeli cübbesiz, sakallı sakalsız, çarşafli çarşafsız, kitaplı kitapsız hocaları takip

ettik. On, yirmi, otuz, elli senelik borç namazlarımızı kaza ettik her namazın ardından ve kandil gecelerinde sabahlara kadar! Kurbanlar kesip eşe dosta ve fakir akrabamıza dağıttık. Yetmiş bin tevhid okuduk, üstüne yirmi bin salavat, bu dünyadaki türlü dertlerimizden kurtulabilmek için. Evimizin her köşesine bereket duaları, karınca duaları ve nazar boncukları astık. Her duyduğumuzu din adına, her gösterileni Allah adına yapıp, her görüşümüzü dinimiz adına konuştuğuna söyleyenlerin dediği gibi belirledik. Oyumuzu ona göre verdik, oyunumuzu ona göre oynadık. Mehdi sandık önünüze geleni, bekledik Mesih gelir diye bir gün! Ama gelen olmadı bir türlü! Ve gün geldi bitti! O gün geldi çattı! Öldük! Öldük işte! Gözlerimizi kapadık ve açtık!

A... a! Kıyam etmişim! Kıyamet günü çoktan olmuş bile. Öldüğüm yerden diriltilip ayağa kalktım, kıyam ettim. Kaç saniye geçti ki gözümü kapayalı, kaç saat oldu ki dünyaya ben geldim diyeli! Ne kabir azabı çekmişim, ne ruhum başıboş dolaşmış yeryüzünde! Bizi korkutan insanlar ve peygamberin yolunda gidiyor diye takip ettiklerimiz görünürlerde yok! Kürsüleri yumruklarken gözyaşlarına boğulanlar benden çok uzaklarda! Ne ailem ne de anne babam ortalıklarda! Atalarımız da yok, hazretlerimiz de! Herkes kendi bacağına derdinde olsa gerek! İçimizde ise tuhaf bir huzur peydah olmuş! Ne de olsa sınav bitmiş! Ama bir de huzursuzluk! Ki hesap var, belki de çok zor olacak!

Bir baktım ki yürümüş dağların eteklerinden zincirlere vurulmuş bir yığın beşer sürüklene sürüklene götürülüyor. Sonra bir de baktım, başka bir yönden bir sürü insan neşe ve sevinç içerisinde uçarak başka bir yöne! Başlarında peygamber! Acep ben, diye düşündüm! Ne olacak benim hâlim!

Ama umduğum gibi kötü olmadı, korktuklarım gibi kötü şeyler gelmedi başıma! Kurtulmuşum! Ufuktan bir melek geldi ve mimiksiz bir ifadeyle “Müjde, kurtuldun!” dedi bana! Tüm yanlış bildiğim yanlışlarıma ve doğru bildiğim yanlışlarıma rağmen, dedi ki kurtuldun! Ne cehenneme atılacaksın ne türlü azaplar çekeceksin! Hatta cennete de gideceğimi öğrendim! Ne güzel! Bu sırada melek arkasını döndü gidiyor, üzerine düşeni yapmış ve bana kurtulduğumu tebliğ etmiş! Sordum arkasından hesap yok mu diye! Bir an durdu melek ve geriye dönüp aynı mimiksiz ifadeyle bana bakıp “Var! Ama ister misin? Kurtuldun işte!” dedi.

“Allah nerede? Onu görebilecek miyim?” diye sordum. “Hayır” dedi melek “Allah sana görünmek de seni görmek de istemiyor!”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Nasıl yani?” diye sordum “Hani kurtulmuştum!”

“Evet, kurtuldun ve sana cennet verilecek. Ama ebediyen Allah sana görünmeyecek, yüzüne de bakmayacak! İşte bak! Cennet orada! Yürü git, sorgusuz sualsiz içeri girebilirsin. Kimse seni durdurmaz. Köşklerin de, bahçelerin de, türlü şaraplardan nehirlerin de, hizmetçilerin de hazır. Mülkün orada seni bekliyor. Ama Allah’ın sana bunlardan başka bir tecellisini ve gülümsemesini bekleme. O diğer cennetlik kullarıyla özel olarak ilgilenecek, seninle değil!”

“Neden? Ne yaptım ki ben?” diye sordum. “Bir şey yapmadın. Allah senin günahlarını affetti ve seni hesaptan muaf tuttu, daha ne istiyorsun!” dedi melek “Beklediğin şefaat bu değil miydi?”

Dayanamadım ve “O hâlde ben de hesaba çekilmek istiyorum.” dedim “Ben de Allah’ın tebessümüne nail olmak

istiyorum. Cennet bana yetmez! Hatta Onun bir memnun ifadesini cennete yeğleyebilirim.”

“Peki” dedi melek “Mâdem istiyorsun, ilk sorunu soruyorum, hazır mısın?”

“Hazırım” dedim hevesle. Ve sorum geldi.

“Sen dünya hayatını yaşarken Allah sana ‘Kuran’ adında bir mesaj gönderdi. Aldığını biliyoruz. O mesajda ne yazdığını okudun mu? Hani ilk cümlesi ‘OKU’ diye başlayan!”

“Hayır! Ama içinde ne yazdığını başkaları bana..” derken melek sözümü kesti.

“Böyle bir cevap kural gereği hesabı burada bitirir! Başka soru yok! Cennet senin emrinde, git oraya ama Allah’tan da, nebi elçilerinden de, biz meleklerinden de tebessüm bekleme!”

“Ama böyle cennet mi olur, Allah’sız bir cennet olur mu? Bu düpedüz cehennem! Ateşi de Allah’ın yüzüme bakmaması!” diye haykırdım.

Melek bana üzgün bir ifadeyle acır bir gülümseme gönderdi ve senin istediğin buydu.” dedi “Senin cennetin okunmamış bir kitaptır. Okusaydın dilediğin gibi biçimlendirebilirdin! Ve biz de sana diğer soruları sorardık! Ne biliyorsun ki ne soralım artık? Sen Onun kitabının yüzüne merak edip bakmamışken, O senin yüzüne neden baksın?”

Beni orada bıraktı ve kitaplarını okumuşlara doğru sevinç içinde yönlendi. Cennetime hoş gelmişim! Ama ne yazık ki boş gelmişim!

Tüm hüznü ruh hâlimle başımı eğmiş pişmanlıklar içinde kalakalmışken melek tekrar yaklaşıp omzumu dürttü.

“Sen kimsin? Beni buraya neden hapsettin?” diye sordu.

Kanepenin üzerinde gözlerimi açtığımda benim meleştimdi karşımda olan. Sevda’m bir kez daha kendine gelmişti.

“Müjde! Kurtulacaksınız!” dedim “Bu hapisten Allah’ın izniyle kurtulacaksınız. Fanus seni bekliyor.”

Anlamsız anlamsız yüzüme baktı.

Sen Biliyordun Aslında

Fanustan Önce | Rüyalar Sorgulayıcıdır

Eşimi ve çocuklarımı arıyordum... Ama hiçbirisi yoktu. Yapayalnız ne yapardım buralarda? Onları arayıp bulmalıydım. Bir türlü yürüyemedim önce. Adımı atmaya çalıştığım anda kendimi o kadar hafif hissediyordum ki, geride kalan ayağım da bir tüy gibi yerden kalkıp iniyordu.

Her yürümek istediğimde yerden üç beş santim kadar havalanıp iniyordum. Gerideki ayağımı sabitlemek istediğim sürece yürüyemeyeceğimi anladım. İşin doğasına karşı çıkmaktan vazgeçtim. Yerden havalanmaya aldırmadan son bir kez daha öndeki ayağımı kaldırıp ileriye uzattım. Gerideki ayağım da havalanmıştı ama önemsemedim bu kez. Uzattıkça daha ileriye, daha ileriye uzattım. Yere kondurmak için acele etmedim. Uzun mesafe atlama rekoru neydi bilmiyorum ama sanırım onu kırmış olmalıydım. Hem de koşmadan, gerilip sıçramadan. Sadece ve sadece ileriye bir adım atarak.

Bu tecrübe oldukça hoşuma gitmişti. Birkaç uzun adım attıktan sonra, hızlanmaya ve daha seri adımlar atmaya başladım. Çok kısa sürede öğreniyordum. Daha hızlı daha hızlı derken, belki de bir çitanın hızını bile aşmıştım. Çılgın

gibi koşuyordum. Bu yeni tecrübeyi o kadar sevinçle yaşıyordum ki, dışarıdan beni gören birisi en az süratim kadar sevincime de şaşardı.

Bir süre sonra yere temasım da çok azalmıştı. Artık sadece parmak uçlarımla arada bir yere dokunuyor ve neredeyse yerden beş on santim kadar yüksekte akar gibi koşuyordum. Bu sırada her adımım en az yirmi beş metreyi bulmuştu. Hareket hâlinde arada bir, avuç içlerimi yerdeki uzun otların üst bölümlerine sürtüyordum. Epey bir mesafeyi koştuğum hâlde dikkate alabileceğim kadar bir yorgunluk belirtisi de hissetmemiştim. Ama toprak bölge bittiği ve uçsuz bucaksız görünen bir denizin sahiline geldiğim için durdum. Şimdi ne yapabilirim diye düşündüm. Acaba karada yaptığım gibi suyun üzerinde de küçük temaslarla devam edebilir miydim?

Aynı şeyi yapmaya çalıştım. Ama bu kez ayağım suya giriyordu. Hafifçe battığım anda kendimi geri çekip durdum. Epeyce bir debelendim. Ama sonra anladım ki beni suyun üstünde yürümekten alıkoyan, öğrenilmiş korkumdan başka bir şey değilmiş. Tereddütle değil de aynen karada yaptığım gibi süratle koşmaya başladığım anda yüzüme vuran serin yelle birlikte suyun üzerinde süzülen bir kuş gibi ilerlemeye başladım. Arada bir ayağımı suya değdirsem de o zararsız dokunuş hızımı artırmaya yarıyordu sadece. Bu deneyimimle sahilden epeyce uzaklaştığımın farkına varana kadar uçar-casına koştum. Ama sonra...

Sonra bir korku aldı beni yine. Ya durursam ne olacaktı! Ortalıkta ayağımı basıp üzerinde duracağım bir toprak ya da kaya parçası yoktu ki! Ne yapacaktım! Henüz yorulmamıştım ama ya dönene kadar yorulmaya başlarsam ne yapardım! Denizin ucu bucağı görünmüyordu. Yorulmadan ve kaybolmadan önce geri dönmeliydim.

Geniş bir daire çizerek döndüm ve bu kez karaya doğru koşmaya devam ettim. Karşımdaki büyüleyici manzarayı tüm güzelliğiyle o anda fark ettim. Önümde çarşaf gibi uzanan deniz, bitiminde geniş bir kara parçası ve ufukta görünen dağlar vardı. Bu esnada görüş alanımdaki gökyüzü ise daha da muhteşemdi. Ay'a benzer ama kimisi daha büyük, kimisi daha küçük en az altı tane parlak gezegen ve rengi yeşile ve sarıya çalan birçok yıldız parlıyordu.

Korktuğum gibi olmadı ve denizi geri dönerken de yorulmadım. Üstelik karaya çıktıktan sonra da koşmaya devam ettim ve dağlara doğru aktım. Artık cesaretim yerine hemen hemen oturmuştu. Nihâyet tepelere vardığımda "Artık bu da olacak galiba!" dedim ve yukarıya doğru süzülmeğe başladım.

Yavaş yavaş yerden havalanıyor, artık ayaklarımla temas bile etmiyordum. Ve bir süre sonra kendimi yüksek dağların yamaçlarından yukarıya doğru süratle uçarken buldum. Yükseldim, yükseldim, yükseldim. İçimdeki korku arada bir artıp azalıyor olsa da öğrenmeye devam ettim. En yüksek zirveleri de aştığımda artık gökyüzünden yeryüzüne bakıyor ve bu yeni tecrübenin tadını çıkarıyordum. İşte artık uçabiliyordum. Ne tarafa istesem o tarafa süzülüyor, hızlı bir biçimde bu şaşılasi yeni fizik kanunlarına alışıyordum.

Bir süre sonra nihâyet bazı insanları gördüm. Başlarını kaldırmış bana bakıyor ve el sallıyorlardı. Onlara doğru süzülükçe hızımı düşürdüm. Daha yavaş daha yavaş derken, başlangıçtaki yürüme seviyesine kadar indim ve ardından kol kola bana bakmakta olan bir çiftin hemen önlerinde durdum. O anda az da olsa yorulduğumu anladım.

Onların tatlı sert bakışları arasında olanları heyecanla anlatmaya başladım. Beni susturdular. Meğer onlar bu durumu

benden önce zaten yaşamışlarmış. Şimdi sıra, ailemi bulmaya gelmemiş miydi!

“Nasıl bulacağım?” diye sordum.

“Sen biliyorsun aslında!” dedi adam “Nasıl ki biliyorsan daha öncekileri!”

“Nasıl?” diye sordum “Anlamadım.”

“Biliyordun aslında...” dedi kadın “Daha baştan kodlanmıştın. Kalemle yazmayı, isimleri adları, bilgileri belgeleri öğrenmiştin. Ama denenecektin... Bilgin değil farkındalığın alındı... Sen bulasın istendi bildiğini. Kendini ispat edersin istendi. Bilerek bil istendi. İsteyerek bil istendi. İdrak etmen istendi. ‘Ve ma edrake’lere cevap vermen istendi. Unutturuldun sana hatırlatılana kadar. Asılıp tutunman istendi... Topraktan sudan çıkman... Karanlıktan aydınlığa çıkman istendi... Çıkabildiğine tanık olman. Baştan yukarıda alıkonulabileceksen... Kendin gelmen, kendin dönmen istendi. Bilerek, isteyerek, idrak ederek, aynel yakîn.”

“Hatırlamıyorum.” dedim.

“Hatırlarsın!” dedi adam “Biliyordun nefes almayı... Kıçına şaplak atılınca hatırladın. Biliyordun ağlamayı... Acıkınca ağladın. Biliyordun yemeyi... İlk işin annenin göğsünü yakalamak oldu. Biliyordun gülmeyi... Baban çeneni gıdı’layınca ağzın vardı kulaklarına. Biliyordun yürümeyi... İlla ki ayağa kalkmaya çalıştın. Biliyordun konuşmayı... Etrafındakileri duyunca hemen kaptın. Biliyordun yüzmeyi... O’nun düzenine karşı inat etmeyince yüzdün. Biliyordun sevmeyi... Sevince anladın.”

“Evet” dedim “Galiba biliyormuşum. Ama ne zaman öğrendim?”

“Biliyordun aslında... Yutkunurken anladın...” dedi kadın “Okulda parmağını kaldırınca... Tırnağın uzayınca fark ettin. Gözlerini devirince gördün... İlk defa heceleyince... Karıncayı ezince... Köpek havlayınca.. Kuyruğunu sallayınca. Kedi tırmalayınca... Sivriiler ısırınca. İlk defa gençlik heyecanında... İlk defa elini tuttuğunda... İlk defa öpüşünce... İlk çocuğunu görünce... İlk defa hasta olunca. Burnunun kemiği sızlayınca. Babanı ve anneni kaybedince... İlk defa saçın ağarınca... İlk defa dişine dolgu yaptırınca... İlk defa beladan kurtulunca... İlk defa ‘bu son galiba’ dediğinde anladın.”

“Nasıl oldu ama?” diye sordum.

“Biliyordun aslında...” dedi bu kez adam “Ama bildiğinin farkında değildin. Vardı haberin yerçekiminden... Kafana elma düşürülünce anladın. Vardı haberin suyun kaldırma kuvvetinden... Hamamda tasının yüzmesini bekledin. Vardı haberin arkeolojiden... Örumceği kehribarın içinde görmem gerekti. Vardı haberin matematikten... Parmaklarına bakınca fark ettin.”

“Ya Allah’ı!” dedim “Ya Allah’ı!”

“Biliyordun aslında...” dediler yine “Tesadüfle bir düzen kurulmayacağını hep gördün. Ne bir ağaç kütüğü sana mobilya olabiliyor ne de toprağın altındaki demir, kazma kürek. Ne yağmur çağlayan gibi yağıyor, ne kar kütle hâlindeydi! Ne güneş seni kavuruyor, ne yanardağlar şehrinin göbeğinden fışkırıyordu. Ne bir ağaç kökü odanı lila renge boyuyor, ne koyunun yünleri kendi başına yorgandı sana. Ne zaman ki düşündün... Anlamaya başladın. İlmel yakîn.”

“Peki vahiy!” dedim “Bana gelmedi ki!”

“Vardı haberin her şeyden...” dedi adam yine “Ama sen farkında değildin. İşte sana bir hatırlatıcı geldi... Farkına

varasın diye. Hatırlayasın diye. Daha ciddi bir uyarı, daha ciddi bir hatırlatıcı mı var... Satır satır yazılıp gönderilmişken önüne! Yoksa onu ölümlere mi okuyorsun! Şimdi sen onu anlayamam mı diyorsun! Şimdi sen, başkası bilir ben bilemem mi diyorsun! Şimdi sen onu hâlâ bilmediğin bir dilde ezbere mi okuyorsun!”

“Hayır!” dedim “Ben ondan zâten vazgeçtim!”

Kadın haykırdı “Şimdi sen onu okumaktan mı imtina ediyorsun! Şimdi sen ondan mı yüz çeviriyorsun! Oku’yup da özgürlüğüne kavuşmak varken.”

“Ama başka kitaplar da var!” dedim “Onlar ne olacak?”

“Din Allah’ındır, Allah’ın ayetlerinden öğrenilir.” dedi bana “O bir zikir. O bir hatırlatıcı. Lazım olan her şeyi zâten biliyorsun. Oku’man gerek ki hatırlayasın. Tek yapacağın oku’mak.”

Sarsıldım. Gözlerimi açtığımda “Rüyaymış!” dedim “Sadece bir rüya! Onlar bir daha asla gelmeyecekler! Allah onları aldı ama beni terk etti! Beni görmezden geliyor!”

Sonra düşündüm ve “Şimdi anladım.” dedim “Onlar buraya gelmeyecekler. Ben onlara gideceğim. Elif’imi ve Merve’mi tekrar göreceğim. Fanusa gireceğim.”

Kalbin Nefesi

Fanus | Gene Gömülü Geçmiş Bilinç Simülasyonu

Ö n camının üstünde kocaman harflerle “Maşaallah” yazan yeşil başlıklı minibüsü görünce el edip bindik. Minibüs başlarda kalabalıktı. Oturanlar dışında üç kişi daha vardı. Nuran arkamdaydı. Ben iki adamın arasından dokunmadan geçmeye çalışarak ön tarafa yanaşım. Önce çantamda bozuk para aradım. Ama bulamayınca annemin sabah verdiği yirmi lirayı çıkarıp vermek üzere uzattım. Bu sırada şoförün eli bileğimden elime doğru kayarak dokunmuştu. Basit bir kazara dokunma olduğunu düşünerek elimi çektim ve adamın avucunun içine yirmi lirayı parmağım ile ittirdim.

Şoförün yanındaki koltukta oturan adamın bu sırada sırtarak yan yan bana baktığını gördüm ve sertçe yüzümü çevirdim. Şoför ise hem yirmi lirayı bir yandan bozmak için bozuklukları karıştırıyor, hem de iki de bir dikiş aynasından beni süzüyordu. Görünen bir ayıbım mı var diye üzerimi kontrol ettim ve zâten düzgün olan kıyafetimi bir daha düzeltiltim. Rahatsız olmuştum ama tatsızlık çıkarmaması için sesimi çıkarmadım.

Belki de ben yanlış anlıyorum, diye düşündüm sonra. Bu sırada şoför para üstünü tamam edemediğinden olsa gerek, hazırladığı kadarını önde bir yuvaya bıraktı.

Akşam hava kararmaya başlamıştı ve ben bir an önce eve

varmak istiyordum. Bir süre gittikten sonra yolculardan inenler oldu. Biz de Nuran ile henüz para üstünü almadığım için şoförün arkasındaki ikili koltuğa geçip oturduk.

Sonra diğer yolculardan da inenler oldu. Giderek azalıyoruz. Benim içimi her zamanki gibi bir korku kaplıyordu. İçimden “İnşallah benden önce herkes inmez.” diye geçirip durdum. Ama nafileydi. Birçok defa olduğu gibi hemen herkes birer ikişer ve en sonunda Nuran da evinin önünde indiler. Minibüste yalnız kalmıştım. Sadece şoför ve ben! Bir an önce yol bitsin istiyordum.

Şoföre hatırlatıp “Benim yirmi liranın üstünü hâlâ vermediniz.” dedim.

Ön tarafa daha önceden koyduğu parayı alıp “Al güzelim!” diyerek ve sırtarak bana uzattı. Tam ben uzanıp parayı aldığım da elimi gerçekten tuttu bu sefer.

“Ne yapıyorsun!” deyip hışım ile elimi çekti.

“Ne yaptım ki güzelim! Yanlış anladın! Para yere düşmesin diye!” dedi.

Sustum.

Devam ederken hâlâ arada bir yola, arada bir de dikiz aynasından bana doğru bakıp pişkin pişkin sırtmaya devam ediyordu. Birden şoförün güzergâhtan çıkıp direksiyonu Ankara yoluna doğru kırdığını gördüm.

Ayağa fırlayıp “Ben ineceğim.” dedim “Durun lütfen! Başka yola döndünüz!”

“İnersin acele etme.” dedi.

“Hayır ineceğim!” derken korkudan tir tir titremeye başlamıştım...

“Yolun devamında trafik sıkışmış.” dedi “Orayı atlatalım, tekrar yola döneceğim.”

“Hayır!” diye bağırdım “İnmek istiyorum!”

Bu sırada hızım artırmış, ormanlık yola dönmüştü bile.

“Burada indirmemi ister misin?” dedi sinsice.

Etrafıma baktığımda oldukça ıssız bir yerde olduğumuzu fark ettim. Ama başka çare yoktu.

“İneceğim!” dedim.

Minibüsü sağa çekti ve durdu. Ama yolcu iniş kapısını açmamıştı.

Şoför koltuğundan ayağa kalkıp, içeriye doğru döndü. Motor kapağı bölmesinin üzerinden geçerken pantolonundaki kabarıklığı fark ettim.

Üzerime doğru ağızından salyalar çıkaran bir köpek gibi yaklaşırken kendimi geri çektim ve “Ne olur yapma!” diye mırıldandım.

“Ne olacak güzelim!” dedi bir elini omzumda gezdirmeye başlarken “Fazla sürmeyecek! Unutamayacağın kadar güzel dakikalar yaşayacağız senle! Ne var bunda!”

“Olmaz!” diye bağırdım korkudan tir tir titrerken.

“Başka züppelere olsa verirsiniz ama demi!” diyerek sesini yükseltti boynuma doğru uzanırken.

O anda olanca gücümlle tırnaklarımı suratına geçirdim.

Acıyla haykırırken “...pu!” diye küfür etti ve geriye doğru koltukların üzerine düştü. Fırsattan istifade ile şoför mahalline doğru attım kendimi. Kapıyı açıp iniyordum ki arkadan ayağımı yakaladı. Topuğumla suratına bir tekme geçirip aşağıya indim.

Yoldan geriye doğru olanca gücümle koşmaya başladım. Hava tamamen kararmış, ortalıkta da kimse görünmüyordu. Hiç durmadan devam ettim. Ta ki biraz ilerdeki benzin istasyonunu görene kadar... Durup biraz nefeslendiğim anda arkamdan minibüsün geri geri gelmekte olduğunu fark edince tekrar koşmaya başladım.

İstasyona elli metre kadar kalmışken bana yetişti. Mecalim kalmamıştı. Ama adam, akaryakıt istasyonundaki pompacıdan ürkmüş olsa gerek aşağıya inmedi. Penceresinden kana bulanmış yüzünü çıkarıp “Birisine bir şey söylersen seni bulup ktır ktır keser öldürürüm!” dedi ve gaza basıp kaçtı gitti.

İstasyona vardığımda benzin pompacısı ne olduğunu, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Olay hakkında bir şey anlatmadım. Adam şaşkın şaşkın bana bakarken yanlıs arabaya bindiğimi ve yolda indiğimi söyledim. Benzinciden babama telefon edip beni gelip almasını istedim. Ama ondan da utandığım için aynı yalanı ona da söylemek zorunda kaldım.

O günden sonra kimseyle de yaşadığımı paylaşmadım. Bir şey söyleyecek olsam beni de suçlayacaklarını düşünüyordum. Bu travmayı uzun süre atlatamadım. Ne zaman cinselliğim aklıma gelse, adamın suratına tırnaklarımı geçirdiğim o an’ı hatırlıyor, beynim zonklamaya başlıyor, içimi kabaran bir öfke kaplıyor ve gözlerim kararıyordu.

Söz Sevda’dan, Sevda da fanustan çıkarken Erdem ne olduğundan habersiz bekliyordu. Sevda ona doğru uzaktan gülümseyerek dinlenmeye geçerken Káni hoca Erdem’i çağırırdı.

“Buyrun hocam!” dedi “Beni istemişsiniz.”

“Evet Erdem!” dedi “Hemen fanusa giriyorsun. Geçmişe dair bir olay akışı hakkında fikrini almam lazım.”

“Nedir hocam?”

“Bunu biz bilmiyoruz. Sadece sana kriptolandı.”

“Ya Sevda’nın durumu! Hani ben!” derken Káni onun sözünü kesti.

“Sevda hanım dinlensin, devam edecek. Bu seninle ilgili.”

Az sonra Erdem fanustaydı...

Bir minibüsün içindeydim. Kendi bilincimden çıkıp bir kız oldum. O kız gibi gördüm. O kız gibi işittim. O kız gibi hissettim. O kız gibi korktum...

Akış birden durdu ve gözlerini Erdem olarak açtı tekrar. Muhteşem bir tecrübe yaşamıştı. Ama deneyin şaşkıncılığı kadar yaşadığı karakterin durumu da üzümüştü onu. Şaşkınlığı geçer geçmez fanusun dışına alındı.

“Bunu bana neden yaptın?” diye sordu Káni hocaya “Zihnimin de bedenimin de kontrolü başkasındaydı. İyi ki de o anlarda kendi bilincimle birlikte hareket etmiyor, edemiyormuşum. Ama yine de şimdi hatırladığım bazı şeyler her önüne gelenin bu verilere ulaşmasının uygun olmadığı fikrine yaklaştırdı beni.”

“Dikkat etmedin mi?” diye sordu Káni.

“Neye?”

“Akışı biz durdurmadık. Korku eşiğinin arttığında sistem durdurdu.”

“Anladım.” dedi Erdem “Haklısın. O kızın yerinde olmak istemezdim.”

Sonra göz kapaklarını kaldırıp kaş altından baktı Káni’ye “Özellikle seçtiniz değil mi?” diye sordu.

“Evet!” dedi Káni.

“Neden?” diye sordu “Neden erkek değil?”

Káni geriye yaslandı.

“Önce sen söyle.” dedi “Ne hissettin?”

“İnsanlardan öyleleri var ki, her şey kendisinin olsun ister.” dedi Erdem “Bembeyaz, tertemiz bir şey gördümü orayı kirletenin, kullanacak olanın kendisi olmasını ister. Bembeyaz sayfaları çizer karalar. Paranın çoğunu, malın en iyisini, arabanın en iyisini, servetin en görkemlisini ister. Onun var, benim niye yok der. Bir şekilde kendisi de elde etmeye çalışır. Açsa da doymaz, toksa da doymaz. Gökyüzündeki yıldızlar derlenip toparlanabilecek olsa, insanların çoğunun onları toplayıp, hepsi benim olsun diyerek ceplerine doldurmak isteyeceklerinden öyle eminim ki!”

“Maalesef öyle!” dedi Káni “Çiçeği dalından koparmadan sevemeyen bir kültürün, sevgisini, sıcaklığını ve güler yüz lülüğünü şehvetiyle sık sık karıştıran gafil bir neslin çocuklarıyız. O kızlara da o çocuklara da baktığında onların güzelliklerinde Allah’ın güzelliğini göremeyenler, bu gafilliği de abartan ve şehvetlerini tanrı edinenlerdir. Görünürde işledikleri en fahiş tecavüzler, biriken bir yığın küçük tecavüzün büyüye büyüye türlü günahlara dönüşüp kendilerini kuşatmasıyla gerçekleşir. Her güzel bir kız gördüğünde şehvete kapılan erkek bozuntuları, her güzel bir delikanlı gördüğünde onu baştan çıkarıp elde etmeye çalışan kadın bozuntuları, bizim için birer ibrettir. Onları o hâle getiren de toplumdaki şirk batağından başka bir şey değildir.”

“İyi ki kurtulmuş bu kız!” dedi Erdem “Başına neler gelebilirdi! Çocuklarının geliyor da! Bu sapıklar Allah’tan korkmuyor mu, Allah’a inanmıyor mu? Bunlar da bu topraklarda ‘müslümanım’ diyenler değil mi?”

“Ölçüsüz ve yön tanımayan şehvet, şeytan işi pislikten başka bir şey değil.” dedi Káni “Allah’a inandım demekle

iman edilmiş olunmuyor. Kuran'dan habersizler. Kuran'a dokunabilenler o kızlara dokunamazlar. Allah'ı tanıyanlar her güzellikte Allah'ı görürler. Çiçeği dalında ve sanatkârını överek severler. Allah'ı tanımayanlarıysa süslü görünen kahrolası şehvetleridir. Bir karıncanın önünü kesmekte tereddüt edenler o kızların ellerini kesemezler. Kuru çalılıarı bile böceklerle bir şey olmasın diye yakmaktan çekinenler, o kızları yakamazlar. Çiçeği dalından koparmakta tereddüt edenler, o kızları dalından koparamazlar. Güzelliklerde Allah'ı görebilenler, şeytan kötülükleri akıllarına getirdiğinde Âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarlar. Eğer birileri korkmuyorlarsa ve o kızlara kıyıyorlarsa, şeytanlarıyla beraber cehennem onları beklemekte. İyi ki de beklemekte... O kızlara hangi günahından ötürü zulmedildiği ve öldürüldüğü sorulacak.”

“Nasıl erkek bunlar!” diye hayıflandı Erdem.

“Ha bu arada...” diyerek araya girdi Kâni “O pislikler erkek de değildir. Kuran'a göre erkek, kadınları koruyup gözetmeyi hedef edinenlere verilen sıfattır. Onlara tecavüz edenlere, yakanlara, öldürenlere, bedeni erkek olanlara değil. Kontrolsüzce hareket eden kendi uzuvlarına bile sahip olmayana, koruyup gözetemeyene erkek mi denir! Onlar yerin dibine geçirilesi ibretlik şeytanların ta kendileridir. Allah her şeyi görüyor, biliyor. Her şeyin de karşılığını verecektir. Allah hem Rahman hem Rahimdir. Ve Allah'ın merhameti Allah'ın adaletine mani değildir.”

Erdem “Çok üzüldüm ama üzülmele ele bir şey geçmiyor.” dedi “Bir şeyler yapmak lazım. Kıyas mı, idam mı, müebbet hapis mi bilmiyorum ama ben olsam onları bilimsel deneylerde kobay olarak kullanırdım. Vereceksin virüsü, bulacaksın hastalıkların çözümünü. İnsanlığa bir faydaları olur belki!”

“İnsanlar kendilerini düzeltmedikçe toplum düzelmez.” dedi Káni “Üstelik eğer saydıkların gibi bir ceza verilecekse, bunu verecek adil, tarafsız ve ehlinin eline verilmiş bir yönetim ve yargı gerek. Yoksa böyle olmayan yargı, hem kendisi yanılacak hem de suiistimal edenlerce yanıtılacaktır. Bize düşen şirkin önüne geçmek için uğraş vermek, Kuran’ı okumaları için insanları teşvik etmek ve toplumsal barış için bıkmadan fırkalaşmaya karşı çaba sarf etmektir.”

Düşündü.

“Doğru söylüyor olabilirsin. Ama bazı konularda sana katılmam mümkün değil.” dedi “Bana öyle geliyor ki sen peygamberi hiçe sayıyorsun. Mezhepleri yok sayıyorsun.”

Káni acıyla tebessüm etti.

“Bunları konuşuruz istersen. Acele etme.” dedi “Şimdi sana bir soru!”

“Buyrun hocam!”

“O gördüğün, hissettiğin kız kimdi, hiç merak etmedin mi?”

Bir an durdu Erdem.

“Hayır!” dedi “Kendi yüzüm olarak hissettiğim için onun yüzünü hatırlamıyorum!”

Gözlerini odanın dışına doğru çevirdi ve tekrar dönüp Erdem’e doğru baktı.

“Yoksa!” dedi Erdem “Yoksa!”

Káni “evet” der gibi başını salladı.

“Sebep cinler değilmiş! Bir korku travmasıymış demek ki!” diye mırıldandı Erdem “Meğer ne kadar yanılmışım!”

Fanus içinde uzun ama gerçekte kısa bir zaman içerisinde Sevda'nın hafıza problemi çözülmekle kalmamış, Kâni "Gene gömülü geçmiş veri tabanı" projesini daha da ileri bir aşamaya ulaştırmıştı.

Sevda biraz sonra Erdem'in yanına yaklaştı ve "Beni asıl iyileştiren fanus değil! Geçmişte yaşadıklarımı bir kez daha hissetmek değil." dedi.

"Nedir?" diye sordu Erdem.

"Kuran!" dedi "Eğer Kuran'da kendimi görmemiş olsaydım, aynı şeyleri yaşayarak iyileşebilir miydim zannediyor-sun!"

"Nasıl?" dedi Erdem "Anlamadım."

"Bana Kuran'ı anladığım dilde okumamı söyleyen bir ikazla girdim fanusa. İlk saniyeler içinde Kuran'ı okuyacak o kadar geniş bir zamana sahip oldum ki! Sadece Kuran'ı da değil orada bizi okudum. Kendimi okudum. İnsanları okudum. Kâinatı okudum. Tüm sıkıntılarımıyla yüzleştirdim. Ağlamaya da, geniş geniş düşünmeye de o kadar çok zamanım oldu ki! Ve anladım ki başımıza her ne gelirse gelsin gelip geçici bir oluş fabrikasında bize indirilen verilerden ve bizim seçtiğimiz olasılıklardan ibaret! Allah bize zulmetmiyor. Bizi yetiştiriyor. En mutlu günler için. Benim ilacım Kuran'mış. Ama onu okumayanın ne dediğimi anlaması mümkün değil."

Erdem bütün iyi niyetine rağmen yıllarca yaptığı fahiş hatayı görmüştü. Kendisi yüzleşmekten korktuğu korkularının üzerine gidemiyor olduğu için Sevda'nın da gitmesini istemiyordu. O sorması gereken soruları sormaktan çekindiği için Sevda'nın da sormasını istemiyordu. O çözülmemiş sorunların teşhisini yanlış koyduğu için, çareyi doğru

zannettiklerinde arıyordu. Bu arada yaptığı iyi işlerin de bir anlamı kalmıyordu!

Şimdi hatırlatıcının hatırlatacaklarını hatırlaması gereken ve sorularının üzerine gitmesi gereken Erdem'di. Káni ile fanus ortamında geniş geniş tartışmak üzere anlaşılıp bekleme-ye geçti.

Onunla beraber artık dine inanmaz bir deist olarak yaşamayı tercih eden Barış da fanus tecrübesini, kaybettiği aile- siyle beraber yaşadıktan sonra sanal tartışma platformuna ka- tılacaktı.

Bilinç Buluşması

Canlı Masa | Fanus Platformu

Sevda, Erdem ve Barış için gereken fanus çalışmaları birkaç saat içinde tamamen bittikten sonra fanus içine girecek herkes Káni'nin önerisi ile Kuran'ı anladığı dilde okumayı kabul etmişti. Böylece fanus içindeki zihin bilinci platformunda bu kez canlı olarak buluştular. Káni'nin onları Kuran'ı ve onun bilinci ile İncil'i, Tevrat'ı ve az çok yaşamakta olan tüm felsefi dinlerin kaynak kitaplarını okumaya davet eden konuşmasının ardından onları okuyup, üzerinde konuşup tartışabilecekleri çok zamanları oldu. Çünkü dışarıdaki zamana göre fanus içerisindeki zaman iza-fen çok yavaş akıyordu. Bu da onlara konuşmak için müthiş bir olanak verdi. Aynı zamanda zihni dinlenmelerini sağla-yacak ortam da fanus içerisinde oluşturulmuştu.

Uzun okumalar, tahliller ve konuşmalar daha sonra bir kayıt tabletinde toplandı. Buna dair diyalogların içerdiği bir kitap hazırlanması üzere de karar verildi.

Okuma ve sorgulayıp tartışma işinin bitmesinin ardından geleneksel dinî inancını sorgulamaya başlayan Erdem de, tüm dinleri yok sayıp bir deist olarak yaşamaya karar veren ama bunu yaparken nereden gelip nereye gitmekte olduğunu sürekli sorgulayan Barış da, Erdem'in Kuran'la ikna

olmuş eşi Sevda da tartışma platformunda idiler. Onların karşısında Kuran'ı tek kaynak olarak kabul edip benimsemiş Káni ve bir hristiyanken tevhidi ve Kuran'ı benimsemiş eşi Lynn vardı.

Fatiha'dan Nas'a, kutsal kitapların karşılaştırılmasından felsefe dinlerine, tarihsel konuların anlaşılmasından Osmanlı ve Roma'ya, Sarıkamış cahilliğinden destanlaşan Çanakka-le'ye, camilerin ve diğer ibadethanelerin içinde bulunduğu durumun tahlilinden çözüm önerilerine, din adına kandırarak ticaret yapanların önüne geçilmesinden milli hislerle oynayarak tuzak kuranların tahliline, arkeolojik delillerden felsefi argümanlara, askeri vesayetten sivil darbeler siyasetine kadar çok şeyi akıl ve bilgi çerçevesinde konuştular.

Fanus içerisinde, âdeta bir bilgisayar programının içinde, sonsuz görünümlü bir dekor önündeki bir toplantı masasının etrafında gibiydiler.

Ama onların farkında olmadığı ve onları biraz ötede aynı frekansta pür dikkat dinlemekte olan bir diğer üç kişi daha vardı. Tanrıtanımaz bir Genteli olan Kaptio, Venya'nın geleneksel dininin iki farklı mezhebini temsilen Fidelis ve Etika. Birbirlerini dünyalarını değiştirebilecek kadar seven iki genç Genteli. Dünyayı gezip dolaşmak niyetleri varken, şimdi Venya tabletlerine benzer bir zihin platformuna Dünyaya'da rast gelmişlerdi. Üstelik karşılaştıkları kişiler dünyada az bulunur cinsten bir inancı tartışıyorlardı.

Káni, Erdem ve Barış'a ayrı ayrı gözünü gezdirerek "Başka konuşmak isteyen var mı arkadaşlar?" diye sordu.

Sözü önce Erdem aldı.

"Meğer siz ne kadar da doğru söylüyormuşsunuz. Meğer Kuran hakkında ne kadar da yanlış şeyler öğretilmişler bize.

Aklım almıyor. Kimi ayetler vardı ki kendi kendime ‘Vay canına!’ demekten canım çıktı! Artık ben de sizin gibi ve eşim Sevda gibi dinimin tek kaynağını Kuran olarak kabulendim. Kuran’da anlamadığım şeyler de vardı ama anladıklarım bana fazlasıyla yetti. Sözde sizinle tartışmaya hazırlanıyordum ama gördüm ki artık tartışılacak şeyden çok paylaşılacak şeyler varmış.”

Káni “Kalpleri ısındıran Allah çok büyüktür.” dedi ve Barışa yönelip “Sen ne dersin?” diye sordu.

“Aslında hayatım boyunca, dini diyaneti konuşan insanlardan hep uzak durmaya çalıştım. Meğer çok da kötü etmemişim! Çünkü çoğu bize din yerine hurafelerden teşkil edilmiş bir tuhaf dini anlatıyorlarmış! Bunu zâten tahmin ediyordum ama Kuran’ın onlardan ne kadar uzak olduğunun farkında değilmişim. Meğer Kuran’la ben birçok konuda anlaşmışız! Bunu daha detaylı biçimde açıklamak isterim ama önce size bir soru sormak istiyorum. Mâdem inanıyorlar neden tam aksini yapıyorlar?”

Káni üzerine basa basa anlatmaya başladı.

“Çünkü ilk emri ve farzı ‘oku’ olan kitabı anladıkları dilde okumuyorlar. Bu kadar basit. Bir akıl tutulması. Dinimizin tek ve değiştirilemez kaynağı Kuran’dır. Bunu ikinizin de Kuran’ı okuduktan sonra farkına varacağınızı tahmin etmiştim. Çünkü ikinizin de bunu anlamayı hak edecek kadar doğru insanlar olduğunuzun farkına varmıştım. Bunu, yani Kuran’ın dinin tek dosdoğru kaynağı olduğunu ilk söylediğinizde müslümanım diyen hemen herkes zâten kabul eder. Oysa bunu diliyle kabul edip icraatta kabul etmeyenler çoğunluktadır. Çoğu inanan, Kuran’ı övmek için över, içinde ne olduğunu bildiği için değil! Ama birimiz çıkıp, işte biz dinimizin tek kaynağının Kuran olduğunu bildiğimizden

onun dışındaki kaynakları din hükmü verecek manada göremeyiz dediğinde işler değişir! En başta müslümanlar ‘Tabi ki Kuran!’ derler ‘Ama bunun yanında hadisler, rivayetler, mesneviler, risaleler, külliyatlar, lar lar lar, ler ler ler... de var!’ Hani tek ve değişmez kaynak Kuran’dı! Ne oldu! Dillerinin doğru dediğini, ama’larla inkâr ederler.

Kuran’a göre yaşadığını iddia edenlerin, gerçekten Kuran’a göre yaşayıp yaşamadığını ise sadece Allah bilir. Ama dinimizin tek kaynağı olan Kuran’da ne yazdığından haberdar değilsek, Kuran’ı bir dinsiz olarak okuyan kadar bile, Kuran’a göre yaşayıp yaşamadığımızı bilemeyiz. Buna rağmen Müslüman’ım diyenlerin çoğu Kuran’ı okumuyorlar. Saçmalığa bakın ki kimileri okumadıkları kitaba inanıyorlar ve hak ettiği biçimde okumadıkları için orada söylenenlerin neredeyse tam aksini yapıyorlar. Ne acı! Şu ayeti bir daha hatırlatayım size...”

29-Ankebut 2,3,4: *İnsanlar yalnız “inandık” demekle, hiç sanınmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Gerçek şu ki, Biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Sözünde doğru olanları ve yalancıları Allah böylece birbirinden ayırt edecektir. Yoksa, kötülükler yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar. Ne kadar kötü, ne kadar yanlış hüküm veriyorlar!*

Bu arada Etika Fidelis’e dönerek “Bu okudukları Kur’an, o kitap olsa gerek!” dedi “Hani Bekke Asilerinin bahsettiği!”

“Kesinlikle!” dedi Fidelis “Nasıl bir yere düştük! Nasıl bir şans bizimkisi ki neyi umarken neyle karşılaştık!”

“Ya sen Kaptio!” dedi Etika “Şimdi ne diyorsun?”

Kaptio “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de haklısınız.” dedi “Eğer bu kitap o kitapsa, Bekke Asileri doğru söylüyor ve Tanrı gerçek demektir. Bu durumda benim tanrı

yok iddiam çürür ve sizin de dininizin yıkılmış olduğunu artık anlamış olmanız gerekir. Ama benim ikna olabilmem için Bekke Asileriyle ilgili kesin bir delile ihtiyacım var. Bekke Asilerinin anlattığı gelecekle bu kitabın anlattığı gelecek birbirine uyarsa o zaman doğruya ulaştık demektir.”

Bu sırada Erdem, Kuran’ın tek kaynak oluşuyla ilgili kendisini ikna eden bazı ayetleri arkadaşlarına tekrar hatırlatıyordu.

“İşte konuyla ilişkili birkaç ayet okuyayım size... Kuran eksiktir, hadisler ve sünnetler onu tamamlar diyenler şu ayete göre yanılıyor.”

6 Enam 38: *Kitap’ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.*

“Kuran detaylı değildir, hadisler onu detaylandırır ve açıklar diyenler şu ayete göre yanılıyor.”

6 Enam 114: *Allah size kitabı detaylandırılmış bir hâlde indirmişken Allah’ın dışında bir hakem mi arayayım?*

“Şu ayetler yine eksik olmadığını ve gerekli tüm hükümleri içerdiğini gösteriyor.”

6 Enam 115: *Rabbinin sözü hem doğruluk, hem adalet bakımından tamamlanmıştır. O’nun sözlerini değiştirecek hiçbir kuvvet yoktur.*

16 Nahl 89: *Biz bu kitabı sana, her şeyin ayrıntılı açıklayıcısı, bir doğruya iletici, bir rahmet, Müslümanlara bir müjde olarak indirdik.*

19 Meryem 64: *Rabbin asla unutkan değildir.*

“Kitap tek başına yetmez diyenler şu ayete göre büyük yanılığı içerisinde.”

29 Ankebut 51: *Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?*

10 Yunus 15: *Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda bizimle karşılaşmayı ummayanlar derler ki: “Bundan başka bir Kuran getir veya bunu değiştir.” De ki: “Benim onu kendiliğinden değiştirmem asla mümkün değildir. Ben sadece bana vahyedilene uyuyorum. Eğer Rabbime isyan edersem büyük günün azabından korkarım.”*

“Hele şu ayete bakın. Kuran’dan başka şeylerden de sorumluyuz diyerek dini zorlaştıranların ne büyük yanılığında olduğunu anlatıyor.”

43 Zühurf 43,44: *Sen, sana vahyedilene sınıksız sarıl! Hiç kuşkusuz, sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Ve muhakkak ki o (Kur’an) hem senin için, hem kavmin için bir şereftir ve ileride ondan sorulacaksınız.*

“Sadece ondan sorumluymuşuz meğer. Kuran yetermiş hocam, Kuran yetermiş. Adım gibi eminim artık. Hakkınızı helâl edin...”

Fidelis Etika’ya dönerek “Bu kitap kesinlikle doğru yola iletiyor.” dedi “Ben ikna oldum artık.”

Etika da ona onaylar biçimde mutlulukla tebessüm ederken aynı şeyleri düşünüyordu. Ama Kaptio’nun hâlen soru işaretleri vardı. Akli uysa da içindeki ‘tanrı yoktur’ kabulünü yok edemiyordu bir türlü. Ama âdemlerin konuşmaları her an onu da ikna edecek cinstendi...

Söz Kâni’ye geçtiğinde durumu olanca çıplaklığıyla anlatmaya başladı...

“Doğrusu şu ki arkadaşlar, yüzyıllardır bize yalan söylediler... Doğru budur deyip içine binlerce yalan soktular.

Okursan anlamadığın dilde okumalısın, o cennet dilidir dediler. Türkçe okursan anlamı bozulur dediler. Kendileri ise hiç okumadılar, hiç anlamadılar, hiç bilmediler. Allah yeminler edip kitabın anlaşılmasını kolaylaştırdığını ayet ayet haykırırken, din namına eksiksiz derken, bu kitap kendini açıklar derken, bundan sorulacaksınız derken, ayetlerden yüz çevirenler yanlış yoldadır derken hiç dönüp bakmadılar. Ya anlamadıkları dilde ezberlediler, ya duvara astılar, ya da ölümlere okudular.

Bize yalan söylediler. Dini zorlaştırdılar. Peygamberi seviyorsan şu hükümlere de uyacaksın dediler. Kitabın yanına başka başka sözler eklediler. Elçiyi bir katile dönüştürdüler. Müşrikler gibi büyülendiğini iddia ettiler. Ressamlara düşman ettiler. Kadınları taşlattılar. Her fırsatta cinsellik anlatan bir adam hâline getirdiler. Kadın düşmanı yaptılar. Peygamberin hadisi deyip ebu bilmem kimin yalanlarını elçinin sözü yaptılar. Dokuz eşle bir gecede halvete, dokuz yaşında kızla gerdeğe soktular. Asıl kendileri peygamberi hiç bilmediler, sevmediler. Hep iftira ettiler de, sonra kalkıp biz ona uyarız dediler.

Bize yalan söylediler. Allah “elçiyi destekleyin” derken onlar günde yüz defa salavat çekeceksin dediler. Ne destekleyenlerle peygamberin davasını desteklediler, ne peygambere uyup Allah’tan gelene sarıldılar, ne arzuhâlini Allah’a sunanlarla kıyam ettiler, ne sadece Allah’a rükû edenlerle rükû ettiler, ne sadece O’na secde edip boyun eğenlerle secde ettiler. Peygamberi ve davasını değil, kendilerini düşünüp, salavatla kendi seslerini Allah’a değil peygambere ulaştırmayı umdular, sandılar, zannettiler. Kendileri peygamberi ve dinini hiç desteklemediler. Konuşmak bile istemediler. Oturup boncuktan tespihlere sarıldılar.

Bize yalan söylediler. Onu yeme bunu yeme, haramdır günahdır dediler. Kendileriye haram günah demeden kimin neyini bulduysa bir rivayet bulup ona uydurarak yediler.

Bize çok yalan söylediler. Sol elinle olmaz dediler. Sağ ayakla gireceksin dediler. Sağ tarafa yatacaksın dediler. Oysa Allah'ın kuluna zulmetmeyeceğini hiç bilemediler. Yaratılışını hiçe sayıp üç yaşındaki solak bebeklere sağ elini kullan diye, altı yaşındaki çocuklara sağ elinle yazacaksın diye zulmedenler onlardan nasıl af dileyecekler!

Bize öyle yalanlar söylediler ki! Zorlaştırdıkça zorlaştırdılar. Önce sünnet sonra farz sonra bi daha sünnet kılacaksın, kılmadığın seneleri kaza edeceksin dediler. Abdest almadan önce teyemmüm edeceksin bile dediler. Şu duayı ezbere bileceksin, üstünden değil altından okuyacaksın dediler. Kendileriye namazlarında ne yaptıklarını, ne dedikleri hiç bilmediler.

Peygamberden şefâat dediler. Yetmedi sahabeden şefâat, ehlibeytten şefâat dediler. Yetmedi dedelerden, âlimlerden, hatta tağut zalimlerden şefâat dediler. Yetmedi hoca efendilerinden, cemaatlerinden şefâat dediler. Yetmedi yatırlardan, mezarlardan beklediler. Şefâatin tümünün sahibinin Allah olduğunu hiç görmediler. Şefâati O'ndan hiç beklemediler!

O kadar çok şey uydurup o kadar çok yalan söylediler ki! Mehdi gelecek, İsa inecek dediler. Kendi yüceltikleri âlimlerini İsa, kendi hoca efendilerini ve şeyhlerini mehdi ilan ettiler. Yetmedi peygamberi Allah'a eşit saydılar. Yetmedi kendi imamları için Allah vücut buldu dediler. Kendilerini nasıl affettirecekler!

Tuzak kurup bize yalan söylediler. Kendi mallarını kaybetmemek için “En büyük günah kul hakkıdır!” derken ne yetimi doyurdular, ne yemedikleri kul hakkı bıraktılar.

Affedilmeyecek tek günahın “tövbe edilmemiş şirk” olduğunu hiç bilmediler.

Bize zalimce yalanlar söylediler. Dayanamayıp su içen on iki yaşında çocuğa altmış bir gün oruç dayattılar. Kendileri ise bütün gün ahlarla vahlarla sözde oruç tutup, iftar sofrasında yetimi unutup birbirlerine ziyafetler çekip, tıka basa doydular.

Birileri her hükmü kendine uydurup bize yalan söylemeyi hiç bırakmadılar. Vergi memurlarıymış gibi kırkta birdir dediler. Mallarını mülklerini ayırıp, hülle üstüne hülleler kurup, bunlar dâhil değil dediler. İhtiyaçlarının fazlasını vereceklerine, sandıklara yığıp biriktirdiler. Kuzu kapamalar midelerine hazımsızlık yaparken iki torba bulgurla fakiri sözde sevindirip, üstüne bir de böbürlendiler.

Bize o kadar çok yalan söylediler, o kadar çok yalan söylediler ki, Kuran’a şerik kitaplar, külliyatlar yazdılar. O’nun ayetlerinin her birinin karşısında onlarca yalan rivayet ettiler. Ne bize hakkıyla bir ayet gösterdiler, ne de kendileri kendi yalanlarına doğru dürüst uydular.

Bize yalan söylediler. O kadar çok yalan söylediler ki, şu fanusa sığdırmak ne kelime, bin ciltlik kitap yazsak, biz yazarken uydurulan yenilerini eklemeye mecalimiz de ömrümüz de yetmez.

Üstelik yalanları ortaya çıkmasın diye, bu iş akılla olmaz dediler. Bu kadar gelmiş geçmişler yanıldı da sen mi küçük beyninle doğruyu bulacaksın diye aşağıladılar. Allah’ın yüzlerce ayetinde aklınızı kullanın, düşünün, kavrayın dediğini görmek bile istemediler.

Evete! Bize yalan söylediler. Ama şimdi biz onlara doğruyu söylediğimiz zaman bize yalancı sapkınlar diyorlar.

Takmadıkları etiket bırakmıyorlar. Biz doğruları haykırdıkça, takıntılılarıyla saldırıp, tanımadıkları, yüzlerini bile görmedikleri, yalancı rivayetçilere ve takkeli müşriklere bizden çok güveniyorlar. Derin uykularını böldüğümüz için öfkeleniyorlar.

Sadece Allah, sadece O'nun ayetleri dedik diye bize din-den çıktın diyenler bilmediler ki, kendileri dine hiç girmediler. Onlar bize bilerek ya da bilmeyerek yalan söylemeye devam etseler de biz yine hem kendimiz hem de onların iyiliği için doğruları söyleyeceğiz. Biz onların değil Allah'ın emrini ve rızasını gözetiyoruz.

Bizim gibiler zaten ne diyoruz ki... Hizipçi değiliz, mezhepçi değiliz, partici değiliz. Sadece ve sadece Allah'a teslim olan ve fırka fırka olmayan müslümanlarız. Toplumun içinde görünmeyenleriz. Kavga etmeyenleriz. Sadece gelin Kuran'ı anlamak için konuştuğunuz, bildiğiniz dilde okuyun siz de, diyenleriz. Hadi aklınızı O'nun kitabını anlamak, üzerinde derin derin düşünmek için kullanın, diyoruz. Hadi kalkın ve uyardırmaya siz de katılın, diyoruz. Peygamberin davasını destekleyin, diyoruz. Onun gibi en yakınınızdan başlayın, diyoruz. Sevdiklerinizin dilleri Allah derken gözleri ve dimağları çok tanrılı bir din yaşamasın artık, bize Allah yeter, diyoruz. Eğer bu yüzden sapmış oluyorsak, iyi ki de sapmışız o batıl yollardan.

Biz din ayırt etmeden, dinsiz ayırt etmeden, ırk ayırt etmeden, milliyet ayırt etmeden, siyasi görüş ayırt etmeden ve aklınıza her ne kesim geliyorsa gelsin, onları dışlamadan onlarla barış içinde yaşamak isteyen insanlarız. Biz bir cana karşılık olmaksızın bir insanı öldürenin bütün insanlığı öldürmüş olacağını bilen insanlarız. Kendisiyle savaşılmadıkça savaşmak istemeyen insanlarız. Çünkü biz Kuran'ı anladığı

dilde okuyan ve anlayabileceğini bilen insanlarız. Sayımız belki çok az ama her yönüyle aza kanaat eden insanlarız. Birini sevmiyor oluşumuz bizi ona adaletle davranmaktan alıkoymaz. Biz, dinini öğrenen insanlarız. Din yoluyla başkalarına yalan söyleyenlere karşı kıyam eder, ama onların bile hakkını savunuruz.

Gerçek ortaya çıktığında, yalanlar intihar ederler. Karanlık o kadar güçsüzdür ki bir kibrit alevine karşı bile dayanmaz. Bundan böyle yalan söyleyenler, ancak kendilerine yalan söyleyeceklerdir.”

Söz Barış’a geçtiğinde o da bazı gerçekleri o da göz önüne serdi...

“Gördüm ki Kur’an’ı anlamak için reset atmak lazım. Tüm kirli bilgileri atmak lazım. Deist ve ateistlerin bile mezhepçilerden pek farkı kalmamış. İnananlarla aynı yalanları doğru kabul edip kitabı da reddediyorlar. Beynimizi kirli bilgilerden temizleyip de ona gitmek lazım. Boş levhaya yazı yazarsak anlarız ancak. Altında silinmemiş kelimeler varsa gözlerimiz iki de bir alttaki izlere kayar. Beyne format atıp bütün ön kabullerden arınmış olarak okunursa o kitap anlaşılabilir. O kitabı anladıklarında dünyayı dolduran çoğunluğun gerçekten yanılgıda olduğunu daha önce fark ettiklerinden çok daha iyi anlayacaklar. Ama onların da önce bilinçlerindeki truva atlarını pasif hâle getirmeleri, sadece işletim sistemine odaklanmaları lazım. Önce onlar gibi “La İlahhe” (tanrı yoktur) deyip, Kur’an’ı hak ettiği biçimde okurlarsa, sonra bizim gibi “İlle Allah” (sadece Allah) diyeceklerinden şüpheleniz olmasın.

İstediğim gibi yaşamak istiyorum, kimse bana karışamaz diyebilirler. Elbette karışamaz. Allah bile ömür verip, o

sürece seçimimize karışmıyor. Peki, bütün tanrılarını gerçekten reddettiler mi? Bakın ayet ne diyor...”

25-Furkan 43: *Kendi istek ve tutkularını tanrı edinen kişiyi gördün mü? Sen mi ona vekil olacaksın?*

“Ateistlerin de deistlerin de sadece Kuran’ı rehber edinmiş ve din adına diğer tüm hikâyeleri reddetmiş insanlar gibi, onların da iyinin peşinde insanlar olduklarına ihtimal vermek, iyi zan beslemek gerek. En az müminler kadar ahlaklı olabileceklerine de.

İnananların tek ilahı olan Allah bu değersiz ve onursuz dünyanın adaletini er geç sağlayacak. Gördüğümüz duyduğumuz tüm bu tecavüzler, katliamlar, kadını ikinci sınıf bile yapmayan aptalların dini ya da dinsiz anlayışları, insan onurunu yere seren şe...siz insanların şe...sizlikleri karşılığını bulacak. Onların “olmayan” tanrılarının ise elinden hiçbir şey gelmiyor ve o “olamayan” tanrılar bu dünyanın düzenine mahkûm. Ateistlerin olamayan tanrıları onlara herhangi bir vaat veya sahte bile saysalar basit bir ümit bile veremiyorlar.

İşte onları da bizim gibi düşünmeye değil, bize değil, bu söylediklerimize bile değil, tek olan ilaha ve Kuran’ı bu gözle okumaya davet etmeliyiz. Hayatlarındaki modern çizgiden ve ellerinde bulunanları kaybedeceklerinden korkmalarına gerek olmadığını bilmeliler. Bir şey kaybetmeyecek, çok şey kazanacaklar. Keşke okusalar ve az biraz düşünseleler!... Emin olup olmadıklarını, Tanrı’nın olmadığını! Mádem varlığına inanmıyorlar, o ‘yok’ dedikleri tanrıyla neden mücadele ediyorlar!”

Barış bunları söylerken sezdirmeden onları dinleyen yabancıardan hiç birinin haberi yoktu. Niháyet “Hangi çiçek tesadüfen oluşabilir!” diye düşünmekten kendini alıkoyamadı onu dikkatle takip eden Kaptio.

Yetmiş İkinci Sure

Canlı | Fanus Platformu

V enya gezegeninden kaçan üç firâri... Kaptio, Etika ve Fidelis... Kendi ülkelerindeki ruhban yönetici sınıfı olan iklez-yadan kaçan iki genç âşık, o iklez-yada yıllarca sakerdoluk yapan ama sonradan tanrıtanımazlığı seçen eski bir din adamı rehberliğinde dünyaya inmeyi seçmişlerdi. Kendi gezegenlerinde Mavicennet adıyla tanınan Dünya'da hem canlı bir platformda, hem de bir dünyalı olan Kâni'nin geliştirdiği zihinde seyahat fanusuyla, insanlara ve onların geçmişte yaşadığı birçok anısına, tanık oldular.⁶

Söz tekrar Kâni'deydi...

İşte böyle arkadaşlar. Tüm sevdiklerini zannettiklerini aslında hiç sevmедiler. Musa'yı da hiç sevmедiler. Ona indirilene de, ondan sonra indirilenlere de dönüp bakmadılar. "Yahudiler gibi olmayalım" diyenler, bütün Yahudi âdetlerini şu insanımıza din diye yutturdular. Onlar gibi kıyafetler giyip, onlar gibi sakal bırakıp, onlar gibi takke taktılar. Aynen onlar

⁶ **Yazar notu:** *Venyalıların kendi hikâyelerinin büyük kısmı romanın ilk cildinin öyküleridir. Ancak kitabın ikinci cildinin de kendi bütünlüğünde okunabilmesi için, ilk ciltte yer alan dört bölüm bu kitabın içine de benzer bir üslupla yerleştirilmiştir.*

gibi, manadan hep uzaktılar. Kuran'ı zâten okumadıkları için Hakk'ın fosfor gibi parlayan zikrini ne Tevrat'ta ne de Davut'un Zebur'unda aradılar. O, ağızlarıyla iman ettikleri ama gerçekte iman etmedikleri kitaplarla hiç ilgilenmediler bile. Kuran'ı ise darağacına götürür gibi idam gömleklerine sarıp, duvara asıp bıraktılar. Sadece sözde hocaların, kürsülerden ve minberlerden, mikrofonu sonuna kadar açılmış tiz sesleriyle haykırdığı hikâyelere inandılar. Kuran'ın öğütleriyle alakası bile olmayan telli fırçalı nasihatlerine kandılar. Ama bilmediler ki o hikâyelerin bir kısmı Tevrat'ın içine de atılan, dışında da uydurulan kâhin masalları ya da türevliydi.

Hadi Tevrat İsrailoğullarına indi diyelim. Onlar İsa'yı da hiç sevmediler. Sevseydiler Allah'ın ona da iman edin dediği İncil'e güvenemiyor olsalar da, nasıl iman edebiliriz diye en azından bir göz gezdirirlerdi. Ama bunu yapmak yerine "tahrif edilmiştir" diyen insan sözlerine atfen ondan da yüz çevirdiler. Adını ananı misyonerlikle suçlamayı yeğlediler. İsa'dan bahsedeni bile "gâvur musun" diye kınadılar. Onlar düşünen, araştıran insanların konuşmasına fırsat bile vermediler. Ama kiliselerin İncil'e ilave ettikleri uyduruk rivayetleri hadis adı altında sorgusuz sualsiz kabulendiler. Hadi İncil de onların kitabı değildi. Ama onlar Kuran'ı da okumadılar ki!

Onlar İbrahim'i de hiç sevmediler. Yakup'u, Yusuf'u, Lut'u ve Nuh'u da sevmediler. Hatta onlar kendileri gibi önüne gelene kanmayan hiç kimseyi sevmediler. Hepsi için uydurulmuş tüm rivayetlere, tüm iftiralara sorgusuz sualsiz inanırken, Kuran'da anlatıldığı şekliyle onları hiç tanımadılar, hiç bilmediler, hiç anlamadılar. Hatta Allah'ın emrine rağmen peygamberler arasında şu daha büyüktür şu daha küçüktür, şu öbüründen daha düşüncelidir, şunlar ümmetini değil nefisini kurtarma peşindedir diye ayırım yaptılar.

Hele ki Muhammed'i, hiç mi hiç sevmədiler. Hiç mi hiç tanımadılar. Sevdiklerini zannettiler. Onun duygularını, yaşadıklarını, kendi hayatlarında hiç hissetmediler, hiç yaşamadılar ve onun yaşadıklarının bir benzerine hiç tanık olmadılar. Çünkü onunla gelen vahye hiç sarılmadılar. Dilleri salavat getirirken göz kapakları gösteriş yapar biçimde kapanıp açılıyordu. Tahiyatta gösterişle kalkan şehadet parmakları tevhid diyorken, dilleri illa ki ilave peşindeydi. Cebrail de Allah'ın birinci kademedən kulu ve elçisiydi hâlbuki! Tutar-sızlıklarını hiç görmək istemediler. Allah'ı birlemeleri gerekirken, Hıristiyanlara inat Hıristiyanlara, üçte iki oranında uydular da farkına bile varmadılar.

Uydurulmuş menfaatlerini sevdiler. Kandırılmaya hazır-dılar. Seve seve kandırıldılar. Onlar torpille alışmış, torpille iş görmeyi hak sayan anlayışlarıyla öte dünyada da torpille kurtulacaklarını umdular. Onlar Allah'tan "sadece" korkup, zalim gördükleri Allah'a karşı merhametli peygamberden torpil beklediler. Allah'a karşı Muhammed'den yardım ve şefâat dilediler. Mâdem şefâat arıyorlardı şefâatin tümünün sahibi olan Allah'a yönelip "Şefâat et Allah'ım" diyeceklerine açık açık "Şefâat Ya Resulullah" diyerek Allah yerine ve Allah'ın cezasından kurtulmaya atfen Muhammed'e yalvarıp apaçık bir şirk işlediler.

Sonra birisi çıkıp peygamberi adıyla andı diye "Niye Muhammed diyorsun, hani hazretler, niye salavat getirmiyor-sun?" diye kınadılar. Oysa kınadıkları kişilerin Allah'ın adı anılırken kalbi titriyorken, onlar "Allah" deyip umursamadan geçiyor, Muhammed denildiğinde ise ellerini göğüslerine götürüp çoğunlukla ne dediklerini bile bilmeden gösterişli bir salavat getiriyorlardı. Demek ki onlar, o tanımadıkları peygambere Allah'tan daha çok tanrılık biçiyorlardı. Hiç öyle de-ğil, böyledir demeye gerek yok. Azıcık düşünmediler. Onları

uyaranları nasıl tekfir edeceklerini düşünmek yerine doğruyu ve gerçeği düşünmeye çalışabilirlerdi!

Onların Muhammed anlayışının içi batıla dolu. Onların peygamber anlayışı dokuz yaşında kızla yatağa girmeyi, dokuz eşle bir gecede birleşmeyi normal görebilecek kadar. Onların peygamber anlayışı suçundan dolayı bir topluluğun tümünün kolunu bacağına kesip, gözlerini oyacak ve çölde susuzluğa terk etmeyi hak görecektir. Onların Muhammed anlayışı sağ elini kullanamayan adama “Yiyemez ol!” diye beddua edebilecek bir Muhammed anlayışı. Onların Muhammed anlayışı kadınları taşlayarak öldürebilecek, erkeklerin konyun gibi boğazını kesebilecek bir anlayış. Onlar dilleriyle salavat getirip, sahaya inmeyip sadece tezahürat yaparak desteklediler Kuran peygamberini. Onlara anlatılan Muhammed Kuran’da anlatılan peygamber değil. Onların peygamber anlayışı asla gerçek bir peygamber anlayışı da değil. Çünkü onlar peygambere gönderilene değil, peygamber adına uydurulan imana iman ettiler. Kuran’a hiç bakmadılar. Bakmanı, sen anlayamazsın diye aşağıladılar, o da olmadı tekfir ettiler.

Onların Muhammed denince anladıkları bir sürü dedikodu, bir sürü cinsel tema, bir sürü saçmalıklı. Onlar dinlerini öğrendiklerini zannederken peygamber hakkındaki tüm iftiraları gönül hoşluğuyla dinliyor, utanmadan ailesinin içinde sözde konuşulmuş, sözde yaşanmış olan ne var ne yoksa meraklı gözlerle, ağzı açık yutuyor ve üstüne salavat getiriyorlardı. Allah’ın belli maksatlarla kitapta işaret ettikleri müstesna olmak üzere; onlara neydi peygamberin özel hayatından! Hele ki onlara neydi peygamberin cinsel hayatından! Onlar kendi cinsel hayatlarındaki takıntılarını, kendi aile hayatlarındaki korkularını, kendi cinsel hayatlarındaki kıskançlıklarını, aslında kendilerine yokken eşlerine yönelttikleri güvensizliklerini, kendi kafalarındaki cinsel pisliklerini

temizlemeliydiler oysa. Onlar kendi hayatlarındaki, kendi özellerindeki hususları en yakınından bile gizlerken onlara neydi Muhammed'in hareminden!

Başkasının özelini araştırmayacaktık hani! Başkasının gıybetini, dedikodusunu yapmayacaktık hani! Onlar peygamberin bile özelinin peşindeyken başkasının özelini haydi haydi araştırırlardı oysa. Başkasının karısının kızının başındaki örtüden, bacağındaki eteğinden başka salatımız yok muydu bizim! Bizim dinimiz cinsel organlara mı merkezli! Hiç mi utanmıyoruz! Çıkarmayacak mıyız artık dinimizi iç çamaşırlarımızdan! Üstelik sayısı ve seviyesi sürekli artırılıp kadınların en son gözlerine kadar bile varıp örtülmesi dayatılan sözde avret yerlerinin görünmesinden daha büyük olması günahları yok muydu? Hiç mi akıllanmayacağız!

Allah'ın elçisi Muhammed'in özeli hakkında, taa nerele-
rin öpülebileceğinden, pozisyonlarına varana kadar yazdı il-
mihâlleri. Hadisler türetildi Muhammed'in yatak odasından
taharet maşrapasına kadar. Hoca anneler Ayşe'nin iç çama-
şırlarına, hoca efendiler sahabenin menilerine varıncaya ka-
dar utanmadan anlattı. İnsanlar da hiç utanmadan, yuh bile
demedi, yazıklar olsun bile demeden din diye dinledi en
olmadık dedikoduları.

Zengin olduklarında yetimi hiç düşünmüyor, ellerine ne
geçerse kendi hakları sanıyor, fakiri doyurmuyor, borçluyu
özgürleştirmiyorlar. Fakir düşenlerden iseler de, efendileri ne
istiyorsa onu yapıyor, bilmeden onlara kulluk ediyorlar. Çün-
kü ortak koşuşlarının ahlaklarını da bozduğunu göremeyecek
kadar kör ve sağırlar. Nerede bir itiraz duysalar aleyhlerine
zannediyorlar. Onları onlardan çok düşüneni düşman edini-
yorlar. Ayetlerle öğüt verenleri ise hiç sevmiyorlar.

Allah aşkına ne zaman okuyacak bu millet Allah'ın bize

söylediklerini? Allah aşkına hiç mi merak etmiyor da anlamını bilmedikleri Arapçayla okuyup duruyorlar? Allah aşkına, hiç ölmeyeceklerini ve hiç onlara soru sorulmayacağını mı zannediyorlar! Ne zaman Kuran'da anlatılan gerçek İsa'dan, gerçek Musa'dan, gerçek İbrahim'den ve gerçek Muhammed'den ders alacaklar! İlk emri "oku" ise, ilk sorgusu ne olur bu kitabın! Hiç mi tahmin edemiyorlar!

Hayır arkadaşlar! İşte böyleleri gerçek Muhammed'i sevmiyorlar. Allah'ı ise zâten sevmedikleri ve zâten güvenmedikleri için uydurulmuş bir Muhammed'e sığınıyorlar. İnsanların çoğunun benimsediği, benimsettirildiği din bu! Onların, Allah'ın söylediği doğru dürüst hiçbir şeyden haberleri bile yok!

Hatta onlar Rablerini de gerçekte hiç sevmiyorlar. O'ndan hep korktular. O'ndan hep kaçtılar. Başlarına bir felaket ya da sıkıntı gelmedikçe af dilemediler O'ndan ve hatta mánasal olarak hiç yönelmediler O'na. Tövbe etmiyorlar gafilliklerinden. İndirdiği ipe sarılabilseler Allah'ı gerçekten sevmeye başlayacak, O'nun da kullarını sevdiğini fark edecekler oysa. Allah aşkına daha hangi davulu çalmak gerek uyanmaları için! Hangi fanusu, hangi makineyi icat etmek gerek! Gün batıyor artık... Allah aşkına, ne zaman uyanacaklar! Ne zaman şeyhlerini, hocalarını, ölmüşleri ve sairlerini de rab edinmekten vazgeçecekler!

Allah'ın dininin yerine insanların uydurduğu din, hain bir kurt olmuş parçalamakta insanları. Onlarsa tüm yaralarına, tüm acılarına rağmen hálâ Allah'tan değil de onlara saldıranlardan yardım bekliyorlar. Omuzlarında taşıdıkları yük bellerini bükmüş. Atamıyorlar sırtlarından babaanne kılığına girmiş şu hain kurtları. Şeytanın hilesi zayıftır. Tevhide yönelip de özgürleşemiyorlar.

Onlara bu gerçekleri hatırlatınca kızıyorlar belki de ama bilmiyorlar ki bu geleneksel hataların önemli bir kısmı Kuran'ı rehber edinmemizden önce bizim için de geçerliydi. Şahit olduklarımız vardı, ses çıkarmadıklarımız vardı ve bir kısmını az ya da çok yapanlardandık. Ama önemli olan “bu hayatta” arınmaktır. Tövbe edip bir daha o batıllara yaklaşmamaktır. Bu dünyada yıkanıp arınmaktır mesele olan, öbür tarafta ise, iyi de olsak kötü de olsak, zâten bu dünyadaki kötülüklerimizden arınıp, doğruyu söylemek zorunda kalacağız. İşte onu şimdi yapmak gerek.

Ben de az ya da çok o eleştirdiğim kişiler gibiydim bir zamanlar. Kitap nedir iman nedir bilmeyenlerden, çoğunluğa uymuş da kendine az ya da çok dindar diyerek ya da çok da umursamayarak yaşayıp gidenlerdendim. Allah lütfetti de uçurumun kenarından bizi kurtarıp “Sen de kalk, uyar!” dedi ki, şu sözleri söyleyebiliyor ya da sevdiğilerimin ve diğer insanların da uyanmalarına anlatıp tebliğ ederek vesile olmaya çalışabiliyorum. İlmî veren Allah onlara da versin diye, uyarıyayım, onların da hak etmelerine çabalıyorum.

Onlara hakaret etmiyor, onları kitaplarının gereği uyarıyorum. Bize kızsınlar, sinirlensinler, gerilsinler, gıcık olsunlar, hiç sorun değil. Onları Allah'tan başka bir yere çağırıyoruz. Çünkü bir tarikatımız, bir hizbimiz, bir fırkamız yok. Olmasın da! Bize inat, gidip okusunlar istiyorum kitaplarını. Onlar doğrusunu öğrensinler. Yanlışlarımızı vursunlar yüzümüze. Bize inat gidip bizden daha iyi öğrensinler kitaplarını. Kuran'ı anlayacakları şekilde, anlayacakları dilde ve ayetlerin üzerinde derin derin düşünerek ve de hiç acele etmeden bir okusunlar istiyorum. Gerginlikleri ilahi bir heyecana dönüşsün. Bugüne kadar nasıl kandırıldıklarını anlasınlar da, Allah'ın yol göstermesiyle gerçeği fark edip, işte bizim gibi tüyleri ürpersin onların da. Günü gelip de “Oku

denmişti sana, okudun mu?” diye sorulduğunda “Okudum! En güzel biçimde okudum.” diyerek övünçle versinler cevaplarını. İdrak etmiş olarak yönelsinler sadece Allah’a. Bizi bıraksınlar ne dersek diyelim, kendi okuduklarından tatmin olsun, onlar girsin O’nun cennetine.”

Barış sözü alıp dedi ki...

“Abi sen böyle konuşunca herkesi müşrik olarak görüyor, çok öfkeleniyorum. Hem insanlara hem de kendi eski hálime.”

Söz Káni’ye geçtiğinde...

“Bir zamanlar ben de aynı soruyu birisine sormuştum.” dedi “Bu yüzden şu sözleri söylemekte inanın çok tereddüt ettim. Çünkü onların büyük kısmı müşrik değil ümmiler, cahiller. Böyle görmüşler. Bir insanın müşrik olabilmesi için uyarılmış olması gerekir. Aynen yetmiş ikinci surede geçtiği gibi...”

Káni, cin suresini arkadaşlarına okurken farkında bile olmadıkları üç Venyalı Kaptio, Etika ve Fidelis hayranlıkla onları ve ayetleri dinlemeye devam ediyorlardı...

72 Cin 1: *De ki: ‘Bana gerçekten şu vahyolundu: Cinlerden bir grup dinleyip de şöyle demişler: Doğrusu biz, (büyük) hayranlık uyandıran bir Kur’an dinledik’*

Fidelis “Bu ayetler kimden bahsediyor?” diye sordu. Etika’nın sesi soluğu bile kesilmişti. Kaptio ise kekeleyerek cevap verdi.

“Ga.. Gali... Galiba aradığımı bulmak üzereyim! Bu kitap gerçekten de doğru gibi!”

72 Cin 2: *‘O (Kur’an), ‘gerçeğe ve doğruya’ yöneltilip-iletiyor. Bu yüzden ona iman ettik. Bundan böyle Rabbimize hiç kimseyi ortak koşmayacağız.’*

Etika bu ayeti duyunca gözleri parlayarak söze karıştı.

“İklezya, sakerdolar... Hepsi şirk koşuyormuş demek ki! Biz de ortak koşuyormuşuz Tanrı’ya. Bizim beyinsizler hem kitabı bizden saklıyor hem de yalan söylüyorlarmış demek ki!”

72 Cin 4: *‘Doğrusu şu: Bizim beyinsizlerimiz, Allah’a karşı ‘bir sürü saçma şeyler’ söylemişler.’*

“Oysa biz!” dedi Fidelis “Biz asla sakerdoların yalan söylemeyeceğini zannediyorduk! Ne kadar da aptalmışız!”

72 Cin 5: *‘Oysa biz, insanların ve cinlerin Allah’a karşı asla yalan söylemeyeceklerini sanmıştık.’*

Üç Venyalının her sözü ve tavrı ayetlerle örtüştüğçe kalpleri titremeye, için için Tanrı’dan af dilemeye başladılar.

72 Cin 8: *‘Doğrusu biz göğü yokladık; fakat onu güçlü koruyucular ve şihablarla kaplı (doldurulmuş) bulduk.’*

72 Cin 9: *‘Oysa gerçekte biz, dinlemek için onun oturma yerlerinde otururduk. Ama şimdi kim dinleyecek olsa, (hemen) kendisini izleyen bir şihab bulur.’*

“Olamaz!” dedi Kaptio “Bunları asla bilemezler! Bu kitap gerçek. İnsanlar bizi bilmezken bu kitap bizi biliyor.”

Etika “Demek ki Venya’da farklı farklı mezheplerin peşinde giden toplumlar olarak ne büyük bir cahillik içindeymişiz!”

72 Cin 11: *‘Gerçek şu ki, bizden sâlih olanlar vardır ve bunun dışında (ya da aşağısında) olanlar da. Biz türlü türlü yolların fırkaları olmuşuz.’*

Üçü de şaşkınlıktan şaşkınlığa giriyor, her duydukları ayette daha da aydınlandıklarını hissediyorlardı.

72 Cin 13: *‘Elbette biz, o yol gösterici (Kur’an’ı) işitince, ona iman ettik. Artık kim Rabbinin iman ederse, o ne (ecrinin) eksileceğinden korkar, ne de haksızlığa uğrayacağından.’*

“Bu kitap!” dedi Kaptio “Bu kitap kesinlikle Bekke Asilerinden bahsediyor! Bekke Asileri gerçekmiş! Bekke Asileri... Bunları bilmeleri mümkün değil insanların. Bekke Asileri Venya’ya döndükten sonra inmiş olan ayetler bunlar. Onlar yalancı değilmiş! Onlar gerçekten uyarıcılarımış! Aman Tanrım! Tanrım beni affet!”

72 Cin 14: *‘Ve elbette bizden müslüman olanlar da var, zulmedenler de. İşte (Allah’a) teslim olanlar, artık onlar ‘gerçeği ve doğruyu’ araştırıp-bulanlardır.’*

“Teslim oldum Allah’ım!” diye feryat etti Etika. Peşinden Fidelis! Hemen ardından Kaptio “Allah’ım! Bizi affet!” dedi bu kez. Káni ise onlardan habersiz okumaya devam ediyordu.

72 Cin 16: *Eğer onlar (insanlar ve cinler), yol üzerinde ‘doğru bir istikamet tuttursalardı’, mutlaka Biz onlara bol miktarda su içirir (tükenmez bir rızık ve nimet verir)dik.*

72 Cin 17: *Ki, kendilerini bununla denemek için. Kim Rabbinin zikrinden yüz çevirirse, (Allah), onu ‘gittikçe şiddeti artan’ bir azaba sürükler.*

Artık Etika ve Fidelis’in tek söz edecek hâlleri bile kalmamıştı. Tanık oldukları şey çok büyüktü onlar için.

72 Cin 18: *Şüphesiz mescitler, (yalnızca) Allah’a aittir. Öyleyse, Allah ile beraber başka hiç bir şeye (ve kimseye) kulluk etmeyin (dua etmeyin, boyun eğmeyin, tapmayın).*

“Elbette bizim iklezyalarımız da öyle!” diye mırıldandı Kaptio, gözleri bu kez sevinçten nemlenirken.

Káni ve arkadaşlarının Kuran’dan her ayet okuyuşlarında Venyalılar ne varsa kaydetmeye başladılar.

7 Araf 12: *(Allah) Dedi: ‘Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?’ (İblis) Dedi ki: ‘Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın.’*

7 Araf 13: (Allah:) ‘Öyleyse oradan in, orada büyükleme-
nenin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşün-
lerdensin.’

7 Araf 19: *Ve ey Âdem, sen ve eşin cennete yerleş. İkiniz di-
lediğiniz yerden yiyin; ama şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa zalim-
lerden olursunuz.*

17 İsrâ 88 *De ki: ‘Eğer bütün ins ve cin (toplulukları), bu
Kur’an’ın bir benzerini getirmek üzere toplansa, -onların bir kıs-
mı bir kısmına destekçi olsa bile- bir benzerini getiremezler.’*

“Bu kitap!” dedi Kaptio “Sadece âdemlere değil bize de, tüm âlemlere de gönderilmiş ve atalarımız bunu bize ilet-
mektense saklamaya kalkmışlar! Ne büyük yanılgıdaymışım! Tanrı yoksa hiçbir şey yoktur. Olan şeyler olmayan şeyler-
den var olamaz. Fiziksel, tabiat inançlı bir var oluş bile dü-
şünsek bir ilk neden şarttır. Varoluşu kendinden olan hiçbir
şey, hiçbir örnek getiremeyiz. Yağmurun ve kar’ın yağması
da, bulutların yer değiştirmesi de, karadeliklerin oluşması da,
tırnağınızın kanaması da, malın ederinin düşmesi de bir se-
bebe ve hatta sebeplere bağlıdır. Her oluşta ya da varlıkta se-
bepler sebepleri izler. Büyük Patlama (Big bang) bile bir ne-
dene bağlı olmak zorundadır. Aksi hâlde big bang’i tanı
yapmış oluruz. Patlayan, bilinçsiz, kendini akışa ve tesadüfe
bırakmış bir tanrı olabilir mi! Ne kadar derine gidersek gi-
delim nedeni olmayan bir ara neden bulamayız. Nedeni ol-
mayan tek neden, her şeyin nedeni olan Allah’tır. Nedensiz-
lik O’nun varlığının özelliğidir. Allah’ım affet!”

34 Sebe 12: *Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dö-
nüşü bir ay (mesafe) olan rüzgâra (boyun eğdirdik); erimiş bakır
madenini ona sel gibi akıttık. Eli altında Rabbinin izniyle iş gö-
ren bir kısım cinler vardı. Onlardan kim bizim emrimizden çı-
kıp-sapacak olsa, ona çılgın ateşin azabından tattırırdık.*

46 Ahkâf 29: *Hani cinlerden birkaçım, Kur'an dinlemek üzere sana yönelmiştik. Böylece onun huzuruna geldikleri zaman, dediler ki: 'Kulak verin;' sonra bitirilince kendi kavimlerine uyarıcılar olarak döndüler.*

46 Ahkâf 30: *Dediler ki: 'Ey kavmimiz, gerçekten biz, Musa'dan sonra indirilen, kendinden öncekileri doğrulayan bir kitap dinledik; hakka ve doğru yola yöneltip-iletmektedir.'*

46 Ahkâf 31: *'Ey kavmimiz, Allah'a davet edene icabet edin ve O'na iman edin; günahlarınızdan bir kısmını bağışlasın ve sizi acı bir azaptan korusun.*

46 Ahkâf 32: *'Kim Allah'a davet edene icabet etmezse, artık o, yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacak değildir ve onun O'ndan başka velileri yoktur. İşte onlar, apaçık bir sapıklık içindedirler.'*

Akabinde hemen tüm Kur'an'ı kaydettiler. Artık biliyorlardı ki Dünya'da gizlenmenin gereği yok. Ölümü göze alıp kendi ülkelerine uyarıcılar olarak dönmeliydiler. Bu gerçeği sadece kendilerine saklayamazlardı. Kendi toplumlarına ikame etmelilerdi. Ancak daha önce Dünya'yı gezip dolaşım daha fazla bilgi edinmek istiyorlardı.

Ama umdukları gibi olmadı...

Karar verip fanustaki frekanstan ayrılacakları anda V.G.72'yle gelen iklezya astronotları onları kısıkıvrak yakaladı. Ateş halkaları ellerine ve boyunlarına geçirildi. Artık istemeseler de Venya'ya dönmek zorundaydılar. Hem de asi tutuklular olarak!

Tesadüf Çiçeği!

Canlı | Enstitüdeki Sürprizler

Hep birlikte fanustan çıktıklarında içeride neredeyse aylarca kalmış gibi yorgun hissediyorlardı. Káni, Lynn, Erdem, Sevda ve Barış konuşup gülüşerek ve ağır adımlarla fanus bölmesinin dışına doğru çıkıyorlardı ki orta yaşlarda bir kadın ve genç bir kız buldular karşılarında. Ayakta, fanustan çıkanları karşılamışlardı.

Káni ve Lynn onları tanıdıkları için çok önemsemediler. Sevda ve Erdem de fanusa girmeden önce tanıştıkları Eylül hanımı hatırladılar. Barış da öyle. Ama Barış'ın gözbebekleri yerinden fırlamış gibi bakışları ve kendi kendine sayıklarmış gibi hâli, ortada garip bir durum olduğunu haber verir gibiydi. Âdeta kilitlenmiş, Eylül'ün yanındaki çilli genç kıza bakakalmıştı.

Kendi kendine “Elif!” diye mırıldandı.

Barış inanamıyordu. Az önce fanustan çıktığının, şu anda gerçek hayatta olduğunun, bilinçsel bir seyahatte olmadığını farkındaydı. Bu genç kız toprağa verdiği karısı Elif'e ne kadar da çok benziyordu!

“Elif değil!” dedi Eylül “Onun adı Merve!”

“Merve!” diye sayıkladı Barış. Âdeta tüm benliğiyle

deprem gününe döndü. Gözünün önüne, sarılıp sakladığı kana bulanmış geyikli halı geldi. Duygularını içine gömmeye çalışırcasına ve emin olamamanın verdiği bir hayretle Eylül'e doğru sorgularcasına baktı.

“Barış bey!” dedi Eylül “İsterseniz oturun şöyle. Size her şeyi anlatacağım.”

Hep birlikte dinlenme salonuna geçip oturdular. Sadece Barış değil Káni, Lynn ve diğerleri de bu dramatik olaya şahit olmanın şaşkınlığını yaşıyorlardı. Hele Sevda şimdiden gözyaşlarını tutamamaya başlamıştı bile.

Eylül bütün olan biteni tek tek anlattı Barış'a...

Merve'nin deprem gecesi yardıma koşanlar tarafından yaralı olarak enkazdan çıkarıldığını ve ilk cankurtaran aracına bindirilerek İstanbul'da bir hastaneye gönderildiği... Henüz yaşının küçük olması, ailesini tarif edememesi ve yanında kimliğini belirtir hiçbir işaret olmaması nedeniyle bir yetiştirme yurduna teslim edilmesi... Eylül'ün onu evlat edinişi... Hayatını Merve için adaması... Bir gün Merve'nin ailesini bulabilmek umuduyla onu bilinçsel fanusa sokması ve orada annesini ve babasını hatırlaması... Çıktığında resmini çizmesi benzerlerini bulmak üzere internette aratması... Karşısına üniformalı ama kime ait olduğunu bilmedikleri bir resmin çıkması... Niháyet Barış'ın enstitüye gelince Eylül'ün onu resimdeki adama benzetmesi... Merve'yi alıp getirmesi ve babasının o olduğunu anlaması...

Eylül tüm bunları tüm detaylarıyla anlatırken onu dinleyen herkesin gözlerinden bu mutlu olaya tanık oldukları için yaşlar boşalıyordu.

Barış “Kızım!” diye haykırdı “Merve'm! Yaşıyorsun! Masalın mutlu sonunu anlatacağım sana!”

O da “Baba!” diyerek ona doğru yaklaşp “Babacığım!” diyerek boynuna sarıldı.

Baba kız hasretlerine giderirken Eylöl hem kızı adına mutlu ama hem de hüznünlüdü. Kimsenin dikkat etmediğı bir an Lynn yerinden kalkıp Eylöl’ün yanına yaklaştı.

“Eylöl!” dedi “Sen ne kadar iyi yürekli ne kadar güzel bir insansın! Demek bunun için hiç evlenmedin! Merve için!”

Eylöl yaşlı gözleriyle Lynn’e bakarak “Onu üzecek hiçbir şeyi kabul edemezdim hocam!” dedi.

Lynn, Barış’a ve Merve’ye bir göz attıktan sonra tekrar Eylöl’e dönerek ıslak gözlerine rağmen gülümsedi.

“Eylöl!” dedi “Her derdin bir çözümü vardır. Allah doğru işler yapan kullarını en güzel insanlarla karşılaştırır.”

Eylöl Lynn’in ima ettiğı şeyi anlamıştı.

“Hocam yapmayın lütfen!” dedi “Şu hâlde bunları mı düşündünüz!”

“Bilmem!” dedi Lynn, bir zamanlar Eylöl’ün Káni hakkında ona yaptığı muzipliğın bir benzeriyle “Belki de sen düşünmelisin!”

Bu sırada çalışanlardan biri Káni’nin yanına yaklaştı.

“Hocam!” dedi “John’la kız arkadaşı geldiler. İçeride sizi bekliyorlar.”

Káni “Söyle! Buraya gelsinler!” dedi.

Az bir süre sonra Lynn’in duyma engeli cihazla çözümlenmiş oğlu John, Nezir’in kısmi görme engeli kalkmış olan kızıyla içeriye girdiler.

Barış ve kızı Merve, Seher’i gördüklerinde gözlerine

inanamadılar. O da onları! Hiç kimse onların birbirini tanıyor oluşlarına bir süre anlam veremedi!

Merve “Seher abla!” diyerek ona koşup sarıldı.

Káni “Keşke Nezir abi de yaşasaydı da burada olsaydı!” dedi.

Bir süre sonra tüm geçmiş ilintiler ortaya çıktı. Tesadüflerle açıklanmayacak olan bu akşama tanık olan herkes buruk da olsa mutluydu.

Üç Venyalı hariç... Onlar işkence edile edile V.G.72 numaralı gemiye bindiriliyorlardı.

Büyük Zelzele...

Ben Bilinci | Fanus Simülasyonu

Hiddetle ayağa kalktım.

“Sen Káni’ysen, ben kimim?” diye sordum “Sen bensen ben senin düşündüğünü neden aynı anda düşünemiyorum? Bu nasıl bir akıl oyunu ki kendi kendimi anlamakta bu kadar zorlanıyorum?”

“...”

“Bir şey söylesene! Neden susuyorsun?”

Diğer ben’im elini uzatıp işaret parmağıyla kocaman bir dağın zirvesini gösterdi.

“Ben günahkâr bir babayım. Benim için geldiler!” dedi.

Aynı anda yerin sarsılmaya başlamasıyla yerimde sendeledim ve ayakta durmakta zorlandım. Dağ, kızmış bir sobanın bacasının ucundan çıkar gibi dumanla birlikte kıvılcımlar sıçratmaya başlamıştı. Zirvenin yamaçlarına doğru baktığımda gözlerim ırar gibi oldu. Binlerce yıllık kar örtüsünün erimeye ve akmaya başladığını fark ettim.

Akşama daha çok varken hava karardı. Saatime baktığımda akrep ve yelkovanın fırıldak gibi döndüğünü gördüm. Gökyüzüne baktığımda ise yıldızların süratle birbirinden

uzaklaştığını! Korktum ve içeriye doğru koşarak girip üst kata çıktım.

İçerisi pek aydınlık sayılmazdı. Uzun bir koridor ve sağa sola açılan belki on, ya da on beş tane kapı vardı. Nerelere açılırlar, içlerinde kimler yaşar bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki karım ve oğlum orada olmalıydı.

Nihâyet bir kadın gördüm. Lynn'di galiba! Ya da ona çok benzeyen tanımadığım biri! Pencerenin başındaydı.

Oğlum nerede acaba, diye düşündüm ve ona sordum.

“O çoktan gitti.” dedi “Ama kızım gelecek biliyorum!” diye fısıldadı.

Böyle bir durumda nasıl bu kadar sakin olabiliyordu, anlayamıyordum.

“İyi de bizim kızımız yok ki!” diye merakla bir kez daha sorduğum anda öyle bir deprem başladı ki ayakta duramamak bir yana, binanın içinde sağa sola yuvarlanmaya başladım.

Yer altından geldiğini düşündüğüm ses ise öyle korkunçtu ki eşimi ve oğlum bile unutturcasına müthiş bir korkuya kapıldım.

Sadece “Ah bir ayağa kalkabilsem!” diye içimden geçirirken bütün gayretimi onun için sevk ediyordum. Gelgitler yaşıyordum, beynimde ve hatıralarımda. O an kendimden başka kimseyi düşünecek hâlim yoktu. Ama sonra bir an geliyor, tekrar onları hatırlıyordum.

Bir süre sarsıntıların tesiriyle kendi kendime boğuştuktan sonra üzerinde bulunduğumuz binanın âdeta bir iskele duvası gibi inip kalktığını fark ettim. Buna rağmen nihâyet ayağa kalkabilmişim. Bina yıkılmamıştı.

Sarsıntılar azalmış, onların yerini sanki binanın düzenli bir hareketi almıştı. Nasıl bir hareket, ne biçim bir sallanma ve ne kadar bir sürat olduğunu anlayabilmem için binadan dışarı bakmam gerekiyordu.

Sesler de azalmıştı. Ben tüm bu karmaşa ile az önce boğuştuğum hâlde Lynn'in hâlâ koridorun bir ucundaki pencereden sakın bir biçimde dışarıyı seyrettiğini görüyordum.

Yanına yaklaştığımda Lynn'in gayet serinkanlı biçimde ve düşük bir tonda "Geldin mi? Gelmez olaydın!" demesiyle şaşkınlığım daha da arttı.

Sanki az önce onunla konuşan ben değilmişim gibi! Bu kadın Lynn miydi! Beni seven bir kadın bana nasıl ve neden böyle konuşurdu!

Ama asıl şaşkınlığımı, duvarı neredeyse tavandan tabana kaplayan eski doğrama pencereden dışarıya baktığımda yaşayacaktım. Ben ona bu soğukkanlılığının nedenini sormaya başlayacakken dışarıya gözüm ilişince, içimdeki bütün soruların yerini tarif edilemez o büyük şaşkınlık aldı. Donakaldım.

Karanlık manzarayı görünür kılan, ufkun tamamını kaplamış dağlardan akan lavların akıntısından başka bir şey değildi. Bulduğumuz bina bir gemi gibi, bir karanlık vadinin koridorunda, büyüklüğünü algılayamayacağım bir kara parçası ile birlikte hızla hareket ediyordu. Ya da hareket eden dağlardı da, yanılmışıyım!

Zaman zaman uzaklarda başka başka dağlar patlayarak paramparça hâle gelip lav denizine karışıyordu. Yeryüzündeki akış hızımız belki bir uçağın hızına eşit, belki de daha fazlasıydı.

Tüm bu hareketli zemine ve olaylara rağmen artık zellelerle birlikte olan durağanlığa alışmaya da başlamıştım.

Olan biteni sadece seyrediyordum. Sanki bulunduğumuz arazi parçasının, içinde bulunduğumuz bina ile birlikte bizi sakın bir limana götüreceğine emindim! Oysa dışarıda kıyamet kopuyor gibiydi. Ölüm bizi her an yakalayabilirdi! Seyrediyor ve beklüyordum. Belki de elden bir şey gelmeyeceğini düşünüyordum.

Bir ara dağların bir tanesi küçük bir şehrin üzerine doğru eğilip ortadan ikiye yarıldı. Bir parçası kırılmış ama yıkılmamış bir ağaç gövdesi gibi yarıya yatık dururken diğer parçası şehrin üzerine doğru çöktü. Tüm binalar temelleri ve altlarındaki kırık zemin parçalarıyla beraber birkaç gökdelen yüksekliğine kadar sıçrayıp, kibrit kutuları gibi tekrar yere düşmeye başladılar. O an o binaların camından, kapısından, penceresinden fırlayanların küçük kelebekler gibi çaresizce uçtuklarını, ama konacak yer bulamadıklarını gördüm.

Her şey teker teker ya da gruplar hâlinde akan lavların içine düşüyorlardı. Tonlarca ağırlığına rağmen yüzlerce dağın içinden fişkirirken olağanüstü parlaklıklar saçan yakut, zümrüt, akik ve aytaşı kayaları bir ressamın tablosundaki renk cümbüşünü andırır bir görüntü veriyordu.

Gözlerimin kamaştığı bazı anlarda rengârenk örülmüş dev bir halı ya da kilimin paramparça olduğunu ve her parçanın farklı bir renkle bir yana dağıldığını zannettim. Bir büyük kaplan gözü kayasının da penceremizin önünden yarak geçtiğini fark ettim.

“Ne oluyor bu yeryüzüne?” diye mırıldandım.

Lynn bana bakıp “Beklediğimiz gün bu gün!” dedi.

“Hangi gün?” diye sordum, “Benim beklediğim herhangi bir gün yok!”

“Var!” dedi kaşlarını çatarak “Bunu bana öğreten sensin. Günün dehşetine kapılarak unutma! Hatırla!”

Lynn sakince başını çevirip, başka bir şey söylemeden yine dışarıya seyretmeye devam etti. O sırada omzuma bir el dokundu. Dönüp baktım. Oğlum gelmişti. Oysa ben onu tamamen unutmuştum.

“Korkma baba!” dedi “Artık korksak da yapabileceğin bir şey kalmadı! İkimiz de kabul etmeliyiz ki kendimize zulmettik!”

O da çok sakindi ve konuşması da düzgündü. Lynn gibi o da John’a yeterince benzemiyordu! Aslında ben de artık panik hâlinde değildim ama şaşkınlığım yıkılan dağlar kaddardı.

Gözlerinin içine bakıp “Neden?” diye sormak istediğim anda, hiçbir şey göremeyeceğim kadar şiddetli bir aydınlık oluştu.

Sanki bembeyaz bir körlük içindeydik. Ama az sonra onu unutturacak kadar öyle bir çatırtı koptu ki âdeta yeryüzü ile birlikte kalbimiz ve ciğerlerimiz de parçalanıyordu. Yıkılan dağların yanık kokusu burnuma kadar geliyordu.

Birkaç dağın daha parçalandığını düşünüp dışarıya baktığım anda, gözlerimi ister istemez gökyüzüne doğru çevirdim. Çünkü gökyüzü kırılmış gibi ikiye bölünmüş, içinden yeryüzüne doğru akan korkunç bir soğuk ateş ya da kızıl bir ışık şelâlesi oluşmuştu.

Yıldızlar sağa sola ve her yöne doğru uçuşuyor, dağılıyordu. Bir an sonra görünmez oldular. Ateş şelâlesinin şiddeti az sonra azaldı. Ama bu kez o yarıktan içeri doğru göktaşı yağmuru başlamıştı. Hâlâ nasıl hayatta olduğumuzu düşünemiyordum bile. O da çok uzun sürmedi. Bir an sonra

her şeyin sobanın üzerine düşen su damlalarının buharlaşıp yok olmaları gibi sakinleştiğini gördüm.

Gökyüzü yeniden açıldı. Sanki güneş hızla doğup tepemize kadar geldi. Belki de güneş değil, yanmakta olan bir göktaşıydı! Öte yandan masmavi bir yıldız ya da gezegen de, gülümser gibi ve sanki sevgiyle, sevgilisine kavuşur gibi bir edayla parlıyordu. Ya da ben öyle zannediyordum! Hiçbir şeyden artık emin olamıyordum!

Onca dağ yıkılırken yerin dibinden çıkan başka dağlar birer dev kaya sütunu üzerinde yükselmeye başladılar. Güneş ya da o yanan göktaşı bir süre parıldayıp kıvrılmaya başladı.

Ardından yuvarlanır gibi uzayın boşluğuna doğru kayıp giderken ve ışığı sönerken yükselen sütunlar tekrar devriliyorlardı.

Yine karanlıkta kalmıştık. Yer sanki dümdüz olmuştu. Hiçbir canlılık belirtisi kalmamıştı. Ama biz binamızla birlikte hâlâ bir gemi gibi yüzüyorduk.

Çok geçmeden yeni bir güneşin doğduğunu sandım. Her taraf aydınlanmış gibiydi. Ama bu aydınlık bildiğimiz bir ışık kaynağından gelmiyordu. Bildiğimiz ışık da değildi. Öyle bir parlaklık ki yeryüzüne vurdukça azgınca akan lavları söndürdüğünü gözlerimle gördüm.

Aynı anda burnuma mis gibi bir ihlamur çiçeği kokusu geldi. Biraz da korkuyla gözlerimi tekrar gökyüzüne çevirdim.

Kocaman bir salıncakta sallanan altı yaşlarında bir kız gördüm. Salıncığın bir kolu sabahyıldızına, diğer kolu mavi gezegene bağlıydı. Biraz daha dikkatli baktım ve onu tanıdım.

Bu kız, bulduğum halka şeklindeki minik cihazla fanusa girdiğim günlerde zaman zaman gördüğüm küçük kızdı. Ihlamar!

Bir yandan neşeyle sallanıyor, diğer yandan şarkı söylüyordu...

Uğur böceğim nerdeydin?

Beni özlemedin mi?

Bir daha gitme sakın.

Beni hiç sevmedin mi?

Hadi gidelim anneme,

Saçlarıma konsana.

Kanadına binemem,

Tutunamam ben sana.

Hadi gidelim babama,

Omuzuma konsana.

Ayağımı tutamam,

Ağır gelirim sana.

Ihlamar'ın sesi öylesine efkârli ama bir o kadar da güzeldi ki... Çocuk gibi ağlamaya başladım. Uzun bir süre geçti hıçkırıklarımın arasında...

Ihlamar şarkıyı bitirdikten sonra bir süre sessizlik oldu. Âdeta sönmüş Samanyolu'nun her iki ucundan, boşlukta dörtlünelere koşarak gelen bembeyaz iki at gördüm. Biri salıncağın bir ucunu, diğeri diğer ucunu ağızıyla yakalayıp Ihlamar'ı daha yükseğe kaldırdılar. Götürdükleri noktada ışıltılı parlayan yakut ve zümrüt renklerinden oluşan bir taht'a oturttular.

Ihlarlar tahtına geçtikten sonra ona baktığımı gördü ve bana içimi titretecek bir soğuklukla baktı. Sonra elini yeryüzüne doğru uzatıp toprağın altından bir şey çıkardı ve saçlarına taktı. Artık başındaki kırmızı kurdele parıl parıl parlıyordu.

Onu taşıyan beyaz atlar Ihlarlar'ın karşısına geçip, iki ön ayakları üzerine çöküp, başlarını eğdiler. Ihlarlar gülümseyerek her ikisinin de yelelerini okşadı ve eliyle tutup gözlerinin içine bakarak gök gürültüsü gibi konuştu.

“Ben bilmiyorum!” dedi “Bu sorunuzun cevabı bende değil!”

Sonra yüzünü çevirmeden bir elinin işaret parmağını bana doğru çevirip uzattı. O mesafeden neredeyse gözümün içine girdi, girecekti!

“Ona sorun!” dedi.

Ne sormuş olabilirlerdi ki Ihlarlar'a! Neyi, niçin sorsunlardı ki! Atların biri tekrar doğrulup Ihlarlar'ın önüne kadar gelip eğildi. Ihlarlar atın üstüne geçti ve kaybolan yıldızlara doğru onlarla birlikte uçup gözden kayboldu.

“Ben neyi bilebilirdim ki!”

Tekrar yeryüzüne baktım. Lav akıntılarının ortasında hâlen köprü gibi duran kalıntı bir toprak ve su koridorunun bir ucundan sürüler hâlinde hayvanlar geliyorlardı. O kadar uzakta olmalarına rağmen ordular hâlinde yürüyen karıncaları bile görebiliyordum. Üstlerinde uçan türlü kuşlar ve sinekler, alta yürüyen vahşi hayvanlar, koyunlar, develer ve hatta ilerleyen balıklar ve denizyıldızları! Hepsi bir istikamette yol tutmuş bir yere yetişmek istercesine hareket hâlindeydiler. Ama ne bir karınca eziliyor, ne bir atmaca bir güvercine yan bakıyor, ne bir kurt kuzuya kötü bir niyet

gösteriyordu. Milyonlarca belki milyarlarca hayvan tek bir hedef edinmişçesine ilerliyorlardı.

Ardından çok büyük gruplar hâlinde yürüyen insanlar da gördüm. Kimisi uçar gibi giderken, kimisi koşuyor, kimisi yürüyor, kimisiye sürünerek bile olsa ilerlemeye çalışıyordu.

Bu uzun geçit töreni bittikten sonra lavlar, arkada görünmeye başlayan denize kavuştu. Kaynamaya başlayan denizden yükselen buharın sıcaklığı yüzüme kadar ulaşıyor, o uzak mesafeye rağmen neredeyse tenimi yakıyordu.

Artık korkmaya başlamıştım. Sevdiklerimi yanımda görüyor ama onlarla artık iletişime geçemiyordum. Sanki başka bir dünyaya geçmiş gibiydiler. Elimi uzatıyor ama ulaşamıyor, sesimi yükseltiyor duyuramıyordum. İçimi yavaş yavaş kaplayan korku, yalnızlığımdan mıydı ki bu kadar dehşeti seyrederken! Korkmam gereken ailem ve onları koruması sakınleştirmesi gereken benken, bu durumu açıklamaya aklım yetmiyordu.

Dehşete dehşet eklendi. Gözümün önünde bütün sevdiklerim, ailem birer birer fişleri çekilmiş robotlar gibi yavaşça yere serildiler. Dokunamasam da artık nefes almadıklarını, kalplerinin durduğunu, kanlarının çekildiğini anlamıştım. Tamamen yapayalnız kalmıştım.

Hâlâ kendimi düşünüyor ve onların ölümünü neredeyse önemsemiyordum. Çünkü artık anlamıştım. Sıra bana geliyordu.

Tüm korkum kayboldu. Güven duygusu kapladı içimi. Tüm endişeler sona ererken, tüm mutluluklara kucak açmaya başladığımızı hissettim.

Ayaklarımdan kanın çekildiğini hissederken gözlerimi açtım. Tuhaf görümlerimi çözememişken şimdi de fanusun

içinde nasıl olduysa, bu kez de hedeflediğim gerçeklikten bambaşka bir hayali yaşamıştım. Onun etkisiyle desem! Hayır! O garip cihaz da yoktu artık. Kayıptı!

Bir yerlerde hata yaptığımı düşündüm. Yaşadığımın bir gerçekliğin yansıması olmadığına emindim. Demek ki gördüğüm sadece bir rüyaydı! Çünkü kimsenin gaybdan, gelecekte haber veremeyeceğini biliyordum. Rüya tabirleri çok net ve açık bilgilere dayanmadıkça sadece bir zan olarak kalırdı. Rüyalar yorumlanarak değil, ancak aynıyla ya da bir benzeriyle gerçekleştiğinde tevil olmuş olurdu. Bu da Allah'ın her şeyi bildiğinin işareti ve şükür gerekçesiydi.

Yine de buradan alacağım dersi ve sık sık rüyalarımda gördüğüm İhlamar'ı merak etmiştim. Üstelik bu kez fanusun içinde iken nasıl olmuş da rüya görmüş ve gerçeklikten nasıl çıkabilmişim! Yoksa fanusa bilmediğim birilerinin gen kaydı mı karışmıştı! Gördüklerim dünyaya ait manzaralar değildi. Yoksa bir yerlerde bir zamanlar, bir cennet gezegen, yapıp edilenler yüzünden cehenneme mi dönmüştü! Fanusu gözden geçirmeliydim...

Son Dalgakıran

Canlı | İlk Roman

İki yıl önce dalgakıranda oturdukları yerdeydiler yine. Allah'ın kalplerini ısıttığı iki gerçek dost oluvermişlerdi. Nezir, okulunu başarıyla bitiren Káni'yi tebrik ederken, o başka bir sebepten dolayı sevinçli ve heyecanlıydı.

Yanındaki çantasından amerikan karton baskı bir taslak kitap çıkardı ve Nezir'e doğru uzattı.

“Abi!” dedi “Yazacağım dediğim romanımı bitirdim. Fikrini almak istiyorum. Okur musun?”

Nezir “Bunu bu kadar çabuk beklemiyordum.” dedi “O gün ben sadece seninle konuşmak, sıkıntını anlamak için yol arıyordum. Çok şaşırdım.”

“Olsun abi!” dedi Káni “Neye niyet neye kismet! Umarım beğenirsin. Sen de varsın içinde.”

“Daha da merak ettim bak şimdi.” dedi Nezir “Konusu ne romanın?”

“Konusu sensin, benim ve diğer tüm inananlar.” diye cevap verdi Káni “Yazabildiğim ölçüde devamı yazmak, verebildiğim ölçüde gerçeğin mesajını vermek istedim.”

“Eminim verebilmişsindir!” dedi Nezir “Peki karakterler!”

“Abi!” dedi Káni “Senin de söylediğin gibi onlarda ben oldum, bende onları oldum. En çok da sen olmak istedim.”

Bu sırada Nezir elindeki taslağı karıştırmaya başlamıştı. Káni’ye dönerek sordu.

“Gördüğüm kadarıyla bazı yerlerde ‘ben’ diliyle, bazı bölümlerde ise ‘tanık’ diliyle yazmışsın hikâyeleri. Bazı yerleri duygusal bazıları net ve açık görünüyor. Neden böyle?”

Káni gülümseyerek “Bunları bana öğreten, Kuran’ı anlatmaya çalışırken kafama sokan sendin abi!” dedi “Unuttun mu?”

Nezir “Belki doğru söylüyorsun ama eğer Kuran’ı sen de okumamış olsaydın bunu romanında hayáta geçirmekte eminim zorlanırdın.”

“Romanı yazarken Kuran’ın nasıl bir mucize olduğunu daha iyi anladım.” dedi Káni “Allah öyle bir kitap yazmış ki abi, yüz sene daha uğraşsam o kitaptaki sistemin bir yönünün bile bir benzerini yazmamın mümkün olamayacağını gördüm.”

“Sonu nasıl bitiyor romanın Káni?” diye sordu Nezir “Umarım kötü bir son yazmamışsındır!”

“Abi bunu söylersem kitabı okumazsın!” dedi Káni “Ama söyleyecek de bir durum yok zâten. Okuduğunda anlayacağını ümit ediyorum. Hayalimde aslında öyle bir roman var ki her okur onu okuduğunda kendi sonunu kendisi yazmış olsun. Aynen şu dünya hayâtı gibi.”

“Anlamadım!” dedi Nezir “Açar mısın?”

“Bunları da bana sen anlatmıştın aslında!” dedi Káni “Allah, insanların okuması için öyle bir kitap yazmış ki abi, bu kitap sadece Kuran değil! Kuran herkesin kendi hayat kitabının iyi okurlarsa yolunu belirliyor. Yani Allah yazdığı

kitabın sonunun mutlu son mu, yoksa acı son mu olduğunu yazmayı kullarına bırakmış. Herkes kendi istediği biçimde mutlu ya da kötü bir son yazıyor kendine. Eğer mutlu son istiyorsan önce kitabı okuyup anlayıp sonunu istediğin gibi sen yazıyorsun!”

Nezir dikkatlice Káni'yi dinlemeye devam ederken “Eskiden çok konuşan bendim. Şimdi ben susuyorum Káni konuşuyor. Üstelik benim söylemek istediklerimin aynısını söylüyor. Demek ki Allah aynı kitapla zihinleri inşa edip kalpleri böyle ısındırıyor.” diye içinden geçirdi.

“Ben romanı yazarken sonu acı mı yoksa mutlu mu bit-sin diye çok da düşünmedim.” dedi Káni “Kalemim yazacağı kelimeleri çoğunlukla benden daha iyi biliyordu. Ben de içimdeki ses olan o kaleme uydum. Neticede hiç de ummadığım biçimde bu dalgakıranda başlayan hikâye yine bu dalgakıranda son buldu. Ben de dalgakıranı romanın ortasına yerleştirip etrafını döşedim. İster okunsun ister okunmasın, ben sevdiğim bir işi yaptım ve senin gibi çok güzel bir insanla tanıştım. Senin martıların varsa benim de kelimelerim var abi. Sen balıklarla, balıkçılarla, rüzgârlarla dostsan, benim de Etika gibi ahlaklı, Fidelis gibi inançlı, Kaptio gibi akıllı, Erdem gibi erdemli, Barış gibi barışsever, Sevda gibi sevdalı, Elif gibi dik, Ihlamar gibi masum dostlarım var. Söyle şimdi Nezir abi! Benden mutlusu var mı şu dünyada!”

Nezir gülümserken takdir eder gibi göz kapaklarını indirip kaldırdı.

“Sen bu kadar memnunsan yazdıklarından endişe edeceğin bir durum yok demektir.” dedi Nezir “Ben okuyup beğensem de beğenmesem de bu kadarı bile seni mutlu ettiğine göre bana söz bile düşmez.”

“Öyle değil!” dedi Káni “Endişem yok değil!”

“Ne endişen var?” diye sordu Nezir.

“Neticede ben bir roman yazdım.” dedi Káni “Kurgular içeriyor. Yansımalar benim gözümün gördüğü ya da hayalimin uzandığı izafilikte. Ana mesajı bir tarafa bırakırsak, bazı şeyler ufuktakinin olabilirliğini tasavvurdan ve romanın kurgusu gereği olmaktan ibaret. Tek endişem kurguların bu hayali taraflarının da kesin gerçekler zannedilerek algılanması abi! Eğer bu endişemi yok edebilirim yeni ve çok daha akıcı roman taslaklarım da sırada bekliyorlar.”

Nezir Haydarpaşa Garına ve önünden geçen şehir hatları vapuruna bakarken derin bir nefes çekti ve Káni’yi rahatlatacak cevabı verdi.

“Şu manzaraya yıllardır bakarken benim hayal ettiğim kurguları bir bilseydin keşke!” dedi “Sen bir roman yazdın Káni. Kutsal bir kitap yazmadın. Onu yüzyıllardır yapmaya çalışanlar ve üstelik senin şu hassasiyetinin zerresi kadar bile umursamadan yazanlar var! O başka! Ama kutsal kitap, en yeni ve hiç eskimeyen sürümü Kuran-ı Kerim olarak işte orada, insanların kitaplıklarının en üst rafında tozlanmış olarak duruyor. Doğruyu bulmak isteyenler onu açıp okuyorlar. Gerçekler orada yazıyor. Sen eğer bunu söylemişsen, bu mesajı vermişsen sorun yok. Birileri aklını kullanmayabilir ve hayalleri gerçek zannedebilir ve hatta sen şayet bir noktada bir hataya düşmüşsen onlar da bu hataya düşebilir diye endişelenme! Gerçekleri okumak isteyen açsın kitabını okusun. Senin de tek derdin bu değil mi?”

“Aynen öyle abi!” dedi Káni “Tam da bunu söylüyorum...”

Diyorum ki... Oku'yun!... Dininizin kitabını Yaratan Rabbinizin adıyla başlayıp okuyun... O, kalemlerle yazmayı

ve insana bilmediklerini öğretendir... Yalnız O'na kulluk eder ve yalnız O'ndan yardım dileriz... Tek hüküm koyucudur... Kuran; O'nun insanların akıllarını kullanıp faydalanmaları için indirdiği hak kitaptır... Apaçık deliller olarak indirilmiş, eksiksiz bir gerçektir... Apaçık bir mesajdır... Şüphe yoktur onda... Ona kuvvetle sarılıp, muhtevasını iyi inceleyip ders almalı, böylece kötü akıbetlerden korunmalısınız...

Diyorum ki oku'yun!... Şarkı gibi söylemeyin, okuyun! Arapçasını şiir gibi ezberleyip söylemeyin! Anladığınız ve bildiğiniz dilde okuyun.

Diyorum ki oku'yun!... Allah'ın kitabını okuyun. Kuran apaçık bir mesaj ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde din adına her şeyi açıklamışken, onu okumak yerine, anlaşılabilir içtihatlar ve cinnetvari emirlerle dolu sohbet kitaplarını, en doğrusunun bile doğruluğu tartışılır olan rivayet kitaplarını, her mezhebe göre farklı farklı hazırlanmış ilmihâlleri, risaleleri, tefsirleri, sözde İslami yaşam biçimlerini anlatır aile rehberlerini ve anladığınız dilde çevrilmiş olduğu hâlde iyi niyetlerle bile yazılmış olsa da sizi okuduğunu anlayamayan akılsızlar gibi görenlerin Kuran'a eklediği alt paragrafları okumayın. Uyduruk rivayet ve içtihatlarla dayanarak dininizi zorlaştırıp yaşanmaz hâle getirmeyin.

Diyorum ki zihninizi örtülere bürümeyin! Hatta gözlerinizi dört açın ki dünya tarihi boyunca tekrar tekrar yaşandığı gibi etrafta din adına ne dolaplar döndürülüyor, ne yalanlar uyduruluyor, ne hâle getirilmeye ya da üzerinizden hangi menfaatler sağlanmaya çalışılıyor farkına varın. Onu okuyup anlamayı başkalarına bırakmayın. O kitap sizin içindir.

Diyorum ki oku'yun!... Ve düşünün!.. Bana da uymayın! Uyacaksanız O'na uyun. Ve etrafınıza bakıp tefekkür edin. Serbestçe bilimi de tekniği de kâinatı da hayâtınızı da okuyun.

Kuran'ı öğreten de Allah'tır. Hayâtın ne olduğunu, nasıl yaşanması gerektiğini öğreten de. Bize neler vaat ettiğini bir yana bıraksak bile, bize zâten neler verdiğini bilebilsek, O'na olan teşekkürümüzü kelimelerle ve yapacağımız karşılık işlemlerle bile yeterince anlatamayız.

Tüm övgülerin aslı, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

“Son”

Son Söz

Bu kitabın ilk baskısı daha önce (Kasım 2015) tek cilt halinde ve tüm masrafları tarafımdan karşılanarak yayımlanmış olup, benim için hem bir ilk olması nedeniyle hem de verdiği tecrübe ve haz ile ayrı bir değere sahiptir. Tek ciltlik ilk baskı, hali hazırda yazar dışında herhangi bir yayınevi aracılığıyla ya da kitabevlerinden temin edilemez.

Hem ilk baskısında, hem de iki ciltten oluşan ve şu anda elinizde ikinci cildini tuttuğunuz “Bize Yalan Söylediler” isimli romanımı yazdığım süreç içinde ve dışında, okumaları ve fikirleri ile tüm desteğini arkamda hissettiğim değerli eşime... aileme... her seferinde ilk okurum ve ilk eleştirmenim olmuş olan kardeşim Soner Yardım’a... kitabım ve kalemim hakkındaki yorumlarını paylaşarak onur veren akademisyen dostlarım Caner Taslaman, Edip Yüksel ve Emre Dorman’a... taslak okumalarıyla romanı değerlendiren ve beni son düzlükte oldukça yüreklendiren arkadaşlarıma ve her türlü samimi desteği ve emekleri için genç kardeşlerim Yasin Köycü ve Erdem Uğur Akbıyık’a... romanın içinde saklı bir bölümde paragrafları bulunan “Nefes Doğa Sporları Organizasyonu”nun kurucusu doğa aşığı dostum, kardeşim

Mustafa Atay'a... romanlarımın akıbetini her fırsatta sorarak yayımlanmasını merakla bekleyen dostlarıma... ve... 2010'dan bu yana veya bir dönemden itibaren blog yazılarımı özenle takip ederek düşüncelerime destek veren ve her biri gönlümde ayrı bir tahtın sahibi olan, ama adlarını buraya yazmakla sığdıramayacağım tüm kardeşlerime ve arkadaşlarıma teşekkürü bir borç biliyorum.

Saygı ve selamlarımla...

Kalemzâde | Cengiz Yardım
kalemzade@kalemzade.net
kalemzade.net
Şubat 2016 | Darıca

